
M.J. ARLIDGE
MĂ IUBEȘTE, NU
MĂ IUBEȘTE...
virtual project

M.J. ARLIDGE

Seria: Helen Grace

Volumul 7

MĂ IUBEȘTE, NU MĂ IUBEȘTE…

Original: *Love Me Not* (2017)

Traducere din limba engleză și note de:
CIPRIAN ȘIULEA

virtual-project.eu

TREI

2020

1.

07:05

Southampton licărea roșu ca sângele. Era o dimineață răcoroasă de toamnă, cu pământul încă acoperit de chiciură casantă, dar soarele se ridica încet la orizont și o lumină caldă se strecura deasupra orașului. Era o priveliște uimitor de frumoasă, iar Sonia Smalling zâmbea în timp ce conducea mașina pe drumul de țară. Astfel de zile te făceau să te bucuri că ești în viață.

Sonia lucra în Southampton de aproape zece ani, dar nu alesese să trăiască aici, preferând ritmul calm și domol ale vieții rurale. Locuia lângă Ashurst, la marginea Pădurii Noi, unde îi plăcea enorm să iasă cu câinii la plimbare în zori. Soțul ei, Peter, o însoțea adesea, uneori și băieții, când puteau fi convinși să se dea jos din pat. Ar fi fost o zi splendidă în care să alerge pe cărările împădurite împreună cu cei doi setteri roșcați, cu soarele abia înălțat pe cer, dar astăzi Sonia trebuise să renunțe la această plăcere. Venea un nou lot de copii și ea voia să ajungă devreme la birou, ca să se asigure că totul decurge fără probleme.

Nu era o navetă dificilă, în ciuda traficului inevitabil de pe A336, iar când zbura așa pe drumurile de țară, Sonia era chiar fericită. Găsise postul de radio preferat, căldura era dată la maximum și ea savura mugetul noului ei Audi. În mod neobișnuit pentru ea, nu alesese modelul de bază, ci își golise contul de economii pentru a cumpăra versiunea sport. „Trebuie să te bucuri puțin de viață”, își argumentase decizia în fața soțului uimit.

Drumul era liber, așa că Sonia apăsă pe accelerație. În ciuda chiciurii, cauciucurile făceau priză la drum și mașina gonea. Sonia se uită la

ceas – 7:05 – și își dădu seama că avea să ajungă la muncă mai devreme decât de obicei. Asta ar fi trebuit să-l calmeze pe șeful ei.

Ridică ochii și încremeni instantaneu. Pe drum, exact în fața ei, era o femeie care striga și își agita brațele. Sonia călcă instinctiv frâna, dar știa deja că e prea târziu – avea s-o lovească pe femeie și avea să fie vina ei, pentru că mergea prea repede. În acele câteva secunde prețioase Sonia văzu totul – impactul oribil, trupul zdrobit –, dar, spre imensa ei surpriză, mașina se opri brusc la câțiva centimetri de femeia îngrozită.

Sonia rămase nemișcată, cu inima bubuind și capul zvâcnind. Dar femeia ocolise deja mașina și bătea în geam.

— Te rog, ajută-mă… *Trebuie* să mă ajuți.

Sonia se întoarse spre ea, încercând să priceapă ce se întâmpla. Femeia purta niște pantaloni cu buzunare aplicate și un trenci. Sonia văzu, prin viziera deschisă a căștii femeii, că pe tâmplă îi curge puțin sânge.

— Prietenul meu a căzut de pe motocicletă. Nu se mișcă…

Sonia aruncă o privire de-a lungul drumului și avu al doilea șoc al dimineții: în față era o motocicletă strivită, lângă care zăcea o siluetă inertă.

Femeia plângea disperată, cu suspine, așa că Sonia îi făcu semn să se îndepărteze de mașină, își desfăcu centura de siguranță și deschise portiera. Era încă destul de zguduită, dar, după cum învățase la cursul de prim-ajutor, era datoria ei să ajute. Aruncă o privire în spate, să se asigure că drumul e liber, și se grăbi spre bărbat, rugându-se ca rănile acestuia să nu fie grave. Văzuse multe la viața ei, dar încă nu-i murise nimeni în brațe.

— Mă auzi?

Sonia îngenunche pe asfaltul rece și îl rostogoli încet pe spate. Bărbatul avea viziera crăpată și

ținea ochii închiși. Sonia se temea deja de ce e mai rău.

— E bine? O să fie bine?

Sonia o ignoră pe prietena agitată a bărbatului și ridică puțin capul acestuia. Era cald încă, ceea ce însemna ceva, dar bărbatul nu reacționa deloc, iar capul lui îi atârna greoi pe mână.

— Totul o să fie în regulă, îi spuse ea rănitului. Dar trebuie să vorbești cu mine.

Nicio reacție. Sonia încercă să-i ridice viziera, dar aceasta nu se clintea.

— Auzi ce spun?

Nici acum nimic, așa că Sonia încercă iar, mai tare.

— Auzi ce spun…?

Ochii bărbatului se deschiseră brusc, ațintindu-se asupra ei.

— Te aud foarte clar, scumpo.

Apoi o izbi cu pumnul în față.

2.

07:08

Parcarea subterană era întunecoasă și mohorâtă. Nu peste mult timp avea să fie plină de angajați tineri grăbiți spre mașinile lor, dar la ora aceasta era neînsuflețită și inospitalieră, luminată doar de neoanele pâlpâitoare. Helen Grace era silueta solitară care parcurgea betonul pătat cu ulei, cu luminile fluorescente dansând deasupra costumului ei de motociclist.

Se îndreptă rapid spre noua ei motocicletă, care stătea mândră în spațiul 26. Helen nu era înclinată spre extravaganță, dar în urma problemelor recente decisese să se răsfețe. Primise o sumă consistentă ca despăgubire în urma arestării sale nedrepte și a încarcerării și decisese să folosească toți banii. Donase majoritatea unei organizații de caritate pentru copii, dar restul îi făcuse praf dintr-o singură achiziție – un Kawasaki Ninja nou.

În această dimineață se bucura de compania motocicletei. Închisoarea nu o frânsese, dar lăsase o cicatrice adâncă. Helen se chinuia să doarmă, tăcerea din apartamentul ei de la ultimul etaj i se părea sufocantă, iar când reușea să ațipească, era chinuită de coșmaruri groaznice, în care era iar în celulă, speriată și disperată. Uneori, prin fața ei defilau fantomele de la Holloway – deținutele ucise care o dojeneau pentru că nu reușise să le salveze. Alteori apărea sora ei Marianne, care venea să o cheme să i se alăture în moarte. Marianne apărea nu așa cum îi plăcea lui Helen să și-o amintească, ci hidos, ca în ultimele ei clipe – cu o gaură de glonț în fruntea umedă și sclipitoare.

Helen se trezea dezorientată și transpirată, iar frica persista și după ce aceste viziuni groaznice dispăreau. Își iubise întotdeauna micul apartament, dar la nouă luni după eliberare i se părea mic, claustrofobic. Știa că totul e doar în imaginația ei,

că locuința aceasta confortabilă îi fusese întotdeauna refugiu, dar nu putea să nege respirația rapidă sau bătăile furioase ale inimii, când se trezea tresărind din aceste vise febrile. Helen nu avusese încă un atac de panică în toată regula, dar își dădea seama că urmează unul, așa că de fiecare dată când simțea că îi crește nivelul de anxietate, evada. Cobora la subsol și se urca pe motocicletă. Doar când era pe motocicletă sentimentele ei tenebroase începeau să se estompeze.

Nu mai era deținută, dar uneori simțea nevoia imperioasă de a merge *afară.* Și de aceea abia aștepta zorile, când ziua era proaspătă și urma să fie cucerită. Cobora de pe suport, aștepta ca bariera să se ridice și apoi strângea accelerația și ieșea în trombă la lumină.

3.

07:09

Sonia se trase înapoi cât de repede putu, târându-se pe asfalt. Își zgârie picioarele și își plesni unghiile, dar merse mai departe, în timp ce atacatorul avansa spre ea. Simțea că i se învârte capul și ochii îi erau plini de lacrimi. De pe bărbie îi picura sânge. Nu voia decât să se întindă pe jos și să plângă – dar instinctul o mâna mai departe. Trebuia să se îndepărteze de el.

Fusese atât de șocată când bărbatul deschisese ochii, că nu văzuse cum pumnul lui se repede spre ea. Își dăduse seama prea târziu de pericol și, în câteva clipe, simțea cum cade pe spate. Avea nasul rupt, cu siguranță, iar ceafa, unde se lovise de asfalt, era și ea lipicioasă. I se făcu rău și simți cum voma îi urcă pe gât, dar se forță s-o reprime, în timp ce se străduia să fugă.

Încercă să se întoarcă, să se ridice în patru labe, dar gheata lui o lovi cu putere în piept, forțând-o să rămână pe spate. Sonia continuă să avanseze, dar dintr-odată capul i se umplu cu imagini ale lucrurilor pe care ar fi putut să i le facă el pe acest drum liniștit de țară – lucruri despre care citise în ziare, lucruri pe care le întâlnise în meseria ei. Cunoscuse atât de multe victime, dar nu crezuse niciodată că o să *fie* și ea una dintre ele.

Acum bărbatul râdea, femeia – la fel. În interiorul Soniei izbucni ura. Nu aveau *niciun* drept să-i facă așa ceva. Să o momească afară din mașină. Să o bată. Să o terorizeze. Era o femeie matură, care avea o slujbă responsabilă – o slujbă în care îi ajuta pe alții. Era și soție, mamă…

Spinarea i se izbi tăios de ceva din spatele ei, scoțând-o din gândurile amare. Se întoarse și își dădu seama că se lovise de propria mașină, care îi

bloca rută de fugă. Se întoarse iar, îngrozită, să-și privească atacatorul, care se oprise la un metru de ea. Părea perfect calm, chiar relaxat. Deodată, Sonia îngheță. Stăpânirea lui de sine părea să vestească doar lucruri rele.

— Pot să vă dau bani…, se trezi ea că spune. Am bani, carduri… Luați mașina, dacă vreți…

Arătă spre Audiul din spatele ei, cu un zâmbet slab și implorator. Dar bărbatul nu avea nicio reacție, continuând să o privească concentrat.

— Am bijuterii, un inel cu diamante, un colier. Luați-le, puteți să le vindeți, vă rog… *vă rog,* luați-le, dar lăsați-mă să plec…

Bărbatul se uită la ea o clipă, apoi clătină încet din cap.

— Mă tem că nu se poate…

În timp ce vorbea, scoase de sub haină un obiect pe care îl îndreptă spre ea. Sonia își dădu seama, îngrozită, că are în fața ochilor țeava retezată a unei arme. Încercă să vorbească, dar rămăsese fără suflare și putu doar să asculte, neajutorată, în timp ce el încheia:

— Ai ajuns la capătul drumului, scumpo.

4.

7:17

Vântul o șfichiuia, izbindu-i trupul. Helen depășise lejer limita de viteză, dar tot nu încetinea. Drumul era liber și deținea controlul, al motorului, al ei înseși.

Viața îi era atât de complicată, slujba atât de solicitantă, încât aceste momente de la începutul zilei erau singurele care erau doar ale ei. Fostul său șef, detectivul-șef Jonathan Gardam, părăsise poliția imediat după eliberarea ei din închisoare. Fusese o imensă ușurare pentru Helen, care nu dorea deloc să dea ochii cu el, dar asta produsese unele complicații pe care nu le prevăzuse. După nouă luni, superiorii încă nu numiseră un succesor al acestuia, lăsând-o pe Helen să facă și munca lui.

În trecut poate că nu ar fi dat importanță acestui lucru și s-ar fi bazat pe cei din subordine ca s-o ajute să ducă povara. Helen fusese întotdeauna un lider popular și eficient, dar după perioada petrecută în închisoare totul se schimbase. Cu un an în urmă, Helen fusese anchetată și arestată de propria echipă, detectivul-sergent Sanderson promovând atacul care s-o tragă la răspundere pentru o triplă crimă. Poate că în spatele acestui lucru stătuseră cele mai bune intenții, dar el o zdruncinase din temelii pe Helen. Echipa – pe care ea o inspirase, o încurajase și, în unele cazuri, promovase – se întorsese împotriva ei. Mulți dintre cei implicați continuau să lucreze la Southampton Central, dar acum făceau eforturi s-o privească în ochi pe Helen. Charlie Brooks era excepția notabilă – credința lui Charlie în prietena ei nu se clintise nicio clipă –, însă lui Helen îi era foarte greu să lucreze cu restul echipei. Erau respectuoși, activi și chiar loiali –, dar lui Helen îi venea greu

să aibă încredere în ei, sentimentul de trădare fiind încă puternic. Poate că ar fi trebuit să se ducă în altă parte, dar Southampton era casa ei, așa că decisese să rămână. Acum punea din ce în ce mai mult la îndoială înțelepciunea acestei decizii.

Momentele acestea o ajutau să-și păstreze sănătatea mentală. Când putea să gonească pe drumurile de țară, când era doar ea și natura. Viteza fusese întotdeauna prietena ei, viteza părea să modifice lumea din jur, să-i diminueze importanța. Îi plăcea la nebunie senzația pe care i-o oferea motocicleta, de parcă ar fi plutit pe…

Un break negru apăru de nicăieri și se năpusti mugind spre ea, fără nicio intenție de a opri. Helen avu doar o secundă ca să reacționeze, dar își lăsă corpul jos, trase de ghidon spre dreapta și reuși să evite ciocnirea la mustață. Mașina trecu pe lângă ea, iar curentul de aer o dezechilibră și mai tare pe Helen, a cărei motocicletă viră spre acostament. Acum era la doar câteva secunde distanță de impact, dar strânse frâna și apăsă puternic cu piciorul stâng, mai degrabă sperând decât așteptând un rezultat. Motocicleta se cabră și se cutremură, iar cauciucurile patinară pe asfalt, dar în cele din urmă se opri la mică distanță de malul înierbat.

Helen aruncă o privire furioasă spre mașina care se îndepărta, al cărei șofer nu păruse deloc preocupat de potențiala lor ciocnire. Întoarse motocicleta și se pregăti să gonească în urma contravenientului, hotărâtă să-l tragă la răspundere. Dar, în timp ce se întorcea, ceva o făcu să se oprească. Cu coada ochiului percepu o formă pe drumul din față. Prima ei intuiție fu că era un viezure sau o vulpe secerată de șoferul nesăbuit, dar când se întoarse ca să privească mai bine își dădu seama că era o femeie care zăcea pe spate în mijlocul drumului.

Fără să ezite, Helen goni spre ea. Parcurse distanța în câteva secunde, sări de pe motocicletă

și alergă spre silueta întinsă. Își scoase casca și se aplecă să se ocupe de femeia rănită, a cărei față era mânjită din abundență cu sânge.

— E în regulă, spuse Helen încet. Sunt polițistă. Am venit să te ajut.

Cu o mână înălță capul femeii, iar cu cealaltă își scoase stația de emisie-recepție. Femeia încercă să răspundă, dar din gură i se revărsă un val de sânge. Acum se îneca și Helen încercă să o ridice, să-i ușureze presiunea de pe căile respiratorii, dar când făcu asta simți că i se oprește inima. Privi pentru prima oară cu atenție rănile femeii și văzu că în pieptul ei era o gaură imensă. Nici vorbă de accident de mașină.

Ceru ajutor prin stație, continuând să o țină cu blândețe, dar știa deja că e inutil. Rănile femeii erau prea grave – Helen ajunsese prea târziu. Femeia se agăța de viață și încerca să-i șoptească ceva. Înălță capul, iar buzele ei însângerate mimară un cuvânt gâfâit și incomprehensibil, apoi căzu brusc pe spate și se pierdu. Helen continuă să o țină, dar lupta se terminase.

Femeia era moartă.

5.

07:21

Cafeaua ei era rece, iar cariera și mai rece. Emilia Garanita stătea aplecată deasupra biroului și privea în gol monitorul, incapabilă să adune energia necesară terminării articolului plictisitor la care lucra. Era devreme, dar birourile *Southampton Evening News* începeau să se umple rapid, iar nivelul zgomotului creștea pe măsură ce jurnaliștii se apucau de lucru. Celor mai mulți li se părea o atmosferă prietenoasă, chiar însuflețitoare, dar nu și Emiliei. Dacă în urmă cu un an i-ar fi spus cineva că avea să revină în acest loc, Emilia i-ar fi râs în față. În urma subiectului senzațional al infamelor crime S&M, care duseseră direct la încarcerarea lui Helen Grace, Emilia plecase la Londra ca să-și facă un nume. O aștepta un viitor splendid… până când se dovedise că mizase pe cartea greșită. Uneori, Emilia își dorea sincer să n-o fi întâlnit niciodată pe nestăpânita inspectoare.

La început secaseră comenzile de la ziarele mari, iar la puțin timp după aceea și tabloidele se săturaseră de ea. Când avusese informații privilegiate despre viața din închisoare a lui Helen Grace, toți voiseră să vorbească cu ea și tipăriseră cu aviditate articolele care îi distrugeau reputația lui Grace. Când se aflase că polițista era complet nevinovată, se grăbiseră din răsputeri să se lepede de Emilia.

Emilia rămăsese în capitală cât îi permiseseră fondurile, dar cum numeroșii ei frați locuiau încă în Southampton și se bazau pe sprijinul ei financiar, fusese forțată să se întoarcă acasă și să-l implore pe fostul redactor-șef să o angajeze la loc.

— Cum merge articolul?

Emilia se întoarse și descoperi că șeful ei stătea în ușa biroului lui și o privea lung.

— Nu mai durează mult, răspunse Emilia, blestemându-l în gând.

Bineînțeles, redactorul-șef nu îi dăduse înapoi fostul post, care fusese deja ocupat. Dar găsise altceva pentru ea – un post amărât de stagiar –, astfel încât jurnalista să-și poată savura căderea în dizgrație. Succesorul Emiliei primea toate subiectele grase despre infracțiuni, în timp ce ea trebuia să se mulțumească cu articole despre Gardienii Cartierelor sau demouri despre siguranța caselor. Textul din fața ei se referea la o serie recentă de graffitiuri din Southampton; nu era ceva care să facă inima cititorului – sau a Emiliei – să bată mai repede.

Redactorul-șef bătu dramatic cu degetul în ceas și se retrase în biroul său. Știa că Emilia are probleme cu articolul ei și voia să-i dea de înțeles că știe asta. Emilia așteptă până se închise ușa, apoi își puse iar căștile în urechi. Nu doar pentru a-și descuraja colegii să inițieze conversații; era distracția ei. Cu puțin timp în urmă depistase frecvența locală de emisie-recepție a poliției și își petrecea timpul ascultând-o, străduindu-se să găsească acele cuvinte cu care să-și încheie insipidele articole. Nu o ajuta prea mult, pentru că n-ar fi putut urmări pistele interesante pe care le-ar fi auzit, dar îi dădea posibilitatea de a-și scoate din minți succesorul când vorbea despre subiecte de senzație de care el nu avea habar.

În dimineața asta stația de emisie-recepție era din nou liniștită. În ultima vreme, zona Southampton părea complet letargică din punctul de vedere al știrilor, iar Emilia se gândea dacă să-și facă sau nu a treia cană de cafea, când auzi ceva care îi deturnă planurile.

— Toate unitățile pe Barton Lane. Foc de armă mortal. Autor necunoscut în libertate…

Emilia nu se mai obosi să închidă radioul – aruncă pur și simplu căștile și fugi.

6.

07:44

— E căsătorită.

Detectivul-sergent Charlie Brooks privea cadavrul brutalizat. Gonise tot orașul ca să i se alăture lui Helen și se apucase imediat să izoleze locul faptei. Munca de poliție neglijentă putea să ducă la pierderea unor probe importante, așa că Charlie se apropiase cu grijă de cadavru, remarcând imediat privirea asupra verighetei groase de aur de pe al patrulea deget al acestuia.

— O cheamă Sonia Smalling.

Helen veni lângă ea și îi întinse o pungă transparentă pentru probe. Înăuntru era un portofel, un telefon și legitimația de serviciu a victimei.

— E căsătorită, mamă a doi copii, lucrează pentru serviciul de probațiune din Totton.

În mintea lui Charlie apăru imediat imaginea propriului copil – micuța și încăpățânata Jessica –, dar o alungă. Imaginea trupului sărmanei femei o tulburase profund, dar trebuia să se concentreze asupra misiunii.

— Cum a ajuns aici?

— Potrivit Direcției de Permise de Conducere și înmatricularea Vehiculelor, are un Audi A3 negru. Nu se vede nicăieri, iar eu era să mă ciocnesc cu unul care se îndepărta în viteză. Am anunțat biroul de anchetă, să vedem ce o să afle.

— Unde locuiește?

— În Ashurst.

— Deci era în drum spre serviciu, răspunse Charlie, gândindu-se la traseul femeii.

— Probabil.

— Atunci ce naiba s-a întâmplat?

Helen se întoarse și se îndepărtă, făcându-i semn să o însoțească. Charlie mai privi o clipă cadavrul, apoi o urmă. Helen arătă spre o echipă de

criminaliști îngrămădiți în jurul unei motociclete ascunse în frunziș, la un metru de drum.

— A fost furată din centrul orașului noaptea trecută și pare să fi suferit unele avarii.

— Și tu ce crezi? Un accident? Un fel de altercație?

— Poate…, răspunse Helen, fără convingere.

— Jaf, atunci?

— Dacă a fost jaf, au fost cam amatori. Au lăsat banii, telefonul, cardurile…

— Furt de mașină?

Cele două femei se priviră. Era cea mai probabilă explicație, dar în Southampton furturile de autoturisme erau, practic, inexistente.

— Poate a fost un atac personal, continuă Charlie. Dacă lucrează la serviciul de probațiune…

— E o posibilitate, dar lucra cu hoți de buzunare și vagabonzi, nu cu criminali înarmați.

Charlie se îndepărtă de Helen ca să privească iar cadavrul, ca și cum Sonia Smalling însăși ar fi putut să-i ofere răspunsul, dar acesta era acum ascuns vederii de un cort ridicat în grabă. Motivele acestei crime violente erau la fel de bine ascunse – un asasinat atât de brutal pe un drum de țară liniștit sfida logica și practica. De asemenea, ridica unele întrebări tulburătoare pentru Charlie și restul echipei.

De unde făcuse ucigașul rost de armă? Care era mobilul lui? Și, cel mai important, unde era acum?

7.

07:59

Bătea darabana în volan, în timp ce aștepta verdele la semafor. Avansaseră bine în Southampton, dar se loviseră de ora de vârf de dimineață și acum erau blocați la sensul giratoriu din Charlotte Place de o coloană de corporatiști și mămici atrăgătoare. Bărbatul purta mănuși și savura atingerea dintre piele și piele, în timp ce bătea ritmic cu degetele în volanul cu husă cusută manual, dar tot ar fi vrut să plece. Nu fusese niciodată renumit pentru răbdarea lui.

— Uită-te la ciudații ăștia.

Un SUV argintiu imens oprise alături. La volan era o femeie cu aspect slav, abia trecută de adolescență. Pe bancheta din spate erau cei doi băieți de care avea grijă. Băieții se uitau la niște ecrane de televizor, cu urechile acoperite de căști.

— Zombi nenorociți…

Ca și cum i-ar fi simțit dezaprobarea, unul dintre băieți se întoarse și îl privi direct. Bărbatul se holbă la el și băiatul întoarse imediat privirea, alarmat de expresia ostilă. Bărbatul chicoti și își îndreptă atenția spre ceilalți oameni din coloană. Bărbați la costum, femei la costum, mame stresate, bone pe care le durea în fund – cu toții blocați în corvoada zilnică, ignorându-i complet pe cei din jur. Ce ar fi crezut dacă ar fi putut să vadă ce vedea el? Avea la picioare o pereche de puști cu țevile retezate cu pricepere, armate și gata de acțiune. Ar fi țipat? Ar fi fugit? Sau le-ar fi cerut să facă un selfie?

— Maimuțoi…, aprobă însoțitoarea lui.

Apoi scormoni în torpedo, de unde scoase un pachet pe jumătate consumat de dropsuri cu mentă și o hartă uzată. Deschise geamul și le aruncă, spre

evidenta dezaprobare a pensionarului din mașina vecină.

Bărbatul întoarse privirea dinspre ea și atenția îi fu atrasă de ceva de pe marginea drumului. Pe un stâlp de iluminat din apropiere era montată o cameră de supraveghere a traficului, orientată spre acea porțiune aglomerată de drum. Părea îndreptată fix spre el, ca și cum doar ea și-ar fi dat seama cine așteaptă răbdător în coloană. Bărbatul o fixă insistent, întrebându-se ce vedea camera. Putea să-i distingă trăsăturile? Să o vadă pe ea? Cât de bune erau de fapt camerele astea?

Nu era unul dintre cei care tânjeau să se afle în lumina reflectoarelor. Știa că mulți oameni, mai ales fetele, își doreau asta, dar lui nu îi plăcuse niciodată. În trecut apăruse pe radarul celorlalți doar când ceva mergea prost, când el punea ceva la cale. Dar acum, pentru prima oară, atenția îi făcea plăcere.

Se aplecă în față ca să se vadă mai bine și privi spre cameră, apoi ridică încet brațul și întinse degetul mijlociu, ațintindu-l direct spre lentilă. Trăise prea mult în penumbră, ignorat de o lume insensibilă și limitată, dar toate acestea erau pe cale să se schimbe.

În curând, toată lumea avea să-i cunoască numele.

8.

08:01

— Am aflat ceva?

Vocea detectivului-sergent Sanderson răsună în biroul de anchetă, făcându-l pe detectivul-agent Edwards să ridice privirea de la monitor.

— Încă nu, răspunse el jalnic.

— Polițiștii din patrule n-au văzut nimic?

— O grămadă de mașini Audi, dar până acum nu și pe-a noastră. Suntem siguri că făptașul a intrat în oraș? Că n-a abandonat mașina și a fugit?

— Speram ca tu să-mi spui asta, replică Sanderson, îndreptându-se spre biroul lui Helen.

Apelul lui Helen venise puțin după ora 7:20 dimineața. Sanderson era încă în apartamentul ei, dar ajunsese la Southampton Central în timp-record. Helen era deja la locul faptei și Charlie se dusese direct acolo, astfel că Sanderson era ofițerul cel mai mare în grad de la Anchete Majore din clădire. În consecință, se grăbise spre sediul de la etajul șapte ca să organizeze un birou de anchetă – procedura standard în cazul infracțiunilor atât de grave.

Edwards era deja acolo, la fel și McAndrew, iar alți polițiști apăreau în fiecare clipă. Toți simțeau că avea să fie un caz important – dacă nu de altceva, măcar din cauză că trăgătorul era încă în libertate. Criminalistica, declarațiile martorilor și camerele cu circuit închis din zonă cădeau în sarcina lui Helen și a celorlalți polițiști de la locul faptei. Misiunea lui Sanderson era să-l depisteze pe fugar, ceea ce, pe termen scurt, însemna găsirea mașinii Audi dispărute.

Sanderson inițiase imediat procedura de Căutare Automată a Numărului de Înmatriculare. Imediat ce o cameră de supraveghere din trafic obținea o

perspectivă bună asupra numărului de înmatriculare al Audiului, sistemul îi anunța. Nu era infailibil, deoarece exista o ușoară întârziere, iar dacă vehiculul mergea cu viteză era dificil ca poziția să-i fie precizată *exact,* dar le-ar fi spus cam pe unde e și în ce direcție se îndreaptă. Atunci puteau trimite polițiști pe teren, împreună cu elicopterul și Unitățile de Reacție Armată, pentru a-l aresta pe fugar.

Cel puțin asta era teoria. Dar deocamdată nu fusese reperat nimic și nu venise niciun anunț. Sanderson întrebase dacă nu ar trebui să dea o alertă generală, dar Helen replicase dur că nu voia ca publicul să fie implicat, în condițiile în care pericolul era atât de mare. Era un argument îndreptățit, bineînțeles, dar energia cu care fusese enunțat o tulburase pe Sanderson.

Adevărul era că lucrurile nu stătuseră prea bine între ea și Helen, după ce aceasta fusese eliberată din închisoare. Sanderson jucase un rol esențial în a o ajuta pe Charlie să-l tragă la răspundere pe nepotul lui Helen, asigurând astfel eliberarea ei, dar asta nu putea să ascundă faptul că până atunci o crezuse pe șefa ei capabilă de crimă cu sânge rece. În timpul anchetării crimelor S&M, suspiciunea căzuse asupra lui Helen și Sanderson se grăbise să creadă asta, nereușind să-și dea seama că acuzarea șefei sale e o punere în scenă. Ajutase, fără să vrea, la condamnarea unei femei nevinovate la trei luni de iad în penitenciarul Holloway. Instrumentase cazul cu onestitate și profesionalism, fusese promovată pe seama lui și ocupase temporar postul lui Helen. Mai mult, faptul acesta implica o minimă lipsă de încredere în Helen care era greu de șters din memoria colectivă.

O echipă de Omucideri e o unitate foarte compactă și, chiar dacă, din punct de vedere logic, Helen ar fi trebuit să aplaude faptul că polițista de rang inferior urmase probele, din punct de vedere

emoțional lucrurile erau mai complicate. În ochii lui Sanderson, Helen coaliza acum și mai mult cu Charlie, excluzându-i pe ceilalți, cel mai evident chiar pe ea. Sanderson nu era genul paranoic și era sigură că nu își imaginează desconsiderarea constantă și subaprecierea evidentă a capacității sale. Era izolată, pedepsită pentru neloialitate.

Echipa părea complet prinsă de sarcini, așa că Sanderson se strecură în biroul lui Helen. Timp de câteva luni fusese al ei, dar acum îi aparținea din nou lui Helen, după ce semnele scurtei ocupări de către Sanderson fuseseră înlăturate. Sanderson bănuia că era posibil ca și *ea* să fie înlăturată nu peste mult timp din echipă, poate chiar din Poliția Hampshire. Și de aceea scoase un plic din interiorul hainei și îl așeză cu grijă în tava de corespondență a lui Helen. Îi plăcea echipa de aici, îi plăcea Southamptonul și cu câteva luni în urmă nu și-ar fi imaginat că va face o cerere oficială de transfer. Dar circumstanțele se schimbaseră și știa că, dacă voia să avanseze, trebuia să părăsească dragul ei Southampton Central. Nu își dorea asta, dar nu mai era nimic de făcut. Cu inima grea, Sanderson se întoarse și ieși din biroul lui Helen, închizând încet ușa în urma ei.

9.

08:13

— Nu cer tratament preferențial. Dar am nevoie de cinci minute…

— Exact asta ceri. Și nu o să se întâmple.

— O să fiu discretă. Câteva fotografii cu locul faptei și apoi…

— Ești nebună? Ai văzut câți polițiști sunt acolo? O să-ți pună cătușele înainte să te *apropii* măcar de…

— Lasă-mă pe *mine* să-mi asum riscul ăsta.

— Și să mi se spargă mie în cap? Nu, mulțumesc.

Emilia își reprimă o grimasă, prefăcându-se în schimb că zâmbește. Când ajunsese la cordonul de poliție fusese încântată să îl găsească pe agentul Alan Stark. O ajutase mult în timpul unor anchete anterioare, întotdeauna dispus să ofere informații în schimbul banilor. Astăzi însă, era surprinzător de necooperant.

— Putem să revenim asupra acestui lucru, continuă Emilia relaxată. Deocamdată hai să stabilim faptele elementare. Știu că avem o victimă prin împușcare…

— De unde naiba știi asta?

— Ce îmi lipsește e numele…

— Ai de gând să suni familia, nu-i așa? Să le transmiți condoleanțe?

Emilia îl privi lung. Nu-i plăcea disprețul care se strecurase în tonul lui Stark – până atunci nu se purtase niciodată așa cu ea. Faptul că *exact* asta intenționa să facă nu avea nicio importanță.

— Uite ce e, Alan, e un rău necesar. Așa că hai să nu facem lucrurile mai dificile decât trebuie să fie. Am bani și – doar de data asta – pot să-ți cresc tariful ca să profităm amândoi de…

— Nu-mi trebuie banii tăi.

— Serios? Ai început să ai noroc? În sfârșit, caii au început să-ți surâdă…?

— M-am lăsat.

Emilia amuți. Alan Stark era un jucător inveterat, mereu dator agenților de pariuri. Era șocată că el îi refuza acum banii care în trecut îl scoseseră de multe ori din situații dificile.

— Haide, Alan, știu că nu ne-am văzut de ceva timp, dar nu trebuie să fii așa. Cât vrei – două sute, trei sute? Am nevoie de numele ăla.

Emilia băgă mâna în geantă să-și caute portofelul, dar Stark o prinse de încheietură ca s-o oprească și o trase spre el.

— De ce nu mă asculți? șopti el aspru, cu o voce tremurând de furie. Nu mai fac asta. Le-am promis… soției, fiicei… și n-o să-mi calc cuvântul nici pentru tine, nici pentru altcineva. Așa că du-te naibii și lasă-mă în pace!

După asta, Stark o împinse cu putere la o parte. Emilia văzu lacrimile care i se adunaseră în ochi și își dădu seama dintr-odată cât de greșit înțelesese situația și cât de hotărât era Stark să-și învingă dependența. Ridică mâinile în semn că renunță și merse mai departe de-a lungul cordonului, dispărând în mulțimea din ce în ce mai numeroasă de jurnaliști, automobiliști și gură-cască. Privi lung pe drum, iritată că locul faptei era imediat după colț și frustrată că nu avansase deloc. Avusese așteptări mari de la subiectul ăsta, dar din cauza intransigenței lui Stark pleca cu mâna goală. În mod evident, situația lui se schimbase – ca și a ei. Înainte, când era vedeta în ascensiune a jurnalismului de investigație, polițiștii fuseseră bucuroși să primească mita ei. Acum, când era doar o stagiară amărâtă, nimeni nu-i spunea nici cât e ceasul.

Deocamdată, rămânea pe margine, căutând.

10.

08:20

Helen închise prelata de acces a cortului, izolându-l de lumea exterioară. Drumul gemea de criminaliști care cercetau acostamentele în căutare de probe și examinau tiparul urmelor de cauciucuri de pe drum, încercând să compună o narațiune a groaznicelor evenimente ale dimineții. În cort, lucrurile erau mai liniștite. Criminaliștii terminaseră prima examinare a cadavrului și acum împachetau probele pentru analiză, lăsând-o pe șefa lor singură.

Helen se duse lângă Meredith Walker, care îi oferi două cartușe de pușcă sigilate într-o pungă pentru probe.

— Sunt de la o pușcă Webley de calibru 12, spuse ea, în timp ce Helen lua punga.

— Cât de răspândite sunt? întrebă ea, temându-se că știa răspunsul.

— Foarte. Sunt folosite de fermieri, la trageri, la cluburile de arme. E o marcă britanică fiabilă, nu foarte scumpă. Probabil că doar în Hampshire sunt înregistrate peste 20 000.

— Bun, răspunse Helen, încercând să nu pară descurajată.

— Dacă îmi aduci pușca, probabil că aș putea să stabilesc legătura cu cartușele trase, dar mă tem că nu am cum să găsesc pușca după cartușe.

— Ai găsit amprente pe cartușe?

— Până acum nimic, dar o să mai verificăm o dată la laborator.

Meredith se întoarse dinspre Helen ca să privească trupul distrus.

— A fost împușcată de două ori, de aproape. Făptașul stătea la cel mult un metru și jumătate de ea.

Meredith se postă în fața cadavrului, ridicând brațele și îndreptându-le spre victimă, ca și cum ar fi tras cu o pușcă.

— A tras direct spre ea, focurile au nimerit-o o dată, de două ori în piept, aproximativ în același loc. Impactul trebuie să fi fost extraordinar – dacă nu a ucis-o șocul, a ucis-o hemoragia internă. A murit rapid.

Poate că asta ar fi trebuit să o reconforteze pe Helen, dar nu se întâmplă așa. Îi mulțumi lui Meredith, ieși din cort și o luă pe drum. Nu prea mai avea ce să facă, era timpul să se întoarcă la bază, dar continua să ezite. Soarele strălucea deasupra Southamptonului și în mod normal ar fi fost o scenă minunată, cu frunzele toamnei scânteind în lumina caldă. În schimb, acest loc liniștit fusese scena a… ce? Un atac ad-hoc? Un jaf brutal? O ambuscadă? Decorul izolat, folosirea unei puști… îi aminteau lui Helen de crimele de demult – un tâlhar așteaptă, ascuns, pe un drum puțin circulat. Dar era posibil așa ceva în secolul XXI? Mai mult, dacă mobilul fusese jaful, de ce lăsase atacatorul banii și bijuteriile? Poate că Sonia Smalling auzise sau văzuse ceva și asta însemna că trebuia redusă la tăcere? Reciproc, dacă *fusese* un atac personal – o răzbunare de un tip sau altul – de ce să-i fure mașina? O mașină care, în mod inevitabil, avea să fie depistată?

Existau foarte multe întrebări fără răspuns, dar una era cea mai proeminentă în mintea lui Helen. Criminalul o ucisese în mod deliberat pe Sonia Smalling de dimineață sau o ucisese doar pentru că *putuse*? Crima aceasta brutală părea o execuție, ceea ce o agasa pe Helen. Southamptonul fusese liniștit în ultima vreme, dar în timp ce stătea singură pe acel drum de țară cândva liniștit, Helen avu senzația clară că pacea urma să fie sfărâmată cu brutalitate.

11.

08:46

Radioul continua să cânte în timp ce intrau într-o parcare din centrul orașului. În mod evident, fostei proprietare a Audiului îi plăceau șlagărele vechi – postul de radio ales de ea revărsa un șir nesfârșit de hituri „clasice” din anii ’70 și ’80. În mașină începu să răsune vocea lui Bob Geldof, făcând ca melodia *I Don’t Like Mondays* să reverbereze în geamuri. Șoferul se opri o clipă ca să savureze melodia, privind-o pe însoțitoarea lui cum dansează pe scaunul de alături, apoi opri brusc radioul.

— Îmi plăcea, protestă ea.

Șoferul clătină amuzat din cap, apoi deschise portiera și se dădu jos. Se îndreptă spre spatele mașinii, contemplându-i pe cei care treceau pe lângă. Soarele urca pe cer și ziua care la început fusese rece devenea acum călduroasă. Majoritatea oamenilor se dezbrăcaseră deja la veste sau pulovere, iar bărbatul își dădu seama că ei doi riscau să iasă în evidență cu hainele lor lungi și groase, așa că nu zăbovi și deschise portbagajul. Tovarășa lui i se alătură, tăcută. Simțea că dispoziția lui se schimbase.

Bărbatul aruncă o privire rapidă în stânga și în dreapta, ca să se asigure că nu e nimeni în apropiere, și luă pledul care ascundea conținutul portbagajului, aruncându-l nonșalant pe jos. Apoi băgă mâna înăuntru, luă un pumn de cartușe și le băgă în buzunar. Femeia făcu la fel, până când înăuntru mai rămase doar un cuțit de vânătoare mare. Bărbatul îl înhăță rapid și și-l prinse la piept, apoi încheie nasturii hainei, astfel ca arma să nu se vadă.

— Arăți ca într-un joc video, spuse ea cu accentul gutural din zonă, chiar dacă încerca să vorbească în stil american.

El ridică din umeri, dar era încântat de compliment. Întotdeauna se imaginase războinic și acum părea făcut pentru acest rol. Aruncă cheile mașinii în portbagaj, trânti capacul și se întoarse spre ea.

— Gata?

Ea încuviință încet.

— Mai e ceva ce trebuie să facem…, îl tachină ea.

Scoase din buzunarul hainei un flacon, îi desfăcu capacul, depuse în palma lui două pastile de amfetamină și se uită cum și le aruncă nepăsător în gură. Făcu și ea la fel, apoi scutură o a treia pastilă din flaconul pe jumătate plin.

— Încă una pentru noroc.

Femeia își așeză cu atenție pastila mică și albă pe vârful limbii. Apoi îl înconjură cu brațele pe însoțitorul ei și îl trase în jos spre ea. El deschise gura și ea își strecură limba înăuntru. Se sărutară îndelung și pasional, lăsând pastila să se dizolve încet. Simțeau deja efectele primelor două și se strângeau cu putere în brațe, pierduți în euforia lor. Apoi se despărțiră, încet și fără tragere de inimă. El se opri ca să-i așeze o șuviță rebelă și coborî cu degetul peste nasul ei, apoi se întoarse și răpăi cu nodurile degetelor în portbagajul mașinii.

— Haide, scumpo, avem treabă.

Deja pornise cu pași mari, plin de energie și hotărâre. Femeia îl privi o clipă, apoi se îndepărtă rapid de vehicul, urmându-și iubitul spre esplanada cu magazine.

12.

08:57

Nu știuse prea bine la ce să se aștepte, dar nu la *asta.*

Fotografiile care tocmai îi fuseseră împinse în mână înfățișau o femeie goală, întinsă pe o masă de oțel inoxidabil. Nu erau niște fotografii banale, ci de tipul celor pe care Emilia le văzuse suficient de des grație relațiilor cultivate cu grijă la morga poliției din Southampton. Însă aceste fotografii erau aparte. Pielea femeii era albicioasă și ochii închiși, iar imaginea ar fi putut să pară aproape pașnică dacă n-ar fi fost gaura stacojie imensă din mijlocul pieptului. Arăta ca și cum ar fi fost tăiată pentru operație, nu pur și simplu omorâtă, atât de mare fusese impactul.

— Pușcă? întrebă Emilia.

David Spivack aprobă cu un gest. Era un bărbat slab și chel, îmbrăcat în halatul de morgă. Era asistentul legistului-șef Jim Grieves și avea acces deplin la întregul lot de cadavre – de fapt, el le cususe pe cele mai multe –, dar poseda prea puțin din moralitatea și discreția șefului său.

— De foarte aproape, detalie el în cele din urmă, privind peste umăr la ieșirea de incendiu a morgii.

Stătea cu jurnalista pe scara metalică și, chiar dacă nu putea fi văzut, nu era sigur că nu poate fi auzit.

— Un foc sau două?

— Două. Aproape că au ieșit pe partea cealaltă.

Emilia zâmbi ca pentru sine. Spivack nu era genul care irosește cuvintele pe emoții. Emilia nu era sigură dacă asta se datora faptului că e insensibil sau doar grăbit.

— Există vreo agresiune sexuală sau post-mortem?

— E prea devreme să spunem asta.

— Cadavrul era îmbrăcat?

— Sigur. Și au lăsat verigheta și alte lucruri de valoare asupra ei.

— Cine a găsit-o?

— Detectivul-inspector Grace. Se pare că asasinul a trecut chiar pe lângă ea cu mașina…

Încă un detaliu frapant pe care Emilia spera să îl valorifice la maximum.

— Și știm cine e?

Spivack îi oferi rapid detaliile, în timp ce Emilia îl oprea din când în când ca să verifice dacă auzise bine. O mamă căsătorită care avea o slujbă cu responsabilitate socială, ucisă pe un drum liniștit de țară – dacă exista ceva care putea să bage frica în oamenii din Southampton, asta era. Și mai bine, criminalul era încă în libertate…

— Doar atât știu, conchise Spivack. Dar, dacă vrei, pot să-ți dau datele familiei.

Ochii lui căzură asupra portofelului ei și Emilia nu ezită să-l deschidă iar. Era de atât de mult timp în criză, atât de izolată și umilită, că începuse să se întrebe dacă avea să mai primească vreodată a doua șansă. Dar Sonia Smalling, un dement cu pușcă și un angajat al morgii slobod la gură i-o ofereau acum.

În timp ce strecura încă o sută de lire în mâna lui Spivack, Emilia rosti o rugăciune mută pentru bărbații vulnerabili de pretutindeni.

13.

09:11

Părea pe punctul de a se prăbuși. Charlie tocmai îi dăduse vestea lui Peter Smalling și acum erau în sufrageria lui confortabilă, holbându-se unul la celălalt în tăcere. Mâinile bărbatului tremurau și părea că îi e greu să respire, așa că Charlie îi făcu semn ofițerului de legătură cu familiile să o ajute, îl luă de braț și îl conduse pe soțul șocat al Soniei spre cea mai apropiată canapea.

De la sosirea lor, Peter nu rostise niciun cuvânt. Imediat ce le văzuse legitimațiile, păruse să știe ce urmau să-i spună. Charlie mai făcuse asta de multe ori și trecu direct la subiect, informându-l asupra detaliilor principale și omițând elementele mai neplăcute. Peter ascultase, dăduse din cap și apoi se dusese în sufragerie. Charlie îl urmase și îl găsise în mijlocul camerei, aparent consternat și neștiind ce să facă în continuare. Ofițerul de legătură încercase să-l facă să reacționeze, întrebându-l unde erau băieții și dacă ar fi vrut să ia legătura cu cineva, dar el o privise de parcă ea vorbise păsărească. Părea pe punctul de a intra în hiperventilație, așa că, după ce îl duse pe canapea, Charlie trimise ofițerul de legătură să facă niște ceai. Peter Smalling avea nevoie de puțin spațiu ca să respire.

Peste zece minute, cu ceașca de ceai pe jumătate băută în mână, părea să-și fi recuperat vocea. Era în mod evident un bărbat timid, un jurnalist de tehnologie care își petrecea majoritatea zilei în biroul lui de acasă, dar Charlie trebuia să-l facă să vorbească și îl scoase cu blândețe din starea de șoc.

— Știu cât de greu e. Înțeleg că probabil ultimul lucru pe care ai vrea să-l faci e să vorbești cu mine,

dar trebuie să-ți pun niște întrebări, Peter. E în regulă?

— Da, șopti el în cele din urmă, privindu-și lung ceaiul.

— Cum era Sonia în dimineața asta? O preocupa ceva, era distrată?

— Nu, nu… Voia să ajungă devreme la slujbă, nu a avut timp să scoată câinii, dar în afară de asta…

— Băieții erau aici?

— Da, ea i-a trezit, ca de obicei. Durează ceva zilele astea…

— Și apoi?

— A făcut un duș, a luat un mic dejun frugal și a plecat.

— Și tu?

— Eu… I-am dus pe băieți la școală, apoi am scos câinii la plimbare…

Ca la un semn, doi setteri roșcați năvăliră în sufragerie, urmați de colega agitată a lui Charlie.

— Scuze, am încercat să-i țin în bucătărie, dar…

— E în regulă, îi spuse Charlie. E bine cu ei aici.

Câinii săltară spre Peter, înăbușindu-l cu afecțiunea lor. El îi ciufuli și le mângâie urechile lungi, iar Charlie fu mișcată să vadă cum în ochii lui apar lacrimi. Devotamentul și iubirea necomplicată a câinilor reușeau să îi străpungă șocul, lăsând să se vadă adevărata amploare a suferinței lui.

— Iar drumul pe care a luat-o Sonia în dimineața asta e traseul ei obișnuit? spuse Charlie, știind că acum trebuia să insiste, înainte de a-l pierde de tot.

— Da, răspunse Peter, ștergându-se la ochi. Sonia jura că e cea mai rapidă cale.

— Dar de ce dorea atât de mult să ajungă devreme?

— Astăzi venea un nou lot de copii la Reintegrare Comunitară.

— Sunt delincvenți tineri, nu-i așa?

— Da, Sonia e ofițerul lor de probațiune. Lucrează cu tineri care au făcut alegeri greșite, îi ajută să revină la normal.

— Și a avut vreodată probleme la muncă? A primit amenințări? A fost supusă vreunei violențe…?

Peter ridică privirea spre ea, surprins de întrebare.

— Crezi că cineva a făcut-o… în mod deliberat? spuse el, ca și cum până atunci nu s-ar fi gândit la asta.

— Asta încercăm să aflăm. Ți-a vorbit recent despre munca ei, ți-a împărtășit vreo îngrijorare?

— Nu, nimic de felul ăsta. Copiii sunt nestatornici și uneori agresivi, dar… sunt doar copii. După ce vorbești cu ei și le acorzi puțină atenție, un scop… Știu că oamenii cred că ei sunt oile negre, dar nu e așa.

— Atunci în trecut? În urmă cu luni, chiar ani?

Peter clătină iar din cap.

— Unii copii erau mai buni decât alții, dar o respectau pe Sonia. Ea îi însoțea când trebuiau să-și repare greșelile față de victimele lor, îi ajuta să învețe noi deprinderi în timp ce își îndeplineau serviciul comunitar. Le *plăcea* de ea… și ei îi plăcea de copii.

— Dar situația ei domestică? Exista vreo problemă de familie? Cu vecinii?

— Nu, nu… reacționă Peter, părând mai năucit decât oricând.

— Și căsnicia voastră era fericită?

— Bineînțeles.

— Nicio problemă, nicio tensiune?

— Nu, ea mă iubea, îi iubea pe copii. Îi era dor de familia din Polonia, mai ales de mama ei…

— Deci soția ta nu era de aici?

— Nu, dar ce-i cu asta? De ce mă întrebi toate astea? Trebuie să fi fost un accident. O confuzie cu

altcineva sau un șofer furios. Citești tot timpul în ziare despre treburi de genul ăsta.

Apoi se prăbuși, cu fața ascunsă în palme. Imaginea soției lui, moartă pe un drum de țară, îi pătrunsese în conștiință și groaza îl copleșise. Câinii începuseră să-i simtă dispoziția și se învârteau agitați în cerc, dorindu-și atenția lui, dar dându-și seama că ceva nu era în regulă. Peter plângea în tăcere, cu partea de sus a trupului zguduindu-se. Charlie nu putea să facă altceva decât să privească cum viața lui plăcută și ordonată se prăbușea în ruine. Ar fi vrut să-l consoleze, dar ce-ar fi putut să facă? Soția lui murise, fiii lui își pierduseră mama și motivele și rațiunile acestei crime brutale rămâneau mai obscure decât oricând.

14.

09:12

— Nu se vede clar. Nu avem ceva mai bun?

Helen revenise în biroul de anchetă de la Southampton Central. Pe ecran era o imagine alb-negru în mișcare, de la o cameră de supraveghere a traficului, dar era încețoșată și neclară.

— Băieții de la tehnic lucrează la ea, dar deocamdată asta e tot ce putem să facem, răspunse precaut detectivul-agent McAndrew.

Helen își îndreptă din nou atenția către imagine. Fusese luată de o cameră de supraveghere de la giratoriul din Charlotte Place, în nordul orașului, iar cadrele mai largi arătau clar cum Audiul dispărut așteaptă la semafor și apoi o ia spre nord, spre Bevois Mount și Portswood. Acest prim-plan mărit părea să îl înfățișeze pe șofer gesticulând spre cameră. Doar atât putea fi spus cu certitudine, deoarece imaginea era dificil de descifrat și, din cauza reflexiei orbitoare a parbrizului, era greu să-i distingi trăsăturile.

— Suntem siguri că e un tip? interveni Edwards.

— Așa pare, răspunse Helen rapid. După constituție, lungimea mâinii și, uite, semnul ăsta de pe gât, când se apleacă în față…

— Mărul lui Adam, adăugă detectivul-agent Reid.

— Exact. Putem focaliza pe porțiunea întunecată de acolo?

Helen arătă o pată neagră mică de la baza gâtului șoferului. McAndrew făcu întocmai, dar imaginea rămânea neclară.

— Ce e? întrebă Helen. Un tatuaj?

— Sau o cicatrice?

— E prea întunecat să fie cicatrice.

— Atunci o rană? sugeră Sanderson. Sângerează?

Se bucura că poate să contribuie cu ceva la dezbatere.

— Nu există nicio probă că ucigașul Soniei Smalling a fost rănit în timpul atacului, răspunse Helen. Eu aș spune că e un fel de tatuaj. Să facem o listă cu infractorii cu care lucra Sonia, concentrându-ne asupra bărbaților. Uitați-vă la pozele lor, vedeți dacă vreunii au tatuaje pe gât.

Helen știa că șansele sunt mici, dar se agățau de orice și urmau toate pistele.

McAndrew focaliză imaginea și Helen era pe punctul de a continua ședința, când Reid spuse dintr-odată:

— Ce-i aia?

— Ce?

— *Aia,* insistă Reid, apropiindu-se de imagine și arătând spre o umbră din stânga șoferului.

Helen și echipa se strânseră în jur. Reid avea dreptate, pe bord, lângă locul din stânga, exista o formă mică și întunecată.

— Focalizează acolo.

McAndrew făcu întocmai și imaginea deveni puțin mai clară. Era prea întunecată ca să fie piele, prea mată, și totuși forma aducea cu niște… degete. Cinci degete înmănușate care se sprijineau de bord în dreptul pasagerului.

— Ar fi bine să le zici polițiștilor din teren că suntem în căutarea a *doi* suspecți, spuse Helen hotărât, întorcându-se spre Sanderson. Și amintește-le să procedeze cu extremă precauție.

Sanderson plecă în grabă ca să facă ce i se spusese, în timp ce McAndrew strângea oamenii ca să treacă în revistă pistele legate de munca Soniei Smalling. Făceau unele progrese – Helen îi trimisese pe toți polițiștii de patrulare spre nordul orașului, iar Unitățile de Reacție Armată patrulau prin Portswood, St Denys, Bevois Mount și

dincolo de ele –, dar făptașii rămâneau în libertate, întrebarea era ce aveau să facă ei în continuare?

Aveau să fugă? Sau să se ascundă?

15.

09:13

Alan Sansom lucrase în Portswood mai bine de 30 de ani. Își ajutase cu sârguință tatăl să conducă farmacia familiei și, în cele din urmă, când gestionarea ei devenise prea mult pentru acesta, o preluase el. În tinerețe își imaginase extinderea afacerii, deschiderea mai multor locații, într-o mare rețea a sudului. Nu ieșise așa, dar el nu era genul care se plânge și continua să simtă un mic fior de încântare când vedea numele familiei deasupra ușii.

Zi după zi, an după an, cumpărătorii din Portswood se apropiaseră de Alan, care stătea în spatele tejghelei farmaciei în halatul său alb, și în tot timpul acesta el le văzuse pe toate. Portswood se gentrifica încet, dar continua să fie o atracție majoră pentru studenți, imigranți și așa mai departe. Exista în oraș o ofertă de locuințe de închiriat, iar tinerii stăteau înghesuiți în case transformate în grabă. Existau, bineînțeles, și unii mai brutali și mulți dintre ei ajunseseră, la un moment sau altul, în farmacia lui Alan. Dependenți care cerșeau droguri, genul proaspăt ieșit din instituții care blestema întruna și școlari care își umpleau buzunarele cu dulciuri, lista era nesfârșită. Era vocația lui Alan să facă bine, dar în unele zile umanitatea îl dispera de-a dreptul.

În dimineața asta nu își dezlipea ochii de un cuplu care oscila în jurul intrării. Erau deja în farmacie de o vreme, dar nu păreau să se grăbească să cumpere ceva. Femeia stătea cu spatele la el și zăbovea lângă stativul cu ochelari de soare, învârtindu-l și chicotind în timp ce încerca diferite perechi. Părea că vrea doar să-și omoare timpul… dar Alan nu era la fel de sigur în privința

bărbatului, care era ascuns vederii. Nu vedea ce pune acesta la cale, iar asta îl neliniștea. Avea un simț destul de bun pentru astfel de situații și instinctul îi spunea că ceva nu era în regulă cu perechea asta. Era o zi frumoasă, dar amândoi purtau haine groase până la genunchi – un truc obișnuit al hoților din întreaga lume.

În mod normal, Alan i-ar fi observat puțin mai mult înainte să acționeze, dar astăzi era obosit și iritat, dormise prost din nou. Așa că ridică porțiunea batantă a tejghelei și traversă farmacia cu pași energici. Era un spațiu mare, în general popular și plin de clienți, dar era prea devreme pentru ora de vârf de dimineață, iar Alan spera să se ocupe rapid și discret de acea pereche. Era farmacia lui și nu avea de gând să se lase batjocorit.

— Voi doi, trebuie să vă rog să cumpărați ceva sau să ieșiți. Aici nu e sală de jocuri.

Mai folosise replica asta și de obicei avea efectul dorit. De data asta însă nu păru să reușească, de fapt bărbatul nu făcu decât să zâmbească. Sansom îl privi pentru prima oară cu atenție. Era o brută: solid, neras și cu un tatuaj pe gât.

— Plecați. Aici nu e azil sau organizație de binefacere și eu am lucruri mai bune de făcut decât să…

— Ia-o încet, prietene, răspunse bărbatul scoțând de sub haină o pușcă și îndreptând-o direct spre farmacistul stupefiat. Astăzi închizi mai devreme.

Alan încremeni, prea șocat ca să reacționeze. Tânăra se pusese deja în mișcare și Alan văzu, spre groaza lui, cum aceasta întinde mâna și întoarce cheia în mecanismul de siguranță de deasupra intrării. Obloanele începură să coboare cu un geamăt metalic profund, oprindu-se cu o smucitură când ajunseră la podea.

16.

09:35

Ochii lui erau ațintiți asupra ecranului. Câinii începeau să se agite, nedumeriți de lipsa de activitate, dar el îi ignoră. Imaginea de pe ecranul din fața lui îi solicita atenția, oricât de revoltătoare era. Un elicopter al presei reușise să ajungă deasupra locului „incidentului de poliție” și transmitea în direct. Peter Smalling contemplă cortul alb, echipa criminalistică și polițiștii în uniformă care păzeau zona, plini de hotărâre și importanță. Acum e al naibii de târziu, se gândi el cu amărăciune.

Abia trecuse de 9 și jumătate. Cât de mult se poate schimba viața cuiva în doar două ore. Fusese atât de mulțumit mai devreme, el și cu câinii săltând prin pădure. Plin de idei, plin de planuri, gândindu-se cum weekendul următor ar fi putut să-i ducă pe copii la sora lui, pentru ca el și Sonia să poată pleca undeva pentru aniversarea lor. Rezolvase totul în mintea lui, se gândea la câteva pensiuni drăguțe – acum i se părea complet neverosimil că ei doi nu aveau să-și sărbătorească și următorul reper important.

Urmărea știrile de când plecaseră polițistele. Nu sunase pe nimeni, deși ele îl îndemnaseră s-o facă. Spuseseră că oamenilor le e greu să se concentreze când sunt în stare de șoc, că e periculos să conducă și îi sugeraseră cu blândețe că sora lui ar fi putut să-i ia pe băieți în ziua aceea. Dar nici nu se punea problema să permită așa ceva. Era responsabilitatea lui să le dea vestea, chiar dacă nu avea habar ce-o să le spună. Ce ar *putea* să le spună?

Prezentatorul spunea că fusese un jaf, chiar dacă polițista – detectivul-sergent Brooks – evitase în

mod deliberat să confirme. Ea bănuia că e altceva – ceva mai țintit –, dar nu voise să spună ce anume. Precauția ei îl iritase, pentru că sugera niște motive tenebroase. Îi luaseră mașina – poate că se plimbau chiar acum cu ea prin Southampton – trebuie să fi fost un jaf, nu-i așa? Și totuși îi lăsaseră portofelul, bijuteriile…

Pe mână îi căzu o lacrimă și Peter își dădu seama că plânge iar. Soniei nu-i plăcuseră niciodată bijuteriile ostentative, dar își prețuise verigheta. Găsiseră o mică bijuterie în Portsmouth și își făcuseră verighetele acolo. Identice, din aur alb, ușor pătrate ca formă, ca să fie mai distinctive, cu inițialele lor împletite gravate înăuntru, ca să poată fi unul cu celălalt chiar și când erau despărțiți.

Verighetele fuseseră foarte speciale pentru ei, simboluri ale angajamentului nerostit pe care îl făcuseră unul față de celălalt. Avuseseră de gând să îmbătrânească și să se îngrașe împreună, dar acum femeia pe care el o iubise mai mult decât viața însăși zăcea moartă într-o morgă a poliției. Iar verigheta pe care ea o prețuise atât de mult îi era trasă de pe deget de un angajat anonim.

Era o imagine care îl lovea drept în inimă. Peter își lăsă capul în jos și plânse.

17.

09:40

— Avem vreun reper, știm în ce direcție au luat-o?

Helen stătea lângă Audiul Soniei Smalling, flancată de Charlie și Sanderson. Un agent cu ochi de vultur zărise vehiculul abandonat pe un loc de parcare pentru persoane cu handicap din centrul Portswoodului și raportase imediat.

— Până acum nimic, răspunse agentul. Am întrebat la supermarket, la câteva standuri de presă și magazine de băutură, dar nimeni nu a văzut nimic…

Helen îi mulțumi agentului și se întoarse spre superiorul lui, sergentul MacDonald, care stătea în apropiere, flancat de o grămadă de uniforme albastre.

— Vreau ca agenții dumitale să meargă în fiecare magazin, afacere și locuință de pe o rază de un kilometru în jurul mașinii abandonate. Căutăm doi suspecți – trebuie să fie montați și dispuși la acțiuni agresive. Spune-le agenților să procedeze cu precauție. Unul dintre ei sau amândoi sunt înarmați.

În timp ce sergentul organiza echipa de căutare, Helen se întoarse spre Charlie.

— Există vreun serviciu de probațiune prin preajmă?

— Nu, toate sunt în Totton.

— Vreunii dintre cei de care s-a ocupat Smalling – acum sau în trecut – e de pe aici?

— Nu, ea lucrează cu cei din sudul orașului.

— Atunci de ce au venit *aici*?

Charlie dădu din umeri, în timp ce Helen se uita încă o dată la mașină. Locul de parcare pe care fusese abandonată era menit să le ofere

cumpărătorilor cu handicap acces facil la zona pietonală din apropiere, iar privirea lui Helen pluti în acea direcție. Era încă devreme, dar magazinele erau deja aglomerate, iar aleea centrală era plină de pensionari, mame și corporatiști tineri.

— Tu și cu mine luăm incinta, îi spuse Helen lui Charlie. E un loc bun în care să te pierzi în mulțime, plus că sunt o grămadă de magazine, dacă trebuie să se aprovizioneze cu ceva…

— Și o grămadă de potențiali ostatici.

— Exact, spuse Helen, întorcându-se spre Sanderson. Între timp, aș vrea ca tu să găsești camerele cu circuit închis. Încearcă să nu îi calci pe bătături pe polițiștii în uniformă, dar unele dintre magazinele de aici trebuie să aibă camere. Vreau o imagine bună cu suspecții noștri.

— N-aș fi mai utilă dacă v-aș aju…

— Imediat, te rog.

Sanderson se retrase, fără niciun chef. Helen își dădea seama că nu e mulțumită, dar nu avea timp să se gândească la sentimentele ei – nu acum, când miza era atât de mare. Îi făcu semn lui Charlie s-o urmeze și traversă grăbită aleea spre incinta cu magazine. În loc să plece pur și simplu din Southampton, fugarii se îndreptaseră spre o zonă de locuințe dens populată și Helen voia să afle de ce.

18.

09:41

Transpirația i se prelingea pe tâmple și inima îi bătea într-un ritm furios, dar Alan Sansom își spuse să rămână calm. Fusese pregătit pentru asta și cunoștea procedura – în caz de jaf, faci ce ți se spune și aștepți ca făptașii să fi plecat de mult ca să chemi poliția. Însă pregătirea era una și realitatea, alta. Până acum nu mai fusese amenințat niciodată cu o armă *adevărată.*

Stătea în genunchi, cu mâinile legate la spate. Bruta imensă îl mânase, sub amenințarea armei, în biroul din spate și îl obligase să deschidă seiful. Acesta fusese golit, iar acum bărbatul scotocea printre medicamentele depozitate. Lui Alan i se ordonase să stea cu fața la perete, care era la doar cinci centimetri de nasul lui, dar vedea cu coada ochiului cum lucrează bărbatul. În mod previzibil, acesta ignora toate produsele banale – ibuprofen, descongestionare, energizante – în favoarea celor mai valoroase. Părea să se fi concentrat asupra metadonei, amfetaminelor și tabletelor de codeină cu concentrație maximă, din care băga pachete întregi într-o geantă de voiaj din pânză.

Femeia stătea lângă ușă, cu spatele la ei, supraveghind farmacia. Dintre cei doi, ea părea nerăbdătoare să plece, în timp ce bărbatul, în mod evident, se simțea bine. Părea un copil într-un magazin cu dulciuri, lua cutii de medicamente și le pupa, după care le arunca în geantă.

— Grăbește-te, scumpule, îi șuieră ea complicelui, nu avem toată ziua la dispoziție.

Alan știa că e neputincios, dar chiar și așa simțea că-i fierbe sângele. Asta era farmacia lui, afacerea lui. Ce drept aveau să intre, să-l imobilizeze și să-i dea ordine? El era un om de

afaceri respectabil, contribuise la societate, iar ei ce erau? Doi golani.

Dintr-odată, pe Alan îl cuprinse dorința de a le cere socoteală celor doi, de a-i trage la răspundere când avea să vină momentul. Avea o idee destul de bună cum arată bărbatul, dar nu se uitase bine la femeie. Aceasta rechiziționase de pe stativ o pereche de ochelari de soare stil pilot de avion, contrabalansați de o șapcă de baseball roz-bombon. Era un mod foarte colorat de a-ți ascunde identitatea, dar funcționa. Dacă i s-ar fi cerut să o identifice, Alan n-ar fi putut să ofere niciun detaliu ieșit din comun, în afara părului ei lung și blond, bineînțeles.

Femeia continua să stea cu spatele la el, așa că Alan decise să-și încerce norocul. Era mai bine decât să stea ca momâia, în timp ce farmacia lui era prădată. Dar n-ar fi fost indicat să fie prins că se uită, așa că începu să-și învârtă capul foarte ușor, centimetru cu centimetru. Dacă executa doar un sfert de rotație, femeia ar fi ajuns în câmpul lui vizual. Ar fi putut să-i observe trăsăturile, în timp ce ea era ocupată cu cercetarea farmaciei, apoi să revină cu privirea la perete până când acest chin îngrozitor avea să se încheie.

Femeia devenise foarte tăcută, așa că Alan se opri scurt timp, temându-se să nu fie depistat. Dar văzând că nu e agresat în niciun fel, își continuă mișcarea.

Și acum o văzu. Dar, spre surpriza lui, femeia nu supraveghea farmacia. În schimb, se uita drept spre el.

Femeia zâmbi, îl privi pe deasupra ochelarilor de pilot și spuse:

— La *mine* te uitai, scumpule?

19.

09:43

— Dumnezeule mare!

Martin Gardener aproape că își scuipă cafeaua pe birou când se uită la fotografiile preautopsie pe care Emilia le pusese în fața lui.

— De unde naiba ai făcut rost de astea? întrebă el.

— Un jurnalist inventiv are metodele lui…, răspunse Emilia, străduindu-se să nu pară prea arogantă.

— Nu le putem publica.

— Evident, dar m-am gândit că o să vrei să le vezi oricum. Sonia Smalling era căsătorită, avea doi copii și o slujbă respectabilă… și cineva i-a făcut gaura aia mare și însângerată în piept. Două găuri, mai exact, dar pare una singură, pentru că…

— Bine, bine…

Gardener era un bou, dar avea soție și doi copii, așa că era în mod clar afectat de imaginile din fața lui – tocmai pe asta contase Emilia.

— Ai ceva de la soț?

— Nu răspunde la telefon și în fața și în spatele casei lui sunt polițiști.

— Credeam că ai toată povestea la degetul mic, comentă Gardener, puțin prea sarcastic pentru gustul Emiliei.

— Dar va trebui să-i ia pe băieți de la Școala St George, spuse Emilia, ignorând împunsătura lui. Așa că sper să vorbesc cu el acolo.

— Să faci neapărat fotografii.

— Drept cine mă iei?

Gardener refuză să răspundă, așa că Emilia continuă:

— Am schițat o formă a textului, dar o să am nevoie de primele trei pagini. În față, aș vrea să

insist pe drumul de țară liniștit, femeia singură, atacul armat brutal, moartea într-o zi calmă de toamnă. Pe paginile din interior o să ne concentrăm asupra ei și a familiei. Obținem descrieri din partea oamenilor pe care i-a ajutat, a colegilor și prietenilor și apoi un paragraf despre cei pe care i-a lăsat în urmă, băieții care vor crește fără mamă. Soțul pare curat – n-a avut nici măcar o amendă pentru parcare. Nu știu dacă o să obținem prea mult din perspectiva asta, așa că o să ne concentrăm pe familia devastată, sentimentul de șoc din satul ei…

— O să „ne”?

— Da, „ne”, răspunse imediat Emilia, usturată de sugestia lui. Eu am ajuns prima la locul faptei, e subiectul meu.

— Iar ăsta e ziarul *meu.*

— Haide, Martin, încercă ea să-l lingușească, îndulcindu-și tonul. Știu că mai demult am fost o tâmpită, dar sunt deasupra chestiilor care mi se dau de făcut. Jonathan nici măcar nu știa de subiectul ăsta până când i-am spus eu. Cred că am dreptul ca numele meu să apară sub titlu. Dacă trebuie să împart asta cu cineva, atunci fie, dar…

— Nu împarți nimic, se răsti Gardener. Numele tău n-o să apară sub titlu.

— Dar…

— Nu mai ești jurnalista noastră principală de investigație. Postul ăsta e al lui Jonathan Simmons. Și de aia *el* o să scrie articolul.

— Nu e corect, gemu Emilia, pe deplin conștientă că vorbea ca un copil de cinci ani.

— E foarte corect, dată fiind neloialitatea ta față de ziarul ăsta. Și chiar așa o să se întâmple.

Gardener își ocoli biroul și împinse fotografiile înapoi în mâinile Emiliei, invadându-i spațiul personal.

— Poate te crezi foarte tare, Emilia, dar să-ți spun ceva. Va trebui să-mi aduci un sac de subiecte de-astea până să revii în grațiile mele…

Gardener făcu o pauză înainte de poantă:
— Nicio aluzie la inspectoarea ta.

20.

09:44

Helen șerpuia prin mulțimea de cumpărători, cercetând aleea pietonală. Charlie venea imediat în urma ei, dar îi era greu să țină pasul din cauza nenumăratelor obstacole din cale. Pensionarii se opreau să discute, copiii mici țâșneau într-o parte și-n alta și elevele aproape că intrau direct în ea, abia ridicând privirea din telefoanele lor. În mijlocul tuturor acestora era Helen, înaltă și întinzându-și gâtul ca să se uite la fețele trecătorilor.

Totul părea calm, chiar relaxat. Dar la ce se așteptase? O luptă cu pistoale? Un șir de magazine distruse? La drept vorbind, nici măcar nu știau ce caută. Doi bărbați? Un bărbat și o femeie? Nu aveau nicio descriere fizică, nicio idee clară despre hainele purtate de făptași.

— Vezi ceva?

— Nimic, răspunse Charlie de lângă ea. Tu?

Helen clătină din cap. Scena din fața ei era atât de normală, atât de prozaică, încât începea să se întrebe dacă criminalii veniseră aici ca să se facă pierduți. Poate aveau prieteni care locuiau în zonă sau închiriaseră o locuință, știind că le trebuia o ascunzătoare? Poate că intuiția ei de mai devreme fusese greșită, poate că crima din dimineața asta fusese neplanificată – un moment de furie sau o rătăcire groaznică –, iar acum suspecții voiau doar să dispară, să se liniștească în timp ce se gândeau ce să facă în continuare.

Dar în timp ce examina scena, Helen văzu ceva. Era o incintă populară, în care toate magazinele făceau comerț bun. Și de aia i se păru ciudat că una dintre cele mai centrale locații era închisă. Magazinele care o flancau păreau calde și primitoare, cât se poate de deschise, dar obloanele murdare ale farmaciei Sansom erau ferecate. Părea

ceva ciudat și nelalocul lui, ca un prim dinte în gura unui bebeluș. În fața farmaciei era un cuplu de cumpărători nedumeriți care discutau, evident surprinși că planurile le fuseseră perturbate.

Helen schimbă abrupt ruta și se îndreptă spre farmacie. Acum era ghidată de instinct, de senzația că ceva e în neregulă. Spera să se înșele, să existe o explicație lumească și logică pentru închiderea farmaciei. Dar când se apropie de vitrina acesteia, speranțele ei fură nimicite. Se auzi o bubuitură puternică, înăbușită de obloane, dar clar sesizabilă. Apoi încă o bubuitură aspră și penetrantă. Cumpărătorii se îndepărtau deja, alarmați și derutați de zgomotul straniu, dar Helen trecu pe lângă ei și sprintă în direcția opusă.

Știa exact ce e.

21.

09:46

Melissa Hill se ghemui în spatele raftului, abia îndrăznind să privească.

Se ascundea aici de când începuse totul. Se dusese la farmacie imediat după micul dejun, pentru că rămăseseră fără lapte praf și scutece. Secțiunea pentru copii era în spatele magazinului, după un colț în formă de L, și la început Melissa nu observase confruntarea de lângă intrare. Apoi auzise strigătele și, spre groaza ei, văzuse cum proprietarul farmaciei e mânat sub amenințarea armei spre spatele magazinului.

După asta, o vreme fusese liniște. Melissa nu avea habar ce se întâmplă în spate – nici nu voia să știe –, dar voia să iasă din farmacie. Însă obloanele de siguranță erau trase și ea se întrebă dacă cheia era la cei care jefuiau farmacia. În oricare dintre variante, părea că are puține șanse de a ajunge în față neobservată – femeia supraveghea cu atenție interiorul farmaciei.

Fusese o tortură lentă să stea acolo fără să facă nimic, dar nu avea de ales. Încerca să rămână ascunsă, legănând-o încet pe Isla, ca să rămână adormită. În spate lucrurile păreau relativ calme și pentru o clipă Melissa se întrebă dacă nu cumva situația se liniștise puțin. Apoi, dintr-odată, auzi voci ridicate și, peste câteva secunde, un bubuit asurzitor, apoi încă unul, urmat de o liniște terifiantă.

Peste câteva clipe, cele două siluete țâșniseră din biroul din spate, răsturnând din mers un stativ cu DVD-uri, care se prăbuși la pământ cu un bufnet puternic. Atunci, în timp ce Melissa se trăgea în spate încă și mai aproape de vitrină, Isla începu să miște.

— Nu, nu, nu…, șopti Melissa, legănând bebelușul.

Dar reverberațiile stativului căzut păreau să umple încăperea și Isla își strâmbă fața, supărată și furioasă că fusese tulburată. Melissa căută o suzetă. Știa că are una undeva și își scormoni buzunarele după ea. Dacă putea să o facă pe Isla să tacă, poate că nu aveau s-o observe, poate că aveau să plece pur și simplu…

Acum Isla gemea încet, așa că Melissa începu să caute din ce în ce mai frenetic. Nenorocita de suzetă nu era în buzunarul hainei, așa că încercă în blugi, apoi își aminti că o băgase în buzunarul lateral al rucsacului. Își aruncă mâna în spate, o înfipse prin plasă și oftă ușurată atunci când degetele ei găsiră suzeta gumată. O smulse și o duse spre gura bebelușului.

Dar ajunsese cu o secundă prea târziu, așa că Isla scoase un țipăt pătrunzător și îndurerat.

22.

09:48

Emilia se întoarse ca o furtună la biroul ei, blestemându-și viața. Știa că uneori fusese nesăbuită și egoistă, dar chiar merita *asta*? Să trudească sub jugul unui redactor-șef mediocru la un ziar regional? Avea mai mult instinct jurnalistic în degetul ei mic decât avea el în tot trupul.

Ce realizase el? Sporise veniturile din publicitate? Era un reporter ratat care făcea pe redactorul-șef, iar asta o îngrețoșa pe Emilia. Poate că era timpul să părăsească jurnalismul de tot – nu avea de gând să se înjosească într-un post acordat de obicei absolvenților, care, din experiența ei, nu se pricepeau la nimic.

Restul redacției era conștient atât de progresul Emiliei, cât și de dispoziția ei. Se întoarse la biroul ei bocănind, ridică ochii și îi prinse pe cei ai lui Jonathan Simmons, dar acesta plecă înțelept privirea spre monitor. Oficial, era șeful ei direct, dar după prima lui tentativă de a se impune – respinsă ferm și obscen – o aborda mai mieros. De fapt, acum o evita pe Emilia, hrănindu-se cu resturile de subiecte pe care i le dădeau poliția și alte agenții, lăsând-o pe ea să facă ce vrea. Emilia bănuia că strategia lui era să o înfometeze – și funcționa. Ea începea să-și piardă răbdarea și era extrem de aproape de a lăsa totul baltă.

Se prăbuși pe scaun cu un bufnet și își deschise laptopul. Era tentată să facă asta pe loc – să scrie o demisie scurtă și tăioasă. Visase momentul de multe ori și doar gândul la familia ei o oprise.

Pe vremuri duseseră o viață îndestulată, mai ales când ea primea onorarii decente de la ziarele naționale, dar acum, când avea salariu de stagiar, viața le era mult mai grea. Avea mai mulți frați mai

mici și toți ajunseseră să depindă de ea după ce tatăl lor intrase la închisoare. Era un preț care merita plătit, din punctul de vedere al Emiliei – îl detesta pe acel nemernic inutil –, dar uneori responsabilitatea aceasta o strivea. Își iubea frații și surorile, dar aceștia erau niște paraziți, părând incapabili să păstreze o slujbă sau să contribuie la cheltuielile casnice.

Își închise laptopul, știind foarte bine că nu avea să-și scrie demisia. Trase nervoasă un șut în coșul de gunoi și se lăsă să alunece pe scaun, înfrântă. Trebuia să își termine articolul, dar cumva nu era în stare să dea piept cu el. Poate avea nevoie de o țigară? Sau de încă o cafea? Până și aceste opțiuni o plictiseau, așa că luă căștile și își dădu seama că acestea bolboroseau în continuare de unele singure. Le băgă în urechi, se lăsă pe spate și închise ochii, dorindu-și să se piardă în drama sacadată a mesajelor lor.

— Focuri de armă la farmacia Sansom. Toate Unitățile de Reacție Armată să se deplaseze către zona comercială Folly Lane. Au fost anunțate două focuri de armă…

Emilia se îndreptă de spate. De partea cealaltă a culoarului, Jonathan Simmons scria articolul *ei,* dar dintr-odată Emiliei nu-i mai păsa. Își culese laptopul, opri transmisia poliției și se îndepărtă pe furiș de birou, cât de repede putu.

23.

09:49

Helen trase din toate puterile de obloane, dar acestea refuzau să se clintească. În mod evident, proprietarul era tipicar în privința siguranței – ceea ce probabil că îl liniștise în trecut, dar cât avea să-l coste acum? Helen trase iar, dar mecanismul de siguranță încăpățânat refuza să cedeze.

Auzi pași în spatele ei, iar doi polițiști în uniformă, cu răsuflarea tăiată și surescitați, li se alăturară ei și lui Charlie.

— Ajutați-ne să deschidem asta.

Polițiștii făcură ce li se spusese și acum obloanele gemură, dar continuară să se opună, ca și cum ar fi fost hotărâte să lupte până la capăt. Helen forță și mai tare, înjurând, și obloanele începură încet să se deschidă câțiva centimetri. Nu era suficient, așa că Helen îi îmboldi să se opintească și mai tare. Doar câțiva centimetri și unul dintre ei ar fi putut să se strecoare pe dedesubt.

În timp ce se opinteau, Helen asculta cu atenție sunetele din interior. Dar nu auzea nimic. Era un semn bun sau rău? Ajunseseră prea târziu? Trăgătorii plecaseră? Sau așteptau ascunși, pregătindu-le o ambuscadă? Helen zări o mașină a Unităților de Reacție Armată oprind pe stradă și le făcu semn să vină. Îi păsa prea puțin de propria siguranță, dar până și ea evita să se confrunte cu doi atacatori înarmați fără altceva decât stația de emisie-recepție și un baston. Era mai bine să lase profesioniștii să ocupe prima poziție – avea senzația clară că avea să fie nevoie să se ocupe de consecințe.

Patru polițiști înarmați se apropiară în fugă, cu carabine în mâini. Erau pregătiți să intre înăuntru,

dar în continuare obloanele refuzau să se ridice suficient, hotărâte să-i protejeze pe cei ascunși vederii. Fiecare secundă conta, așa că Helen se dădu la o parte și le ordonă polițiștilor solizi să se apuce de treabă.

— Preluați voi, se răsti ea. Vreau ca ușa asta să fie deschisă ACUM.

24.

09:50

— Vă rog, nu ne faceți rău. Vă rog, nu ne faceți rău…

Melissa nu se putea opri, pleda pentru viața ei și a bebelușului ei, în timp ce ucigașii o dominau cu înălțimea lor. Imediat ce Isla începuse să plângă, Melissa se panicase, scăpase suzeta și pusese mâna pe gura micuță a copilului. Asta nu făcuse decât să o sperie și mai tare pe fiica ei, iar apoi fusese imposibil să o facă să tacă. Isla țipa necontrolat, din ce în ce mai stacojie la față, și în cele din urmă Melissa renunțase să mai încerce s-o oprească și începuse să plângă și ea.

Încetase doar când auzise pași, iar frica o forțase să-și înghită suspinele. Bărbatul și femeia ocoliseră încet și nonșalant raftul și se opriseră în fața ei.

— Ce avem noi aici?

Bărbatul – peste 1,80 metri, cu ochi albaștri pătrunzători și expresie batjocoritoare – părea să se simtă bine, în ciuda sângelui pe care tocmai îl vărsase. Părea îmbătat de putere și hotărât să stoarcă tot ce se putea din acea experiență. Femeia, considerabil mai scundă și în același timp slabă, se agăța de umărul lui.

— O pasageră clandestină, continuă bărbatul, zâmbind. Am trezit copilul?

Melissa îl privi lung, cu obrajii pătați de lacrimi. Era prea șocată, prea îngrozită ca să răspundă.

— Bum!

Bărbatul răcni spre ele, făcând-o pe Isla să țipe iar.

— Sst, micuțo, totul o să fie bine, șopti Melissa.

Lipi fața Islei de gâtul ei, furioasă că acest bărbat își bătea joc de copil. Cât de animal putea

să fie?

— Ia-i portofelul, ordonă bărbatul.

Femeia făcu întocmai, smulgându-i Melissei rucsacul și scormonind înăuntru până când găsi portofelul. Se strâmbă la vederea firavului conținut al portofelului, dar chiar și așa îl aruncă în geantă.

— Ei, acum am terminat, reluă bărbatul, aruncând o privire spre obloanele de siguranță.

Atunci Melissa începu să conștientizeze zgomotele de afară. După explozia celor două focuri de armă, în farmacie fusese o tăcere de mormânt, dar acum se auzeau voci. Și, odată cu ele, zgomotul forțării obloanelor de siguranță. Echipa de salvare sosise. Melissa se întoarse dinspre obloane și își dădu seama că bărbatul o privește lung. În timp ce o studia, peste fața lui trecu umbra unui zâmbet. Părea să se hrănească cu frica ei, să-i savureze teroarea.

— Acum…, spuse el languros. Care din voi vrea să moară prima?

Melissa îl privi fix. Ar fi trebuit să fugă, de ce mai întârzia?

— Te rog, nu face asta. Nu e nevoie să faci asta…

Dar bărbatul nu păru să o audă și înălță pușca la nivelul ochilor Melissei. Melissa se ghemui, cu mâinile încrucișate pe piept, hotărâtă să protejeze copilul de împușcătură. Dar țevile puștii coborâră mai jos, îndreptându-se direct spre Isla.

— Nu, nu… e doar un copil… nu poate să spună nimic nimănui…

Țevile se ridicară iar spre fața Melissei. O clipă de ușurare, apoi bărbatul le îndreptă din nou spre copil.

— Faceți ce vreți cu mine, dar lăsați-o pe ea în pace.

Acum Melissa era disperată și se ruga ca echipa de salvare să dea buzna înăuntru și s-o salveze, dar ei nu veneau încă.

— Poate o las, poate că nu, spuse bărbatul, ridicând iar țevile în dreptul ochilor Melissei și făcând un pas spre ea.

Melissa scânci, tremurând din tot corpul. Își dorea cu disperare să trăiască, dar era prinsă la colț. Așa că închise ochii, ocrotind copilul, și se pregăti pentru ceea ce avea să urmeze.

25.

09:58

— Dați-vă înapoi. Vreți, vă rog, să vă dați înapoi?!

Vocea lui Sanderson răgușise de atâta strigat, dar ea își reluă eforturile, străduindu-se să îi țină pe gură-cască la distanță de farmacie. Unitatea de Reacție Armată încă nu intrase înăuntru și situația era în desfășurare, dar chiar și așa cumpărătorii aflați în trecere nu se puteau abține să se implice. Unii dintre ei scoseseră deja telefoanele, gata să filmeze, chiar dacă nu aveau habar ce se întâmplă.

Afară situația era încă haotică. Din diverse părți ale orașului veneau polițiști spre incintă, iar cum Helen și Charlie erau în linia întâi, rămânea în sarcina lui Sanderson să organizeze întăririle cât de bine putea. Trimisese o parte a lor să-i sprijine pe polițiștii înarmați, dar pe ceilalți îi desfășurase sub forma unui cordon uman în jurul farmaciei, pentru a ține publicul la o distanță sigură. Erau puțini și linia era răzleață, dar, spre ușurarea ei, Sanderson văzu încă un grup de polițiști în uniformă care se grăbeau spre ea.

— Ocupați poziție aici și dați-i pe oamenii ăștia în spate, le ordonă ea.

Polițiștii făcură întocmai și, în sfârșit, începură să aibă un oarecare efect, împingând mulțimea din ce în ce mai numeroasă în afara pericolului.

— Hei, ai grijă!

— Mai încet!

— Ce faci? E o țară liberă…

Nemulțumirile obișnuite, însoțite de insultele de rigoare. Pe Sanderson o înfuria că oamenii ăștia nu înțelegeau – ea încerca să-i *protejeze* –, dar ei erau îngrijorați doar să nu piardă ceva. Viețile lor erau chiar atât de sărace încât erau dispuși să se expună

pericolului doar ca să apară la știri? Era o trăsătură a vieții moderne pe care Sanderson o detesta – toți credeau acum că sunt martori, toți erau jurnaliști. Zilele astea, când oamenii ar trebui să intervină pentru a împiedica o infracțiune sau, în cazul ăsta, să se dea naibii la o parte, ei nu voiau decât să înregistreze, de parcă totul ar fi fost un divertisment produs pentru plăcerea lor.

Unul dintre polițiști găsise o rolă cu bandă de semnalizare și o dăduseră de la unul la celălalt. Sanderson o luă, recunoscătoare, și o dădu mai departe. Peste câteva minute, misiunea fusese îndeplinită – locul fusese izolat cu adevărat. Exact la timp, pentru că obloanele de siguranță renunțară în sfârșit la luptă cu un geamăt metalic și o ploaie de scântei. Echipa decisese să le taie cu un instrument specializat, iar Sanderson se întoarse și văzu polițiștii de la Reacție Armată pregătindu-se să intre.

— Ce se întâmplă acolo?

Sanderson se întoarse și descoperi că un cumpărător în vârstă o prinsese de braț.

— Alea din mâinile lor sunt *puști*?

— Nu vă pot spune nimic în acest mo…

— A fost cineva rănit?

— Ce se întâmplă?

— E vorba de domnul Sansom?

Asupra lui Sanderson ploua cu întrebări. Le evită cât de bine putu și nu spuse nimic, deoarece nici nu știa nimic. Încerca – fără succes – să găsească imagini cu fugarii la televiziunile cu circuit închis, când Helen ordonase prin emisie-recepție ca toți polițiștii de la Omucideri să se îndrepte spre farmacie. Sanderson primise imediat sarcina controlării mulțimii, o misiune de agent, de fapt, și de atunci încolo rămăsese pe margine. Își dăduse seama că se trag focuri de armă – chiar dacă nu era sigură câte și cu ce efect.

Fiecare întrebare părea să-i accentueze senzația de neputință și ignoranță, amintindu-i cât de jos

căzuse în ierarhie. Cândva se bucurase de încrederea lui Helen, dar își distrusese, prin acțiunile ei pripite, toată munca de valoare și nimic din ce ar fi făcut – *nimic* – nu părea să amelioreze în vreun fel situația.

Avea să rămână în exil pentru totdeauna.

26.

10:00

Inspectorul Sean O'Neill se aplecă, trecu prin gaura căscată și alergă la cea mai apropiată vitrină. Se ghemui în spatele ei, se opri și numără până la zece, apoi ocoli vitrina și înaintă încet. Când ajunse în capătul ei întinse o oglindă ca să privească după colț, apoi, mulțumit că nu e nicio mișcare, se uită împrejur.

Totul era încremenit, o atmosferă tăcută și apăsătoare. O'Neill se întoarse și îi făcu semn adjunctului său să îl urmeze. Sergentul Ed McGarvey țâșni înăuntru și se îndreptă rapid spre colegul lui, după care le făcu semn altor doi membri ai Echipei Roșii să li se alăture. O'Neill se uită satisfăcut cum aceștia se îndreaptă spre el rapid, dar precaut, profitând de paravanul oferit. Lucrau împreună în acea unitate de peste un an deja și, în acest timp, luaseră parte la suficiente lupte. Niciunul dintre ei nu fusese silit să tragă – din fericire, dată fiind cantitatea de hârțoage pe care le genera acest lucru –, dar fuseseră în suficient de multe situații tensionate: dezarmarea unui bărbat cu macetă, capturarea unui transport de arme, arestarea unei întregi bande la un moment dat. Experiențele acestea îi legaseră, erau o unitate abilă și eficientă.

O'Neill se întoarse iar spre farmacie și se gândi la următoarea acțiune. În mod normal, ar fi anunțat prezența unor polițiști înarmați și ar fi cerut tuturor celor prezenți să iasă în față cu mâinile ridicate. Dar aici amenințarea unei ambuscade era prea mare, iar probele disprețului trăgătorilor față de viața umană prea evidente pentru a face asta. Trădarea poziției lor nu putea să le aducă prea mari avantaje.

O'Neill mai cercetă o dată spatele farmaciei, apoi le făcu semn colegilor să se împrăștie. El avea

să meargă primul, ca de obicei, dar ei aveau să ocupe poziții defensive de o parte și de alta a sa și să răspundă focurilor de armă, dacă era necesar. Se antrenaseră ani mulți pentru asta și O'Neill știa că ei nu aveau să se panicheze dacă dintr-odată ar fi răsunat un foc de pușcă.

Trase siguranța armei și făcu un pas în față. Apoi încă unul și încă unul. Acum era în dreptul altei vitrine și, după ce se lăsă pe vine, ocoli capătul acesteia. Ținea arma ridicată și pregătită… dar acolo nu era nimeni. Acum înaintă mai rapid, urmat îndeaproape de echipa lui. În spatele farmaciei era o magazie pe care ar fi vrut s-o verifice, dar pentru a ajunge la ea trebuia să treacă de ultimele vitrine, care în același timp ofereau un adăpost bun.

Avansă cu prudență, apoi se opri brusc. Nu văzuse nimic, dar *simțise* mișcare înspre spatele magazinului, la stânga. Cineva înălța o armă? Se pregătea să atace? Înaintă foarte încet, privind rapid într-o parte și-n alta, calculând unde și când ar fi putut să apară trăgătorii. Ținea pistolul la nivelul ochilor și privea prin cătare, gata să apese pe trăgaci, încrezător că putea să-i doboare dacă era cazul. Până la acel moment al carierei lui avusese noroc.

Fără niciun cuvânt, cuartetul avansă sincronizat, tot mai aproape de ultima vitrină. Acum se auzea un zgomot foarte ușor în față – poate ceva care era împins și deplasat – și inspectorul O'Neill nu ezită. Avansă cu viteză fulgerătoare și ocoli capătul vitrinei.

— Poliția arma…

Fu întrerupt de un țipăt ascuțit. În fața lui era o femeie care tremura, cu un deget băgat în gura unui bebeluș pe care îl legăna înainte și înapoi pe podea.

— Nu trage, strigă ea. Te rog, nu trage…

O'Neill privi insistent spre spatele farmaciei, ca să se asigure că e liber, avansă și o ridică pe

femeia care se prăbuși în brațele lui, continuând să țină copilul.

— Ești bine? Sunteți răniți, tu sau copilul tău?

Femeia nu spuse nimic.

— Poți să-mi spui unde sunt trăgătorii? continuă el.

Dar femeia se lipi mai tare de el, iar când vorbi o făcu doar ca să șoptească:

— Te rog, nu trage…

27.

10:07

— Ai grijă! Ce crezi că faci?

Emilia se întoarse spre nătărăul greoi de lângă ea și îi aruncă cea mai ucigătoare privire, arătându-i legitimația de presă. Acesta se trase reticent în spate, dându-se la o parte câțiva centimetri pentru a-i permite să treacă spre cordon.

Gonise spre Portsmouth cât de repede putuse și descoperi agasată că o mulțime numeroasă se strânsese deja în fața farmaciei. Reușise să treacă în forță de pensionari și de cărucioarele pentru copii, lăsând capul în jos și scoțând coatele în afară, dar când ajunse în față își dădu seama că fusese un demers inutil. Cordonul era la o distanță bună de farmacie, un șir de polițiști în uniformă plasat strategic, care ascundea vederii vitrina magazinului. Oricât s-ar fi zbătut, nu putea să vadă nimic din poziția ei.

Strânse aparatul de fotografiat la piept și se îndepărtă de cordon. Trecu de aceiași oameni pe care îi împinsese cu câteva secunde în urmă, cu rezultatele previzibile. Pe tot parcursul fu însoțită de remarcile și jignirile lor, dar le ignoră veninul. Părăsise redacția, își lăsase articolul neterminat și știa că trebuie să se întoarcă cu ceva mai mult decât o relatare la mâna a treia, dacă voia să-l îmbuneze pe Gardener.

Se desprinse din mulțime și privi scena. Șirul de polițiști care se țineau de braț se strânsese, făcând și mai opac „ecranul”. Emilia distingea mișcare în spatele lor, dar n-ar fi putut să spună ce se întâmplă sau cine e implicat. Date fiind reacțiile polițiștilor, simțea că e vorba de ceva important, așa că se uită în jur după o modalitate de a obține o panoramă mai bună asupra evenimentelor. Dar nu

exista nicio soluție evidentă, șirul de polițiști plus vehiculele parcate ale poliției furnizau o barieră naturală în calea…

Acum Emilia se puse în mișcare, observând că cel mai apropiat vehicul, o camionetă de poliție înaltă, era nesupravegheată și, încă și mai bine, neîncuiată. Probabil că, în graba lui de a-i prinde pe făptași, șoferul uitase să încuie. Emilia se duse cu pași mari spre ea și deschise portiera. Intră înăuntru, se agăță cu o mână de partea de sus a portierei deschise, se urcă cu ambele picioare pe locul șoferului și se ridică. Își înfipse ambele mâini în trapa acoperișului, apoi puse piciorul pe bord și împinse cu putere.

În câteva clipe ajunse pe acoperișul mașinii. Cei de dedesubt o puteau vedea clar, dacă s-ar fi uitat în direcția aceea, așa că se lăsă pe burtă și avansă târâș. Când ajunse la marginea acoperișului privi pe deasupra lui și fu încântată să constate că vederea intrării magazinului nu era obstrucționată de nimic. Acolo era Helen Grace, învârtindu-se în jurul unei găuri tăiate în obloanele metalice, dar Emilia se trase rapid înapoi când dinăuntru începură să iasă polițiști înarmați. Își scoase aparatul de fotografiat din geantă, înlătură capacul lentilei și se pregăti să fotografieze. Se aștepta ca vinovații să fie scoși în cătușe, dar, spre surpriza ei, apăru o femeie tânără, sprijinită de polițiștii înarmați.

Clic, clic, clic.

Emilia făcea poze, încântată să vadă că femeia avea la piept un portbebe cu un copil. Femeia nu spunea nimic, strângea doar în brațe copilul, dar imaginea vorbea de la sine și Emilia continuă să facă poze, mulțumită. Femeia era lividă și părea foarte, foarte speriată.

28.

10:15

Era o priveliște revoltătoare.

Unitatea de Reacție Armată declarase clădirea sigură – fugarii plecaseră de mult –, așa că Helen intrase rapid în farmacie. I se spusese să se ducă direct în biroul din spate, așa că o luă imediat într-acolo, conștientă că o așteaptă o descoperire tulburătoare. Anii de meserie o căliseră, dar chiar și așa duse mâna la gură când intră în încăperea mică. Un bărbat de vârstă mijlocie stătea în genunchi, prăbușit înainte, cu mandibula și jumătate de față spulberate și sângele și creierii pe podea, în jurul lui. Helen contemplă detaliile înfiorătoare – arsura impactului, părul năclăit, sângele impregnat în stofa pantalonilor – după care ridică privirea spre seiful gol. De ce făcuseră asta atacatorii când, în mod evident, ostaticul cooperase?

— Au ieșit prin spate.

Helen se întoarse și o descoperi în ușă pe Charlie.

— Au pus laolaltă câteva lăzi de ambalaj din curte și au sărit peste zidul din spate, explică polițista. Acolo e Sanderson cu polițiștii în uniformă, dar…

Helen dădu din cap și se întoarse iar spre scena din fața ei.

— Nu pleacă cu mâna goală, spuse ea în cele din urmă. Au golit seiful și au luat mare parte din marfa cea bună.

— Atunci ce sunt? întrebă Charlie. Amatori de senzații tari? Drogați?

Studie pachetele de amfetamine împrăștiate pe podea, în jurul cadavrului proprietarului.

— Cu siguranță le plac drogurile, dar nu asta îi motivează. Tot ce s-a întâmplat până acum a fost foarte bine plănuit. O așteaptă pe Sonia Smalling, o ambuschează. Vin aici, se închid înăuntru și își văd liniștiți de treabă. Ucid un om cu sânge rece, chiar dacă pare că a cooperat cu ei…

— Crezi că au mai ucis? Că au experiență cu lucruri de felul ăsta?

— Zilele astea e plină lumea de oameni care iau inițiativa, replică Helen. Oameni care vor să fie celebri, oameni care cred într-o cauză. În mod normal aș chema acum antitero, dar elementul de jaf contrazice acest lucru…

— Dar trebuie să existe modalități mai ușoare de a jefui oamenii, nu-i așa? interveni Charlie. Așa riscă o condamnare pe viață.

— Atunci poate chiar a fost ceva personal, continuă Helen, privind încă o dată spre cadavru. Numele victimei e Alan Sansom. Ce îl leagă de Sonia Smalling? Ea avea de-a face tot timpul cu drogați și hoți. Asta să fie legătura? A fost farmacia lui Sansom spartă la un moment dat, a concediat vreun angajat, avea cineva pică pe el? Locul ăsta e la mare distanță de cel al uciderii lui Smalling, așa că e ciudat să se îndrepte încoace.

— Dar dacă l-au văzut pur și simplu din drum? Dacă fugeau de prima crimă și au sesizat ocazia de a se aproviziona cu droguri și bani? O șansă de a se distra puțin…

— Dacă e așa, va trebui să acceptăm acest lucru, dar deocamdată aș vrea să căutăm *legături.* Între timp, ne trebuie o descriere mai bună a criminalilor. Televiziunea cu circuit închis de aici e distrusă – a fost tăiat cablul –, așa că va trebui să sperăm că supraviețuitoarea noastră ne va lămuri.

Charlie se îndepărtă, dând din cap, dar Helen mai zăbovi o clipă, contemplând cadavrul brutalizat din fața ei. Sperase – se rugase – ca omorul din dimineața aceasta să fie un eveniment unic. Dar iată dovada că avea de-a face cu ceva

mai tenebros, mai amplu. Nu era pregătită pentru așa ceva, nu avea puterea necesară, dar era absorbită iar într-un coșmar. Criminalii aceștia erau insensibili, reci și complet nemiloși.

Chiar dacă poate că nu-și dădea seama încă, Melissa Hill tocmai scăpase dintr-o situație teribilă.

29.

10:18

— Sunt sora ei! Pentru numele lui Dumnezeu, lasă-mă să trec…

Agentul de poliție care îi bara calea avea 18, cel mult 19 ani și arăta ca un iepure prins în lumina farurilor.

— N-ar trebui să…

— Uită-te la ea, pentru numele lui Dumnezeu, insistă Emilia, arătând spre tânăra mamă care stătea în spatele ambulanței, continuând să strângă copilul la piept. Are nevoie de mine.

Agentul se uită lung la femeia învelită într-o pătură a poliției, apoi din nou la Emilia.

— Bun, spune-mi numele, rangul și codul tău. O să fac plângere la comandantul poliției. Am fugit până aici, mi-am ieșit din minți de îngrijorare, vreau doar să mă asigur că e bine.

— Bine, bine, cedă polițistul, lăsând-o să treacă prin cordon. Dar, dacă întreabă cineva, n-am fost eu…

Emilia abia îl auzi. Mergea deja cu pași mari spre ambulanță, nerăbdătoare să ajungă acolo înainte ca cineva mai experimentat s-o recunoască. Urcă înăuntru și se așeză pe banchetă – însă femeia nu ridică privirea.

— Cum te simți? întrebă Emilia pe un ton plin de preocupare.

— Bine… suntem bine…, răspunse Melissa, puțin derutată.

— Mă bucur foarte mult să aud asta. Ați trecut printr-un chin groaznic.

Femeia aprobă din cap, dar nu spuse nimic, îndreptându-și iar atenția spre bebelușul ei, care în sfârșit se liniștise.

— Câți erau înăuntru?

— Doi, răspunse Melissa ezitant, părând prinsă pe picior greșit de întrebare.
— Doi bărbați? Un bărbat și o femeie?
— Cine ești?
Emilia scoase o carte de vizită din geantă – era una dintre vechile ei cărți de vizită, imprimată în relief cu *Jurnalist de investigație-șef* – și i-o dădu Melissei.
— Sunt jurnalistă la *News* – tu ai trecut prin iad, dar ești singura martoră a unei tragedii cumplite, spuse Emilia rapid, pe deplin conștientă că acum improvizează. Iar cititorii noștri o să fie foarte nerăbdători să afle experiența ta. Nu e nevoie să amintim numele copilului, dacă nu vrei, dar vor dori să afle cum ai salvat viața fetiței tale, cât de curajoasă ai fost…
— Uite ce e, nu sunt pregătită să discut cu nimeni…
— Cinci minute, doar atât e…
— Încă nici nu am vorbit cu adevărat cu poliția, nu pot să vorbesc cu presa.
— Înțeleg asta, și categoric putem să discutăm despre asta mai târziu. Ce-ai zice să vă fac amândurora o poză rapidă și apoi…
— AFARĂ!
Emilia se întoarse și descoperi că Charlie Brooks, furioasă, se îndrepta cu pași mari spre ea.
— Charlie. Ce plăcere să ne vedem ia…
— Nu știu cum ai intrat aici, dar pleci!
Charlie o prinse pe Emilia de mânecă și o trase jos din ambulanță.
— Încetișor…
— Îmi pare rău, îi spuse Charlie Melissei. Nu o să mai existe astfel de intruziuni.
Emilia ar fi vrut să-i spună Melissei unde să meargă, dar în loc de asta zâmbi dulce, în timp ce Charlie se întorcea spre ea, mânioasă.
— E adevărat că detectivul-inspector Grace a lăsat făptașii să treacă pe lângă ea cu mașina? După uciderea Soniei Smalling?

— Piei din ochii mei.

— Ai vreun comentariu? Înțeleg că au fost doi făpta…

Charlie o prinse brutal de guler, iar Emilia simți că e propulsată spre cordonul de poliție.

— Dacă te mai văd o dată lângă un martor, pun să te aresteze! șuieră Charlie, dându-i drumul brusc.

Jurnalista se poticni puțin, apoi își redobândi echilibrul și stăpânirea de sine. Își netezi haina și răspunse:

— Nu mă evita, Charlie. Sunt mai multe lucrurile care ne unesc decât cele care ne dezbină.

Charlie era pe punctul de a răspunde – energic –, dar Emilia se întorsese deja și plecase. Fie că pierdea sau câștiga, îi plăcea să aibă întotdeauna ultimul cuvânt.

30.

10:28

E uimitor ce pot să facă unii oameni.

Matthew Pritchard se trezise târziu, după o noapte cu multă băutură. Era student la psihologie în anul trei, la Universitatea din Southampton și noaptea trecută fusese inițierea bobocilor. De regulă, asta le oferea o grămadă de posibilități studenților din anii mai mari, care păreau mai sofisticați și mai versați în ochii tinerelor plecate pentru prima dată de acasă. Mulți dintre colegii lui se întorseseră acasă însoțiți, dar nu și el – din motive pe care nu putea să le priceapă. Drept rezultat, intrase tare în whisky, înecându-și amarul, și se trezise deshidratat, letargic și irascibil. Trei cești de ceai de chimen dulce și un duș lung îl ajutaseră puțin, dar se simțea în continuare terminat. Acum stătea cocoțat pe pervazul lui de la parter, privind cum trece lumea.

Era un lucru care îi făcea plăcere. Tot felul de oameni treceau pe strada de dedesubt – mame, pensionari, studenți, escroci, polițai, uneori drogați sau prostituate care se întorceau acasă după o noapte plină. Îți puteai da seama de atât de multe lucruri despre cineva doar după felul în care arăta, cum se mișca, iar lui Matthew îi plăcea să născocească povești despre ei, imaginându-și cum le erau viețile. Își imagina unde locuiesc, cum sunt familiile lor și inventa locuri în care merg, lucruri pe care încearcă să le realizeze. Uneori, oamenii îl surprindeau și făceau ceva interesant – vomau, țipau de râs, chiar încercau să smulgă o poșetă –, dar cei doi din fața lui chiar puneau capac la toate.

Îi zărise când erau încă la 50 de metri distanță. I se păruse că au ceva ciudat – poate hainele lungi pe care le purtau sau combinația ei bizară de

ochelari de soare opaci de pilot și șapcă de baseball roz. Arătau de parcă în ziua aceea s-ar fi îmbrăcat în costume deloc potrivite ocaziei.

În mod cert, păreau că pot să creeze necazuri, cum mergeau repede pe stradă, aruncând din când în când câte o privire în urma lor. La un moment dat, lui Matthew i se păru că se uitaseră drept spre el, dar cei doi merseseră mai departe netulburați, sau poate că își imaginase el. Se așteptase ca ei să depășească clădirea, dar, spre surpriza lui, se opriseră brusc să verifice dacă nu-i vede nimeni, apoi se apucaseră să spargă un Fiat mic parcat chiar în fața ușii lui Matthew. Tupeu absolut. Nereușind să descuie broasca, tipul cu aspect solid prinse marginea de sus a portierei din stânga și începu s-o îndoaie. Aceasta păru să cedeze relativ ușor și, în curând, bărbatul putu să bage mâna înăuntru și să descuie portiera din interior. I-ar fi fost mai greu dacă mașina ar fi avut alarmă, dar bineînțeles că toate mașinile din zonă aparțineau studenților.

Totul se întâmplă atât de rapid, că Matthew se gândi abia acum să ia telefonul. Îl înșfăcă, deschise aplicația de fotografiat, dădu pe „video” și apăsă pe „înregistrează”. Îi avea pe cei doi în vizor și privi în continuare cum aceștia deschid portiera. Se opriră scurt ca să se sărute, apoi intrară înăuntru și tipul încercă imediat să pornească mașina fără cheie.

În mai puțin de două minute plecaseră. Matthew opri înregistrarea, deopotrivă șocat și impresionat. Asistase la mai multe infracțiuni în acest cartier, dar puține fuseseră executate cu o lejeritate atât de… experimentată. În mod evident, hoții nu erau amatori și probabil că știau ce străzi să vizeze. Iar asta nu făcea decât să confirme ceea ce Matthew suspecta de mult – în partea asta a orașului nu puteai să ai încredere în nimeni.

31.

10:31

— Spune-mi exact ce s-a întâmplat.

Stând în spatele ambulanței împreună cu Helen, Melissa Hill ținea în mâini o ceașcă de ceai. De copilul ei avea acum grijă un paramedic, care o legăna pe fetiță pe genunchi.

Bebelușul părea să fi uitat de momentul terifiant, gângurea și îi zâmbea tovarășei ei de joacă, ceea ce o mișcă și o surprinse pe Helen în egală măsură.

— Am… am intrat doar să iau niște lucruri pentru Isla. Lapte, scutece, știi…

Vocea Melissei se frânse.

— Nici măcar nu luasem ceva, tocmai intrasem când proprietarul a trecut în direcția cealaltă. Nu m-a văzut, voia să discute cu cei doi care își făceau de lucru cu ochelarii de soare.

— Descrie-i.

Melissa închise ochii o clipă, cu trupul tremurând ușor. Helen își dădea seama că era din nou în farmacie împreună cu cei doi și puse mâna pe brațul ei, să o liniștească.

— Nu te grăbi…

Melissa expiră – prelung și încet.

— Un bărbat și o femeie. El e înalt, are 1,80 sau mai mult, ea e mai scundă, 1,55 – 1,60…

— Albi, negri, asiatici…?

— Amândoi albi. El are păr scurt castaniu, ea are păr blond până la umeri.

Helen dădu din cap și îi aruncă o privire lui Charlie. Acum era mai bine.

— Câți ani au?

— El probabil 20 și ceva, ea puțin sub 20.

— Și ce purtau?

— Amândoi purtau câte un trenci până la genunchi, de culoare kaki. El avea capul dezgolit, ea purta o șapcă de baseball roz și ochelari de soare de pilot. Iar el are un cuțit… un fel de cuțit de vânătoare prins la piept.

În ochii Melissei apărură lacrimi când teroarea o cuprinse iar. Helen o mângâie pe braț, alinând-o cât de bine putea.

— Te descurci foarte bine, Melissa.

Melissa zâmbi recunoscător și încercă să se adune.

— Amândoi erau înarmați?

Melissa aprobă din cap.

— Cu puști?

— Da, dar retezate.

— V-au amenințat, pe tine și pe Isla?

Melissa dădu iar din cap, strângând puțin mai tare mâna lui Helen.

— Au… el a vrut să mă ucidă, continuă ea, cu voce tremurătoare. Glumea… glumea pe cine să împuște mai întâi, pe mine sau pe Isla.

— De ce crezi că n-a făcut-o? A fost întrerupt? L-am speriat noi?

Melissa scutură energic din cap.

— Eu auzeam cum încercați să intrați înăuntru, și *ei* auzeau, dar părea că nu le pasă. Urma să ne împuște, dar *ea* l-a oprit.

Helen dădu din cap.

— Cum a făcut asta?

— L-a prins de braț și i-a spus să nu se obosească.

— Cuvintele exacte, te rog, Melissa.

Melissa închise iar ochii, întorcându-se fără să vrea la trauma ei.

— I-a pus mâna pe braț și a spus „Haide, J, nu merită”.

Și, odată cu asta, Melissa Hill se prăbuși.

32.

10:35

Helen se îndepărtă cu pași mari de ambulanță, însoțită de Charlie. Melissa le spusese tot ce putea, așa că Helen aranjase ca ea să se întâlnească cu soțul și să se întoarcă acasă sub paza poliției. La momentul potrivit trebuiau să discute din nou – ca să-i ia o declarație formală –, dar deocamdată Melissa făcuse mai mult decât suficient.

Când ajunseră la capătul zonei comerciale, cele două o luară la dreapta și imediat după aceea cotiră la dreapta din nou, ajungând în spatele farmaciei. Partea din spate a acesteia dădea spre o stradă liniștită, mărginită de case victoriene cu aspect mai degrabă obosit și mașini ieftine, răzlețe. Helen presupuse că în mod normal strada aceasta era moartă, dar astăzi era plină de polițiști în uniformă care băteau la uși și opreau trecătorii.

În mijlocul străzii era Sanderson, organizând eforturile acestora. Fără a mai pierde vremea, Helen se duse drept spre ea.

— Ce am aflat? întrebă ea.

— O pensionară de la numărul 21 a văzut în urmă cu aproximativ jumătate de oră un bărbat care mergea grăbit pe drum, dar jură că era singur. Așa că e posibil să se fi despărțit.

— I-a descris hainele?

— Tricou și blugi, așa a spus.

— Ducea ceva?

— Din câte își amintea ea, nu.

— Pare o fundătură. Oamenii noștri sunt dotați, poartă haine lungi și cară lucrurile pe care le-au luat din farmacie… În plus, nu cred că perechea noastră s-ar despărți de bunăvoie. Probabil era altcineva care a auzit împușcăturile sau sirenele. A fost luat vreun vehicul?

— O studentă de la numărul 5 spune că a văzut o berlină întunecată demarând brusc. Ar fi în jurul

momentului potrivit, dar nu a putut să vadă cine era în vehicul…

— Marcă? Model?

— Nu e sigură și nu a văzut numărul…

— Ce altceva?

— Încă batem la uși…

— Deci nu avem habar în ce direcție au luat-o și nici dacă sunt într-un vehicul sau pe jos?

— Încă nu. Dar dacă ne mai dai timp…

— Nu avem timp, replică Helen. Perechea asta a ucis de două ori în decurs de câteva ore și bănuiala mea e că încă nu a terminat. Adu-mi niște informații concrete, ceva cu care să pot *lucra*…

Sanderson dădu din cap și se îndepărtă în grabă ca să discute cu colegii în uniformă. Helen se uită la ea, spumegând de frustrare față de lipsa lor de progres. O pereche de criminali era în libertate în Southampton, comițând crime fără remușcare, și nimeni nu văzuse *nimic*. Oare făptașii erau norocoși sau vicleni? Timpul avea să-i lămurească, dar deocamdată cei doi păreau să fie capabili să se strecoare în viețile oamenilor, să ucidă și apoi să dispară fără urmă.

33.

10:57

Bărbatul frână lin și apoi opri motorul. Acum, când parcaseră pe o alee de lângă spitalul South Hants, nu se mai vedeau. De o parte și de alta a lor erau spații de depozitare rar vizitate – era locul perfect în care să se ascundă vreo oră, până ce situația se mai liniștea puțin.

Ascultaseră radioul în timp ce mergeau cu mașina. Erau relatări despre un „incident major” din Portsmouth – lui îi plăcea asta la nebunie –, iar jurnaliștii locali începeau să facă legătura cu blocarea drumului mai devreme, lângă Ashurst. Informațiile de pe teren erau puține, dar simțeai senzația de teamă și însuflețire din vocile prezentatorilor – începea ceva important.

Bărbatul închise radioul și se dădu jos din mașină. Tovarășa lui făcu întocmai, după care ocoli rapid mașina spre el. Îl luă de guler și îl sărută aprig. Bărbatul făcu la fel, trăgând-o spre el în timp ce mâinile lui rătăceau spre fundul ei, când un zgomot brusc îi făcu să înceteze.

Era un zgomot profund și monoton, puternic și repetitiv. Buf, buf, buf. La început bărbatul fu nedumerit – simțind primul acces brusc de frică –, apoi începu să ridice încet privirea, în direcția sunetului.

— Uită-te, scumpule…

Femeia îl zărise, iar acum îl zări și el. Iar vederea lui îl făcu să zâmbească larg.

— Au trimis un elicopter după noi…

Elicopterele nu erau o priveliște neobișnuită în Southampton. Existau cei câțiva idioți bogați care zburau către debarcader și existau inevitabilele elicoptere pentru supravegherea traficului. Dar acelea se mișcau rapid, pe rute bine stabilite – ăsta

nu se grăbea, dădea ocol orașului, căutând întruna…

Zgomotul păru să devină mai puternic, așa că bărbatul se retrase instinctiv, trăgând-o și pe ea după el. Se ascunseră sub buza acoperișului unui spațiu de depozitare, rămânând perfect nemișcați în timp ce urmăreau mișcarea lentă și măsurată a elicopterului. Acesta păru să zăbovească deasupra lor, rotindu-se în cerc, apoi o luă spre vest, îndepărtându-se de zona spitalului. Rămaseră nemișcați până când huruitul deveni din nou un zgomot îndepărtat.

Femeia chicoti, iar el făcu la fel. Părea o nebunie că un elicopter fusese ridicat în aer pentru a-i căuta – era mai mult decât speraseră – și era incitant să se gândească la faptul că acum erau obiectul unei operațiuni de căutare a poliției. Oare polițiștii difuzaseră descrierile lor? Ce știau? La început bărbatul regretase că lăsaseră un martor în viață, dar asta mărise cu siguranță miza. Acum, când aveau cu ce să joace, polițiștii urmau să-i prindă? Sau ei doi li se vor strecura în continuare printre degete?

Dintr-odată, bărbatul fu copleșit de o senzație de putere, de siguranță. Ca și cum el și partenera lui ar fi de neatins. Capabili să facă orice voiau, *oricând* voiau. Se întoarse spre ea și o luă în brațe. Ea părea să simtă la fel. Poate era din cauza drogurilor. Sau a adrenalinei. Amândoi erau exuberanți și liberi.

Ea îl sărută iar și de data asta el nu se mai abținu. Limbile li se împletiră și, în timp ce cobora cu mâna pe spatele ei, bărbatul simți cum excitația lui crește. O împinse pe capotă, îi dădu jos haina, îi desfăcu nasturii bluzei și își băgă mâna înăuntru. Drept răspuns, ea îl mușcă de ureche. Era lacomă ca el și nestăpânită. Apoi femeia preluă controlul, împingându-și pantalonii și chiloții în jos dintr-o singură mișcare, după care îl trase pe iubitul ei spre ea.

34.

11:01

Când elicopterul trecu pe deasupra ei, simți că vibrațiile acestuia o străbat. Anna Sansom era la volan, prinsă într-un ambuteiaj, și simțise apropierea elicopterului înainte de a-l vedea. Aparatul zbura foarte jos, cu elicele bătând furios, și întreaga mașină păru să se zguduie când el trecu pe deasupra și se îndepărtă. Nervii Annei erau și așa suficient de întinși, iar elicopterul îi lăsase o senzație de zdruncinare și neliniște.

Încerca deja de aproape o oră să dea de Alan, dar apelurile ei intrau în căsuța lui vocală. Asta nu-i stătea în fire lui Alan, telefonul lui era mereu încărcat și la îndemână, în caz că încerca să-l contacteze vreun furnizor sau vreun client. Anna spera că pur și simplu nu are semnal, dar începuse să-și pună întrebări. O vecină trecuse pe acolo ca să-i spună că în zona comercială fusese „un incident” și întrebase dacă Alan e bine. Anna nu asculta prea mult radioul și la început fusese nedumerită, abia percepând ce îi spunea Joan. Vecina ei avea tendința de a exagera, de a crea drame din nimic, iar Anna fusese convinsă că un apel telefonic rapid către soțul ei avea să lămurească lucrurile. Dar după o duzină de apeluri nu aflase nimic. Era oare posibil ca rețelele mobile să fi căzut, așa cum se întâmplase în Londra în timpul atacurilor teroriste din 2005? Gândul acesta o făcu să se înfioare. Cu siguranță nu putea fi vorba de *așa* ceva.

Dar prezența unui elicopter al poliției nu era deloc liniștitoare. Elicopterul părea să vină dinspre centrul Portsmouth-ului, zburând în cercuri din ce în ce mai largi, îndepărtându-se de Anna și apoi revenind spre ea.

Chiar dacă Anna nu suporta să zboare, o parte a ei ar fi vrut să fie acolo, sus, nu blocată jos. Cel

puțin atunci ar fi știut ce se întâmplă. Schimbase postul de radio de la jazzul obișnuit al lui Alan la știrile locale, dar existau puține detalii în relatări. Poliția nu ținuse o conferință de presă și nu furnizase informații concrete, dar esența situației părea să fie că la un magazin din Portsmouth se trăseseră focuri de armă și existau victime. În rest, doar speculații.

Poate că Alan își oferise ajutorul și îi îngrijea pe răniți – era exact stilul lui. El avusese întotdeauna un simț al vocației – și, în același timp, cap bun pentru comerț – și voise să contribuie cu ce știa. Da, probabil că despre asta era vorba. Anna spera ca Alan să nu fie prea zguduit din cauza acestui lucru – era mult mai sensibil decât lăsa să se vadă.

Stătea cu ochii ațintiți asupra elicopterului care se întorcea și tresări puternic când telefonul începu să sune. Îl înșfăcă și răspunse imediat, dar fu surprinsă să audă la celălalt capăt al firului o femeie.

— Doamnă Sansom?

— Cine sunteți?

— Mă cheamă Emilia Garanita. Sunt…

— Indiferent despre ce e vorba, va trebui să așteptați. Vreau să păstrez liberă această linie în caz că mă sună soțul.

În general, invocarea numelui soțului ei avea rezultatul dorit, dar femeia de la celălalt capăt al firului nu părea descurajată.

— Presupun că ați auzit despre incidentul din Portswood?

— Și ce-i cu asta? spuse Anna grăbită, nerăbdătoare să scape de această femeie.

— Uitați, doamnă Sansom, eu sunt jurnalistă la *News* și e datoria mea să transmit mai departe informațiile pe care le am.

Dintr-odată, Anna Sansom simți cum un fior îi străbate șira spinării.

— Despre ce vorbiți? V-am spus că aștept…

— Îmi pare rău că trebuie să vă spun asta, dar soțul dumneavoastră a fost implicat în incidentul din dimineața aceasta… În atacul armat, vreau să spun.

— Nu vreau să port această discuție.

— Nu încerc să obțin un comentariu, continuă, oarecum neconvingător, vocea de la celălalt capăt al firului, dar m-am gândit că ar trebui să știți. Poliția se descurcă foarte prost când trebuie să ia legătura cu famili…

— Nu e adevărat.

— Credeți-mă, aș vrea să nu fie așa, dar…

Anna puse capăt convorbirii. Peste câteva secunde, telefonul sună iar, dar ea îl ignoră. „Număr ascuns". Cine erau oamenii ăștia care te sunau din senin ca să-ți sugereze tot felul de lucruri…?

Anna strânse cu putere volanul, privind drept în față. Acum traficul începea să se miște, iar polițiști în uniformă deviau mașinile care se îndreptau spre Portsmouth. În ce direcție? Capul Annei fu inundat de imagini oribile, dar ea le alungă. Alan era bine. Ar fi știut dacă nu era așa. Cumva, ar fi știut.

Nu-i așa?

35.

11:15

Se grăbeau pe coridor către biroul de anchetă. Charlie meditase la cea mai bună modalitate de a deschide subiectul – dacă să vorbească despre asta sau nu –, dar încă nu găsise o abordare subtilă sau inteligentă. Dar simțea că trebuie să spună *ceva,* așa că, atunci când biroul de anchetă apăru în câmpul lor vizual, Charlie făcu pasul decisiv.

— Înainte de începerea ședinței, pot să discut cu tine despre Sanderson? spuse ea cu voce scăzută.

— Ce-i cu ea? replică Helen, abia încetinind pasul.

— Cred că se simte puțin expusă acum, puțin izolată…

— De cine?

— De tine, replică Charlie rapid, nerăbdătoare să o spună direct, înainte de a intra în birou.

— De ce să se simtă astfel? răspunse Helen scurt, încetinind în sfârșit și întorcându-se spre Charlie.

— Din cauza a tot ce s-a întâmplat, ancheta Robert Stonehill, rolul ei în arestarea ta…

— Am discutat despre asta. Am chemat-o și am vorbit despre…

— Dar nu ai iertat-o, o întrerupse Charlie cu o fermitate care o surprinse și pe ea.

Helen o privi lung, în tăcere. Charlie știa că șefei nu-i place să i se amintească de arestare și încarcerare – în mod firesc, voia să treacă peste asta, să înceapă un nou capitol al vieții ei –, însă avea senzația clară că Helen o pedepsește pe Sanderson.

— Știu că trebuie să-ți fie greu să ai din nou încredere în ea – înțeleg asta, chiar înțeleg –, dar e o polițistă bună și în ultimul an a fost și o bună prietenă pentru mine, continuă Charlie.

— De aceea îmi spui lucrurile astea?

— Nu, bineînțeles că nu. Dar cred că am putea s-o folosim mai mult…

— Iar asta e decizia ta, nu-i așa? Cum îmi conduc eu echipa?

— Ar trebui să vorbești cu ea. Dacă există vreo problemă între voi, ar trebui să vă ocupați de ea. Pentru binele tuturor.

Charlie sperase să prezinte lucrurile ca pe un proces în beneficiul tuturor. Și era adevărat – se gândea la Sanderson, dar și la Helen. Nu voia ca vechea ei prietenă și aliată să devină încrâncenată, să rămână afectată pentru totdeauna de experiențele traumatice.

— Uite ce e, Charlie, răspunse Helen prudent, străduindu-se să-și controleze emoțiile, știu că încerci să fii de ajutor, dar nu e nici momentul, nici locul potrivit. Poate că există un sâmbure de adevăr în ce spui, poate că vă presez prea tare, dar suntem în mijlocul unei anchete *majore*…

— Și de asta avem nevoie de cei mai buni oameni.

— Eu o să decid pe cine folosesc și pe cine…

— Nu o îndepărta, Helen. Doar asta vreau să spun…

— În dimineața asta mi-a murit o femeie în brațe, o întrerupse Helen fără menajamente, ridicând vocea. Am încercat s-o salvez, dar nu puteam să fac nimic. A trebuit să o văd cum se stinge în fața mea…

Charlie o privi lung, redusă la tăcere de această izbucnire subită.

— Prima mea responsabilitate, acum – *singura* mea responsabilitate –, e să-i prind pe cei care au ucis-o. Până când facem asta, toate chestiunile referitoare la… personal vor trebui să aștepte. E clar?

Intimidată de tonul aspru al lui Helen, Charlie nu spuse nimic.

— E clar? repetă aceasta, mai tare.

Helen o privea drept în ochi, provocând-o pe Charlie să o sfideze. Dar Charlie nu făcu asta, ci dădu din cap în tăcere.

— Atunci să continuăm, conchise Helen, deschizând ușa biroului de anchetă și intrând cu pași mari.

Charlie o privi cum pleacă și apoi, furioasă și iritată, o urmă.

36.

11:21

— Prima noastră sarcină e să ne dăm seama cine este acest „J”.

Biroul de anchetă era mai aglomerat decât de obicei, deoarece polițiștii aflați în concediu fuseseră chemați și ei.

Charlie li se alătură detectivilor-agenți Edwards și Reid în fața grupului și examină fețele polițiștilor, în timp ce Helen începea ședința. Atmosfera din Departamentul de Anchete Majore fusese ciudată în ultima vreme, dar astăzi toți erau atenți.

— Cum stăm cu lista de infractori a Soniei Smalling?

— Există 34 de bărbați sau băieți ale căror prenume încep cu litera „J”, răspunse Reid, afișând numele pe ecranul cel mare.

— Sunt prea mulți, îi spuse Helen. Să îi reducem la bărbații de 20 și ceva de ani care au intrat în contact cu ea în ultimele 18 luni.

Reid tastă ceva și lista se comprimă rapid.

— Așa rămânem cu opt nume.

— Acum scoate-i pe cei care au antecedente de abuz de droguri.

— Bun, răspunse Reid scriind.

— Și haideți să-i prioritizăm pe cei care au fost acuzați sau condamnați pentru agresiune, spargere de locuințe cu circumstanțe agravante sau posesie de arme.

— Trei nume, conchise Reid. John MacDonald, Jason Swift și James Bennett.

— Mulțumesc, spuse Helen întorcându-se spre McAndrew. Detectiv-agent McAndrew, vreau să te duci cu pozele lor la Melissa Hill. Întreab-o dacă îl recunoaște pe vreunul dintre acești bărbați.

— Imediat, confirmă McAndrew, strângându-și lucrurile.

— Ceilalți o să-i verificați pe acești trei suspecți, continuă Helen, revenind la grupul mai larg. Trecut medical, cazier, proveniență familială, localuri preferate și, bineînțeles, orice legătură cu Sonia Smalling sau Alan Sansom. Să intrăm în viețile lor și să vedem dacă putem să ne dăm seama ce a provocat această explozie subită de violență.

Încăperea amuțise. Polițiștii își dădeau seama că Helen nu terminase încă.

— Trebuie să fi existat semne că urmează asta. Elementul de jaf al acestor crime pare un mijloc în vederea unui scop – furtul unei mașini care să-i ducă în Portswood, amfetamine care să-i țină în funcțiune. Aceste crime se referă la altceva. Făptașii noștri sunt *furioși* – pe familiile lor, angajatorii lor, comunitatea în care trăiesc, din cauza ofenselor și nedreptăților pe care le-au suportat…

— Asta înseamnă că nu o să se oprească? întrebă Edwards.

— Probabil că nu, continuă Helen. Acum sunt pe val – au mers prea departe ca să mai dea înapoi, probabil vor merge mai departe până o să fie arestați ori uciși sau o să rămână fără muniție. Par să fie bine înarmați și dotați, așa că trebuie găsiți și neutralizați cât mai curând posibil.

În cameră se așternu o atmosferă sumbră, în timp ce Helen continuă:

— Când le verificați dosarele medicale, căutați antecedente de autovătămare sau tentative de sinucidere. E posibil să avem de-a face cu o pereche de criminali orgiastici – oameni care vor să creeze un carnaj cât mai grav în cel mai scurt timp posibil. Dacă e așa, atunci e probabil ca lumile lor să se fi prăbușit recent, dintr-un motiv sau altul. Poate sunt deprimați, e posibil să se afle sub medicație ori să fi încercat să-și ia viața în

trecut. Nu au nicio speranță și crimele lor ar putea fi un caz de sinucidere transformată în omucidere. Trebuie să existe o urmă medicală care să ne îndrume în direcția lor. Dacă cineva iese în evidență, cercetați-i trecutul apropiat. Vizitați-le casa familială, vorbiți cu vecinii și prietenii, în nouă cazuri din zece, există un incident declanșator specific – comiterea unei crime, o ceartă în familie, decesul cuiva apropiat, ceva care înseamnă că nu mai există cale de întoarcere. Găsiți acest lucru. Găsiți pe cine sunt furioși și poate că…

— … putem să ne dăm seama unde o să lovească data viitoare, interveni detectivul-agent Osbourne.

— Exact. Evident, avem polițiști pe stradă, dar e misiunea noastră să le prevedem mișcările și să încercăm să le-o luăm înainte. Dacă putem face asta, avem șanse destul de bune să-i putem aresta în siguranță. E posibil să fi comis acte de vandalism împotriva oamenilor sau instituțiilor care le displăceau – trecând apoi la ceva mai grav –, așa că examinați-le cazierele. De regulă, criminalii de tipul ăsta manifestă ostilitate față de orice formă de autoritate. Deci pe cine au atacat și de ce? O să revină ca să-și ducă atacul la capăt?

— Dar dacă țintele lor sunt aleatoare? întrebă Edwards, părând sincer preocupat. Dacă nu au niciun plan real?

— Atunci misiunea noastră devine mult mai grea. Dar dacă ucid la întâmplare, de ce se mișcă încontinuu? În astfel de cazuri, crimele tind să fie clar localizate – o anumită clădire, un anumit sat –, dar tipii ăștia se duc în diverse zone ale orașului și sunt *atenți.* Criminaliștii nu au ridicat nici o singură amprentă sau urmă de ADN din Audi, făptașii noștri poartă mănuși și nu lasă fire de păr să le cadă. Eu cred că au un plan pe care vor să-l ducă la capăt.

— Și suntem siguri că Sonia Smalling e o legătură importantă? interveni iar curajos Osbourne. Că putem stabili o legătură clară între criminalii noștri și ea?

— Nu, dar ai o idee mai bună? răspunse Helen, stârnind câteva zâmbete crispate. Prima crimă poate să fi fost aleatoare, dar au așteptat-o și au ambuscat-o, iar instinctul îmi spune că nu a fost aleasă la întâmplare. La prima vedere, cele două victime sunt foarte diferite – Sonia era căsătorită și avea copii, locuia la țară, în timp ce Alan Sansom nu are copii și locuiește aproape de centrul orașului. Viețile lor sociale nu se suprapun, nu au aceleași hobby-uri, el s-a născut în Marea Britanie, ea nu, dar… eu cred că cele două crime sunt legate. Așa că hai să găsim legătura.

Helen spusese suficient, iar echipa se apucă de lucru. Charlie îi organiză, împărțind polițiștii în trei echipe distincte și direcționând energiile și căutările lor cât mai bine posibil. Între timp, Helen se întoarse în biroul ei, întorcând pe toate părțile evenimentele acelei dimineți. Îl văzu pe Reid că se apropie rapid și își dădu seama după atitudinea lui că are vești.

— Tocmai am primit asta, spuse el cu răsuflarea tăiată, ridicând un iPad pentru ca Helen să poată vedea. A fost trimisă de un student din Portswood care a auzit știrile la radio.

Helen luă iPad-ul și privi imaginea de pe ecran, care înfățișa două siluete – un bărbat înalt și o femeie tânără – în timp ce furau un Fiat vechi. Erau îmbrăcați în haine kaki și ochii lui Helen fură atrași de tânăra femeie – avea părul blond, o șapcă roz și ochelari de soare de pilot.

În sfârșit, aveau o imagine cu criminalii lor fantomatici.

37.

11:59

— Ei sunt cei pe care îi căutăm.

Vocea lui Helen răsună puternic și clar în biroul pentru relația cu media. Imaginea neclară cu cele două siluete umplu ecranul de deasupra capului ei.

— El are peste 1,80 metri și păr castaniu-deschis. Ea are 1,50-1,60 metri și păr blond până la umeri. Amândoi poartă trenciuri kaki până la genunchi. Au fost văzuți ultima oară pe Alma Road din Portswood, azi, în jurul orei 10:30. Credem că se află acum în posesia unui vehicul – un Fiat maro cu numărul LB05THX. Cei care cred că au văzut acest vehicul sau acești indivizi trebuie să ia legătura cu poliția *imediat.* Subliniez că suspecții nu trebuie abordați.

— Îi puneți în legătură pe acești doi indivizi cu incidentul din Ashurst și atacul armat din Portswood? strigă un jurnalist local.

— Da.

— Și despre câte victime e vorba?

— Nu o să dau detalii despre asta.

— Există și morți?

— Cum am spus, nu o să…

— E vorba de terorism? IS sau Daesh sau cum se mai cheamă acum?

În încăpere se auziră câteva chicote înăbușite și Helen își aminti cât de mult detesta aceste întâlniri. De obicei evita conferințele de presă, dar pe moment nu avea un șef care să se ocupe de ele și, în plus, era prea important ca să lase pe altcineva să se ocupe de asta.

— Nu, nu e o direcție importantă a anchetei.

— Atunci despre ce e vorba? Doi copii demenți? Un fel de vendetă?

— Nu i-aș numi copii, replică Helen imediat. Suspectul are 20 și ceva de ani, ea puțin sub 20. Sunt tineri adulți care, din motive pe care nu le știm încă…

— Dar ce știți cu certitudine? o interpelă fără menajamente corespondentul local BBC.

— Avem mai multe direcții de anchetă, dar cea mai prețioasă resursă a noastră sunt ochii și urechile publicului, de aceea…

— Deci vreți ca oamenii din Southampton să vă facă treaba?

— Nu, vreau ca ei să ne ajute…

— Aveți idee unde sunt acum suspecții?

— Au fost văzuți ultima oară în Portswood…

— Unde sunt *acum*? insistă un jurnalist de la *The Times.*

— Nu știm, dar avem zeci de polițiști care piaptănă orașul, plus mai multe Unități de Reacție Armată mobile…

— Ne spuneți că aveți doi trăgători în libertate – interveni alt jurnalist – și nicio idee despre locul în care sunt sau când ar putea să lovească data următoare?

— E o situație în desfășurare.

— Ce o să faceți efectiv pentru a asigura siguranța oamenilor din Southampton?

— Ar trebui să impuneți o interdicție de circulație? Să implicați armata?

— Cred că ar fi prematur, răspunse Helen energic, ridicând vocea ca să se facă auzită. Toți polițiștii acestei unități au fost rechemați la datorie. Avem două duzini de polițiști înarmați, bine pregătiți, care pot fi mobilizați în orice clipă, ca să nu mai amintim sprijinul elicopterului poliției și al colegilor noștri de la Poliția Transporturilor din Hampshire. Facem tot ce ne stă în putere și nu vom avea odihnă până când făptașii sunt arestați. *Dar* cea mai eficientă armă a noastră este vigilența oamenilor, de aceea vă solicit ajutorul pentru a

difuza această imagine crucială și a alerta publicul despre aceste crime.

Helen zări un jurnalist care se pregătea să intervină, dar i-o luă înainte:

— Asta e tot, deocamdată. Sunt convinsă că vă dați seama, e nevoie de mine în biroul de anchetă.

Bineînțeles, asta nu opri întrebările care acum se revărsau din toate părțile asupra ei. Dar nu mai așteptă să le audă, se ridică și o luă spre ușă. Nu avea nevoie să fie dăscălită sau mustrată – avea destule de făcut și fără o crucificare publică. În timp ce își croia drum prin mulțime, nivelul furiei începu încet să-i crească. Față de șefi, pentru că lăsaseră aceste sarcini media în seama ei și față de jurnaliști, care veneau aici ca să arate cu degetul, și nu să relateze știrile. Tonul panicat, indignarea, acuzațiile lor agresive – totul era atât de deprimant, familiar și previzibil. De fapt, singurul aspect al acestui linșaj public care o surprinsese era absența criticului vechi și insistent.

Emilia Garanita.

38.

12:04

Telefonul ei zumzăia insistent, dar Emilia îl ignoră. Gardener încercase deja să o contacteze de trei ori, dar ea lăsase apelurile să intre în căsuța vocală. Fie voia s-o bălăcărească pentru că părăsise redacția, fie s-o întrebe ce pune la cale. În oricare dintre variante, Emilia decisese să-l mai lase puțin să fiarbă. Avusese întotdeauna un fler pentru situațiile dramatice și avea să-l lase să ajungă în culmea agitației înainte de a-i livra subiectul senzațional și a-l amuți, o dată pentru totdeauna.

Înlocuitorul ei de la biroul de investigații era un mofluz. Probabil că Simmons era acum la informarea poliției, luând conștiincios note, în timp ce ea avea subiectul în față. Avea informații certe despre numărul victimelor, plus un interviu (chiar dacă scurt) cu singura supraviețuitoare și fotografii dramatice cu tânăra mamă și copilul ei în timp ce erau duși la adăpost de polițiștii înarmați. În epoca știrilor non-stop, în care toți cei care aveau un telefon cu cameră erau jurnaliști, exclusivitatea era importantă. Și nimeni altcineva nu avea imagini cu salvarea dramatică a Melissei Hill.

Aveau să apară ele pe prima pagină a ediției *Southampton Evening News*? Emilia nu se hotărâse încă. Intuiția îi spunea să ia legătura cu ziarele naționale, dat fiind că acest subiect avea să devină o știre importantă. Dar se mai arsese odată cu ziarele din Londra și reputația ei era încă pătată, în urma demolării lui Helen Grace. De data asta instinctul îi spunea să rămână la nivel local și să mulgă știrea la maximum. Dar putea să se asigure de cooperarea lui Gardener? El nu o băga în seamă

– de fapt, Emilia suspecta că are prea puțin interes față de femei în general și se știa că e încăpățânat și agresiv. Avea să aprobe vreodată promovarea ei peste Simmons sau chiar să-l concedieze pe înlocuitor, dat fiind că asta ar fi făcut ca deciziile lui anterioare să pară suspecte? Avea să recunoască vreodată că *greșise*?

Dar Emilia se grăbea. Cel mai important era să-și scrie articolul. Stătea ascunsă într-o cafenea cu vedere asupra zonei comerciale pietonale din Portswood. Din unghiul ei de observație vedea cum Meredith Walker și echipa criminalistică își fac meseria înăuntrul și în jurul farmaciei – făcuse și câteva fotografii cu echipa aflată la lucru, ca să dea și mai multă culoare articolului. Deschise laptopul și începu să compună în cap primele câteva paragrafe, în timp ce aștepta deschiderea sistemului de operare. Spre surpriza ei, pe ecran apăru vechiul articol, iar Emilia își dădu seama prea târziu că uitase să închidă laptopul înainte să plece din redacție. Se blestemă pentru prostia ei – acum bateria era pe sfârșite și în cafenea nu era nicio priză la distanța potrivită – și era pe cale să minimizeze furioasă articolul, când dintr-odată se opri.

Articolul ei scris pe jumătate era un exemplu clasic de moralism de clasă mijlocie care deplângea explozia recentă de graffitiuri din Southampton. Nu era deosebit de interesant sau nou, dar i-ar fi băgat în priză pe mămicile și tăticii din oraș. Acum însă, Emilia își privea articolul cu alți ochi, pentru că la marginea textului erau anexate câteva fotografii cu graffitiurile în chestiune. Unul dintre ele, o imagine frapantă cu un șarpe care își devora propria coadă, pictată pe o clădire de birouri mohorâtă, îi sări în ochi.

Pentru că tocmai văzuse exact aceeași imagine vopsită cu spray-ul pe zidul din spate al farmaciei Sansom.

39.

12:37

— O să-ți arăt cinci fețe. Aș vrea să le examinezi atent și apoi să-mi spui dacă îl recunoști pe bărbatul care v-a amenințat în dimineața asta.

Melissa Hill stătea la masa din bucătăria ei, ținând copilul pe braț. Soțul ei, Gary, era de față, după ce se grăbise să se întoarcă acasă de la muncă. Acesta o îndemnase de mai multe ori să-l lase s-o țină el pe Isla o vreme, dar Melissa nu accepta, agățându-se din răsputeri de copilă, chiar și când în fața ei se afla detectivul-agent McAndrew cu o misiune oficială a poliției.

Gary stătea în fundal, privind agitat cum McAndrew scoate cinci fotografii dintr-un dosar subțire și le așază pe masă. McAndrew puse și ultima fotografie pe masă, înălță capul și descoperi că Melissa își privea insistent copilul.

— Va trebui să te uiți la ele, Melissa. Înțeleg că e tulburător pentru tine, dar acum ești în siguranță, nu o să ți se mai întâmple nimic.

Melissa ridică privirea și o studie pe McAndrew, evitând fotografiile de pe masă. Din câte își dădea seama McAndrew, era evident că Melissa e încă în stare de șoc. Ar fi trebuit să se odihnească, poate chiar să fie sedată, dar ea refuza să se relaxeze, refuza să lase garda jos.

— Te rog, Melissa. Avem cele mai mari șanse să-l prindem pe tipul ăsta dacă cineva îl identifică clar. Fără asta, e foarte greu să ne dăm seama unde să căutăm. După ce aflăm cine e, putem să-i dăm numele în presă, la fel și fotografia…

— Bine, bine, nu e nevoie de intimidare, o întrerupse Melissa repezit, cu vocea tremurând.

Apoi își coborî încet privirea asupra fotografiilor. În timp ce Melissa examina cele cinci fețe, McAndrew se uită și ea la ele. Trei dintre fotografii aparțineau celor cu „J”, celelalte două

erau fotografii de control scoase din arhivă. Doi dintre bărbații cu „J” aveau tatuaje, iar Melissa părea să-i cerceteze. McAndrew se uită atent cum își mută privirea de la unul la celălalt.

În cele din urmă, Melissa expiră lung, din toată inima, apoi întinse mâna și arătă spre unul dintre ei.

— El e.

McAndrew dădu din cap.

— Cât de sigură ești?

— Sută la sută.

— De ce ești atât de sigură?

— Tatuajul de pe gât. Îmi amintesc… parcă se umfla când îmi vorbea. Aș recunoaște chestia aia dezgustătoare oriunde.

McAndrew îi mulțumi călduros, apoi ieși din casă în grabă, scoțându-și telefonul din buzunar.

În sfârșit, aveau un nume.

40.

12:48

— Principalul nostru suspect e Jason Swift.

Imediat ce primise apelul lui McAndrew, Helen îi oprise pe toți de la sarcinile lor și îi strânsese în sala de ședințe. McAndrew era singura absentă – toți ceilalți erau îngrămădiți în încăperea strâmtă, lacomi să afle noile informații. Helen puse pe ecran fotografia lui Swift – neras, cu păr nisipiu și un tatuaj distinctiv cu un craniu pe partea dreaptă a gâtului – împreună cu cazierul lui.

— Are 24 de ani. O grămadă de avertismente pentru vandalism, furt din magazine și scandal, dar o singură condamnare – pentru agresiune armată cu circumstanțe agravante. A fost interogat pentru mai multe incidente în care au fost amenințați sau atacați străini sau membri ai unor minorități etnice. În ultima vreme Southamptonul a avut destul de multe infracțiuni motivate de ură și Jason Swift pare să fie în prim-planul acestor atacuri. E șomer, are legături cu alți scandalagii și a fost interogat direct în legătură cu trei atacuri – unul asupra unui proprietar de magazin asiatic, unul asupra unui tânăr negru și unul asupra unui chelner polonez…

— Deci e vorba de rasism, de ură? întrebă Edwards.

— Posibil. Sonia Smalling avea la naștere numele Sonia Wojcik. Era din Polonia și a venit în țara aceasta acum zece ani. Deși s-a căsătorit și a avut copii aici, nu și-a pierdut niciodată accentul și era mândră de originile sale. Alan Sansom s-a născut și a crescut aici, după ce părinții lui s-au refugiat din Germania în Anglia, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. E un membru foarte proeminent al comunității evreiești din Southampton și de orientare religioasă ortodoxă.

Știm cu toții că atacurile asupra sinagogilor s-au înmulțit după referendum…

— Pentru că, bineînțeles, știm cu toții că *ei* au fost de vină pentru Brexit…, spuse Edwards sec și tărăgănat, clătinând din cap.

— Organizațiile precum Britain First și English Defence League și-au întețit discursul împotriva musulmanilor, evreilor și a altora, cu consecințe destul de previzibile, continuă Helen.

— Atunci de ce n-a fost acuzat? Dacă a fost pus în legătură cu trei atacuri…

— Pentru că victimele n-au vrut să formuleze acuzații. Erau oameni speriați, nu voiau probleme…

Cuvintele ei îi făcură pe toți să amuțească – răspunsul lui Helen era pe cât de previzibil, pe atât de deprimant. Simțind că nivelul energiei din încăpere scade, ea continuă:

— Acum trei luni, Swift și-a amenințat asistentul social cu un pistol pneumatic. Locuiește cu mama lui, trăiește din ajutorul social și, în mod evident, asistentul lui social l-a prins într-o dispoziție proastă. Ar fi trebuit să facă închisoare pentru asta, dar avocatul a reușit să smulgă o sentință cu Reintegrare Comunitară – unde a intrat în contact cu Sonia Smalling. În stilul lui, Jason a încetat să mai apară după primele câteva zile.

— Și – lasă-mă să ghicesc – nimeni n-a urmărit cazul? interveni Edwards.

— Se pare că nu. Are domiciliul legal în Woolston. Am trimis-o pe McAndrew acolo, cu o unitate armată, dar mă îndoiesc că a ales o ascunzătoare atât de evidentă. Am încercat să luăm legătura cu mama lui, dar nu răspunde.

— E posibil să fie și ea victimă? întrebă Osbourne. Factorul *declanșator* al tuturor acestor lucruri?

Helen își ignoră senzația chinuitoare din stomac:

— Să sperăm că nu. O să încercăm în continuare să dăm de ea, dar deocamdată nu am avut succes.

Am cerut ofițerului de legătură cu presa să dea jurnaliștilor numele lui Jason Swift, să sperăm că mama sa va afla și ne va contacta. Am recrutat efectiv suplimentar pentru biroul de comunicații – fiți pregătiți să preluați o grămadă de piste în următoarele câteva ore. Unele o să fie farse, altele eronate, dar unele s-ar putea dovedi utile, așa că va trebui să le verificăm pe toate.

Apoi Helen se ridică și împărți polițiștilor dosare fotocopiate despre Swift; ei le deschiseră și începură să citească cu aviditate conținutul.

— Există anumite zone pe care ar trebui să ne concentrăm? întrebă detectivul-agent Bentham.

— Nu avem alte adrese decât cea a mamei lui, așa că verificați-i prietenii, familia, dar și pe fată. E prietena lui? Colegă de școală? E posibil să îl ascundă? Jason Swift nu are loc de muncă, doar își ridică ajutorul social o dată pe săptămână, așa că trebuie s-o luăm de la zero.

Helen făcu o pauză scurtă, după care încheie:

— Trebuie să-l găsim pe Jason Swift.

41.

13:01

Stătea pe scaunul ieftin de plastic, cu ochii ațintiți asupra ecranului din colțul încăperii. La televizor era Sky News, care se concentra pe crimele din Southampton. Pe vremuri, ecranul ar fi fost umplut de un reporter cu răsuflarea tăiată care îi dădea înainte cu detalii, dar în ziua de azi telespectatorii voiau imagini, nu oameni. Așa că era difuzat un montaj de cadre cu drumul de țară liniștit și farmacia din suburbie, în timp ce în partea de jos se derula o burtieră cu titluri. Urmau imagini cu polițiști hărțuiți și oameni înlăcrimați din public, după care punctul culminant – o înregistrare neclară cu un sac de cadavre scos pe targă din farmacie spre ambulanța care aștepta.

Imaginile erau ca un nectar pentru el. Mai mult decât sperase. Îi plăceau la nebunie frica, suferința, simplul *haos.* Southamptonul nu mai cunoscuse așa ceva.

— Fir-ar a dracu'…

Însoțitoarea lui ridicase privirea de la burgerul ei, iar Jason o auzi cum înjură încet în timp ce contempla o nouă imagine de la televizor. Un prim-plan cu fotografia lui de cazier umplu ecranul, rânjind la ceilalți clienți ai cafenelei soioase. Jason arăta tras la față, puțin nebun… dar cumva mișto. Dumnezeule mare, ajunsese la știri…

În timp ce privea fix ecranul, Jason se gândi la lucrurile care îl aduseseră aici. Batjocura, acuzațiile, hărțuirea. Și-i aminti pe toți cei care spuseseră că nu o să se aleagă nimic de el – profesorii, copiii, propria lui mamă, fir-ar a dracu'. Ce aveau să creadă acum? Totuși măcar mama lui fusese *prezentă,* ceea ce nu s-ar fi putut spune

despre tatăl lui. Ce avea să creadă nemernicul ăla? Ce avea să spună *el* când va afla că îl zămislise pe diavol? Dintr-odată, Jason își dori să-i poată vizita pe rând pe toți torționarii lui și să-i facă să-și înghită insultele, să le scoată pe nas tot. În câteva ore făcuse mai mult decât aveau să facă ei în toată viața.

— Ar fi bine să plecăm, Jason.

— Vrei să taci? răspunse el distrat și irascibil. Încercam să ascult ce spune…

— Trebuie să plecăm, insistă ea, ridicându-se brusc și abandonându-și burgerul. N-ar fi trebuit să venim aici.

Jason se întoarse spre ea, pregătit să continue cearta, dar expresia ei neliniștită îl reduse la tăcere. Avea dreptate. Oricât de bine s-ar fi distrat, nu era bine să zăbovească. Așa că se ridică fără niciun chef și o urmă spre ușă, întârziind doar cât să arunce o ultimă privire la ecran. Își văzu propria față privind spre el și își înăbuși un zâmbet. Fără îndoială, era cea mai fericită zi din viața lui.

Și avea de gând să o savureze la maximum.

42.

13:16

McAndrew stătea în camera mică, trăgând în piept mirosul eșecului.

Jason Swift locuia cu mama lui într-un apartament de trei camere din Woolston. Stăteau la ultimul etaj al unui bloc turn care lăsa să se vadă toate semnele recentelor măsuri de austeritate. Era expresia clară a Britaniei sărăcite – vopsea scorojită, ferestre crăpate și graffitiuri cât peretele. Nimeni nu se mai prefăcea că are grijă de clădire. Singurul lucru bun era că liftul funcționa, scutind-o de opt etaje pe scări.

În mod previzibil, liftul puțea îngrozitor, iar apartamentul nu stătea mult mai bine. Nu că ar fi fost un dezastru – rufele fuseseră spălate și erau la uscat pe un suport –, dar plutea un miros profund și persistent, greu de identificat, neplăcut. Mizerie întipărită adânc? Canalizare defectă? Orice ar fi fost, avea un efect profund deprimant asupra lui McAndrew, care mulțumi Domnului că reușise să se ridice deasupra originii ei modeste.

Polițiștii înarmați deschiseseră ușa cu berbecele, dar ieșiseră cu mâna goală la puțin timp după aceea, după ce verificaseră apartamentul de la un capăt la altul. Acum își împachetau echipamentul în parcarea de dedesubt, lăsând-o pe McAndrew să cearnă probele. Ea nu era temătoare sau superstițioasă din fire, însă și-ar fi dorit ca ei să mai rămână puțin. Nu că s-ar fi simțit în pericol, dar atmosfera acelei locuințe avea ceva care o neliniștea. Simțea că între acei patru pereți existase foarte multă nefericire.

McAndrew încercă să se adune și continuă examinarea apartamentului. Explorase sufrageria și bucătăria, dar nu găsise nimic interesant, nimic

nelalocul lui, așa că trecuse la dormitor. Nici aici nu părea să fie nimic ieșit din comun – un pat dublu cu o plapumă veche și obosită, un dulap plin cu blugi și geci ieftine, câteva articole de machiaj, pastile de durere de cap și o carte roasă de la bibliotecă. Era probabil camera mamei, iar McAndrew fu impresionată de goliciunea ei, care părea să ateste o viață abia trăită, o femeie care se descurca greu.

Camera lui Jason era de mai mare interes și McAndrew se grăbi într-acolo. Mirosul de canabis era puternic, dar în afară de asta ar fi putut să fie camera oricărui tânăr – rufe murdare pe podea, patul nefăcut și o scrumieră cu mucuri de țigară. Lângă pat însă era o mică bibliotecă plină cu cărți vechi și noi. McAndrew examină titlurile, din ce în ce mai deprimată pe măsură ce citea cotoarele. Erau cărți despre supremația albilor, volume groase ale unor negaționiști cunoscuți ai Holocaustului, biografii ale lui Hitler și Anders Brevik, chiar și o carte a unui fost ofițer SS despre teoria rasei și selectarea perechii. Ascunse printre toate acestea erau diverse broșuri și fascicule artizanale care anunțau demonstrații și marșuri, iar una dintre ele sublinia amenințarea reprezentată de Islamul militant.

McAndrew se îndepărtă de bibliotecă și se apropie de micul birou de lângă fereastră. Pe el era un laptop ponosit pe care îl deschise după ce își luă niște mănuși de latex. Spre surpriza ei, laptopul nu era parolat, de fapt chiar rula un video. McAndrew se așeză la birou și studie imaginile – era un clip de pe YouTube care rula în buclă. McAndrew îl recunoscu imediat pe Swift, care poza pentru cameră. Era încadrat de copaci și câmpuri și manevra o pușcă cu țeava retezată pe care o ducea la umăr, apoi trăgea o dată, de două ori și o îndrepta direct spre însoțitorul lui necunoscut, ațintind țevile direct spre lentilă. McAndrew dădu

volumul mai tare și auzi cum o tânără femeie protestează și îi spune să nu îndrepte pușca spre ea.

Asta păru să-l amuze pe Swift. În cele din urmă, întoarse pușca dinspre ea, o reîncărcă rapid și trase spre niște păsări aflate în trecere.

— Floare la ureche, râse el în timp ce se prefăcea că e aruncat în spate de recul, apoi se întorcea iar spre cameră. O, da. Cineva o s-o pățească…

Vocea lui dogită umplu camera, făcând-o pe McAndrew să se înfioare. Videoul o luă iar de la început și ea închise laptopul, scoase o pungă pentru probe din buzunar și îl băgă înăuntru. Închise punga și își scoase telefonul ca să cheme echipa criminalistică, dar în timp ce făcea asta ezită. Camera aceasta fusese cândva o cameră obișnuită a unui tânăr, dar la un moment dat fusese coruptă.

Acum era un altar al urii.

43.

13:22

— Joanne!

Imediat ce Sanderson intră în biroul de anchetă, numele ei răsună tare. Simți cum îi piere inima. Tocmai petrecuse câteva ore complet demoralizante vânând martori inexistenți în vecinătatea farmaciei. Nu găsise absolut nimic, iar eforturile ei fuseseră întrecute de filmarea cu telefonul a unui student, care furnizase poliției detaliile pe care *ea* fusese însărcinată să le descopere. Ratase ședința și pierduse ritmul, iar acum Helen o chema în biroul ei.

Sanderson traversă încăperea ca o condamnată – își dorea cu disperare să fie de folos, dar astăzi sorții păreau să conspire împotriva ei.

Imediat cum intră în biroul lui Helen, zări cererea ei de transfer deschisă și cu fața în sus, pe masă.

— Ce naiba e asta? întrebă Helen.

— E o cerere de transfer, răspunse Sanderson inexpresiv, sperând ca tonul ei să nu pară batjocoritor.

— Știu să citesc, Joanne. Ce caută în tava mea de corespondență?

— Am pus-o azi-dimineață. Cred că ar fi mai bine pentru toată lumea dacă m-aș duce altundeva. Mă gândisem să mă mut la alt departament, dar acum cred că o nouă unitate, un nou început, ar fi mai bine…

— Tu vorbești serios?

— Păi, se pare că nu sunt de mare folos aici și…

— Tu chiar vrei să faci asta *acum*? Tocmai azi…

— Nu, adică am pus cererea acolo azi-dimineață, înainte să înceapă totul. Evident, n-aveam de gând să vorbesc despre asta, dar…

— Ești incredibilă, știai? Oamenii mor și tu vrei să discutăm despre cariera ta?

— Nu, nu, dar deja de ceva timp mă simt exclusă și…

— Ei bine, îmi pare rău dacă te-am făcut să te simți prost, detectiv-sergent Sanderson, dar dă-mi voie să-ți spun un mic secret. Lumea *nu* se învârte în jurul tău.

— Știu asta…

— Faci parte dintr-o echipă. O echipă care poate să funcționeze doar dacă fiecare membru al ei își îndeplinește rolul. Și tu nu ai mai făcut asta de foarte mult timp.

Sanderson nu spuse nimic, rușinată de această acuzație.

— Eu am acceptat acest comportament din cauza a tot ce s-a întâmplat, dar astăzi nu am de gând să-l scuz. Avem doi criminali în libertate care probabil vor ataca din nou, așa că rabdă și *fă ce trebuie să faci.*

Helen îi dădu înapoi cererea, pe care Sanderson o primi cu reticență. Helen fu șocată să vadă că îi tremură mâna – atât de mare îi era furia – și era pe cale să o verse pe Sanderson, când Charlie bătu și intră în birou.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Charlie, nu vezi că sunt ocupată cu…

— Cred că vrei să vezi asta, replică Charlie, încăpățânată.

Îi întinse un exemplar al dosarului complet al lui Swift. Helen era conștientă că Sanderson zăbovește în birou, neștiind dacă să plece sau să rămână, dar deschise dosarul.

— Pagina 17, spre sfârșit, continuă Charlie.

Helen răsfoi dosarul, nerăbdătoare să ajungă la pagina relevantă, dar ofițerul de rang inferior i-o luă înainte.

— E urmărit.

Helen se opri și ridică privirea spre ea.

— Jason Swift a primit o sentință pentru Reintegrare Comunitară în urmă cu câteva săptămâni, dar din cauză că avea antecedente de neprezentare…

Charlie arătă cu însuflețire spre un paragraf de la sfârșitul foii.

— … l-au marcat.

44.

13:28

— Familiarizați-vă cu armele voastre – asigurați-vă că sunt gata să fie folosite, dacă e necesar –, dar *nu uitați* că Unitățile de Reacție Armată sunt la conducerea oricărui incident care necesită reacție armată. Armele acestea sunt pentru protecția voastră și a publicului: lăsați eroismele în seama tipilor cu căști.

Helen, Charlie și câțiva detectivi-agenți experimentați erau în arsenalul lui Southampton Central, unde își preluau pistoalele Heckler&Koch. Sanderson se remarca prin absență – îi fusese repartizată o sarcină prozaică de verificare –, dar niciunul dintre colegii inferiori în grad nu părea să-i ducă dorul. Se întâmpla extrem de rar ca echipa să primească arme de foc și nivelul însuflețirii și al adrenalinei din încăpere era palpabil.

În urma revelației lui Charlie, Helen alergase la biroul de comunicații al secției, urmată de adjuncta ei. Fiecare dispozitiv de urmărire conținea un GPS cu raza de mai mulți kilometri și găsiseră imediat semnalul. După cum se așteptau, acesta nu era în Woolston – lângă locuința familiei Swift –, ci venea din centrul Southamptonului, la aproximativ doi kilometri sud de Portswood.

— Dar nu s-o fi debarasat de el? sugeră Charlie, în timp ce se grăbeau spre arsenal.

— Poate, dar sunt al naibii de greu de dat jos și, în plus, poate că face parte din planul lui.

— Crezi că *vrea* să-l găsim?

— Nouăzeci la sută din incidentele de felul ăsta sfârșesc prin moartea făptașului. Fie se sinucide, fie îi obligă pe polițiști să-l împuște. Așa că, da, aș zice că e o posibilitate clară.

Charlie se înfioră, tulburată de această idee.

— Primul meu gând a fost că Swift a aruncat dispozitivul în primul coș de gunoi, continuă Helen. Dar semnalul arată că e în mișcare. Întrebarea e încotro merge și de ce?

— Nu crezi că o să se ascundă?

— Nu dă semne că ar încetini. Presupun că e îmbătat de putere, incitat de locul în care va lovi data viitoare. Aș vrea să-l așteptăm când va face asta. Tuturor le e clar protocolul?

Polițiștii dădură din cap.

— Bun, atunci să mergem.

Echipa coborî scările din spate către parcare. Helen avea să meargă în față, îndrumată de biroul de comunicații, în timp ce Charlie și ceilalți aveau s-o urmeze în mașini fără însemne. Nu aveau să folosească lumini sau sirene, Helen voia să conserve avantajul pe care îl aveau.

Helen urcă pe Kawasaki și porni motorul. Simțea cum forma tare și inconfortabilă a tocului de pistol o împunge în coaste, amintindu-i de ultima oară când trăsese furioasă. Dintr-odată, mintea îi fu asediată de imagini oribile – Marianne țipând, degetul ei apăsând pe trăgaci, urmarea îngrozitoare…

Își simți pulsul accelerat și respirația rapidă și alungă rapid aceste gânduri, ieșind în trombă din parcarea secției. Nu era timp pentru introspecții morbide, nici loc pentru slăbiciune, în ciuda nervilor ei întinși la maximum. Fusese zguduită de cearta cu Charlie și de confruntarea cu Sanderson – șocată de intensitatea emoției ei –, dar trebuia să se stăpânească.

Avea de prins o pereche de criminali.

45.

13:31

Urmărea oamenii care treceau pe lângă el, încercând să le prindă privirile, dar fața fiecărui trecător era la fel de inexpresivă ca a predecesorului. Cei mai mulți aveau căști și erau complet izolați de lume. Cei care nu aveau căști erau aproape la fel de pasivi, privind inert în fața lor în timp ce mergeau grăbit pe trotuar, fără să-și dea seama de trecătoarea lor întâlnire cu celebritatea. Era ora prânzului și erau nerăbdători să ajungă la Pret, Boots și ce-o mai fi fost, virând de la ruta lor de fiecare dată când cineva avea temeritatea de a le ieși în cale. Ar fi fost amuzant, dacă n-ar fi fost atât de tragic.

Swift părea să meargă împotriva curentului. Poate își imagina el și își exagera importanța, dar astăzi toți păreau să meargă în direcția opusă. Era o senzație plăcută. Acum putea să vadă lucrurile mai clar – acești trecători nu făceau altceva decât să urmeze turma, să facă ceea ce făcea și persoana din fața lor. Poate că așa câștigau bani aceste restaurante – vânzând sandvișuri mediocre unor oameni care nu își puteau imagina un loc mai bun în care să meargă.

El era altfel. Ei erau altfel. De ce? Pentru că nu le era frică. Nu fusese întotdeauna așa – suportaseră nesfârșite umilințe și respingeri, care lăsaseră urme adânci. Dar acum toate acestea erau în urma lor. Odată ce înceta să-ți mai pese, totul era mai bine.

O femeie țâțâi când el trecu pe lângă ea și o atinse, obligând-o să cotească. Era una dintre acele angajate tinere și constipate care se convingeau singure că fiecare secundă a timpului lor era prețioasă. În primul moment, femeia păru că e pe

punctul de a-i spune ceva. Dar apoi îl studie – bărbia nerasă, părul neîngrijit, statura lui – și își pierdu curajul, trecând în grabă mai departe. El îi zâmbi larg. Femeia avea să-l recunoască mai târziu, în timp ce citea ziarul sau se uita la știri, dar deocamdată era ocupată să se întrebe dacă să-și ia un sandviș cu ton și maioneză sau cu brânză și murături…

Întreaga lume e în lanțuri, înfricoșată și neputincioasă. Oamenii obișnuiți – oamenii de rând – sunt într-o stare de… cum spusese ea? Toropeală. Sunt într-o stare de toropeală, prea îngroziți ca să acționeze, să facă ceva, deoarece se tem de consecințe. Poate că aveau să fie mustrați? Arestați? Să-și piardă slujba? Poate că prietenii lor i-ar fi dezaprobat, le-ar fi făcut semn cu degetul mare în jos pe Facebook? Sunt încremeniți, incapacitați de gândul la judecata care ar putea să vină.

Dar dacă nu existau *niciun* fel de consecințe? Dacă nu exista ripostă? Ei doi deja nu își mai făceau griji pentru consecințele acțiunilor lor, pentru ei doar prezentul era real. Și era entuziasmant. Puteau să facă exact ce voiau, să îi trateze pe oameni așa cum meritau să fie tratați. Acțiunile lor aveau o anumită onestitate și, de asemenea, un strop de milă. Nemernicii aceia îi omorau pe oameni încet, de-a lungul multor ani, dar ei le curmau rapid suferința. Era singurul lucru bun pe care îl făcuse vreodată în viața lui și era mai mult decât ar fi meritat ei.

Swift simți cum sângele începe iar să-i fiarbă, își strecură mâna în interiorul hainei și prinse mânerul pistolului. Era plăcut. Fusese dezamăgit de atât de multe ori, dar un pistol nu te dezamăgește. Un pistol e prietenul tău. Și era timpul să-l folosească iar.

Era timpul să elibereze fiara.

46.

13:33

Emilia Garanita scoase aparatul de fotografiat, studiind clădirea decrepită din fața ei. Nu prea avea rost să fotografieze farmacia lui Sansom – mai întâi trebuia să aștepte să se încheie circul poliției –, așa că se urcase în mașina ei și se dusese rapid în Totton.

Nu era cea mai încântătoare parte a Southamptonului, dar aici se afla serviciul de probațiune din oraș. Mulți infractori tineri – și chiar mai maturi, care ar fi trebuit să fie mai înțelepți – veniseră aici ca să-și înceapă Reintegrarea Comunitară. Unii veneau cu autobuzul 38 – exista o glumă că puțini șoferi de autobuz își doreau să meargă pe ruta aceea –, în timp ce alții erau aduși cu mașina de părinți neliniștiți care sperau, în mod absurd, că progenitura lor avea să înceapă dintr-odată o viață nouă. Puțini făceau asta și, drept rezultat, vizitau în mod repetat serviciul. Emilia se putea considera deja unul dintre ei – vizitase de curând această agenție ca să verifice graffitiul care îi profanase pereții.

Agenția avea mare nevoie de renovare, iar asistenții sociali pe care Emilia îi văzu trudind păreau frânți și deprimați. Poate că asta era atitudinea lor obișnuită sau poate că auziseră știrea despre colega lor moartă. În timp ce stătea afară, Emilia întrebase câteva persoane aflate în trecere despre Sonia Smalling – dar nimeni nu voia să-i răspundă și, în plus, nu pentru asta venise aici, așa că își abandonă poziția, înainte ca agenții de pază să o remarce, și ocoli clădirea. Cândva fusese zugrăvită într-o culoare gri mohorâtă, despre care psihologii crezuseră că i-ar „incita” cel mai puțin pe tinerii infractori. De fapt, toți acei neghiobi bine intenționați nu reușiseră decât să creeze o pânză

goală pentru nenumărații graffitiști tineri care intrau zilnic pe ușile agenției. Drept rezultat, aproape fiecare suprafață era acum decorată cu tagurile repetate ale vizitatorilor nepocăiți. Emilia chicoti din cauza prostiei psihologilor și a șefilor lor atât de corecți politic. Meritau tot ce li se întâmpla.

Dar Sonia Smalling nu-și meritase soarta, așa că Emilia alungă aceste gânduri și își continuă turul, inspectând cu atenție numeroasele desene de pe ziduri. Abia când ajunse în spatele clădirii găsi ceea ce căuta. Un șarpe mare, verde-smarald, care părea să-și înghită propria coadă.

Îl mai văzuse în timp ce se documenta pentru articolul ei, dar nu îi dăduse prea multă atenție, în afara observației că era mai bine executat decât majoritatea celorlalte desene. Acum Emilia îl studie îndeaproape, făcându-i numeroase fotografii, apoi se dădu în spate, să observe scena. O cameră cu circuit închis atârna inertă și stricată pe stâlpul unui gard din apropiere. Judecând după pânzele de păianjen care o acopereau, era scoasă din uz de ceva timp. Gardul din plasă de sârmă era decrepit și găurit. Emilia înțelegea motivul pentru care făptașii aleseseră acest loc ca să-și vopsească tagul – nu erau supravegheați și nu existau șanse să fie depistați. Puteau să-și pună semnătura și să dispară înainte ca cei dinăuntru să-și dea seama.

Emilia lăsă jos aparatul de fotografiat și privi lung șarpele de culoarea smaraldului. Cei care intrau și ieșeau din clădire nu l-ar fi zărit, dar poate că tocmai asta era ideea. Era oare o glumă personală, menită să fie descoperită de ceilalți după evenimentele de astăzi? Locul de muncă al Soniei Smalling fusese profanat, ca și cel al lui Alan Sansom. Era oare posibil ca ucigașii să își marcheze teritoriul? Să semnaleze dinainte pe cine aveau de gând să atace?

Un gând care o făcu pe Emilia să se înfioare și să se întrebe cât de organizată era de fapt această

explozie de furie. Și, încă și mai important, unde avea ea să sfârșească?

47.

13:35

Helen gonea pe străzile orașului, șerpuind prin trafic. Luase decizia de a se dispensa de girofaruri, dar deja o regreta. Astăzi traficul era deosebit de aglomerat și restul echipei se chinuia să țină pasul cu ea. Avea să fie în avangarda luptei – spera doar ca Unitățile de Reacție Armată care veneau din sudul orașului să i se alăture la timp.

O persoană care nu avea să fie cu ei era Joanne. Era din nou la bază, îndeplinind sarcini care nu erau pe potriva gradului sau experienței sale. Acum, când emoțiile i se mai potoliseră, Helen își dădea seama că Charlie avusese dreptate s-o ia la rost. Într-adevăr, o pedepsea pe Joanne, subliniindu-i orice greșeală minoră și savurându-i cu încrâncenare umilirea. Dar în ce scop? Nu voia s-o alunge de la Southampton Central – de fapt, nu *intenționase* să facă nimic din toate acestea. Comportamentul nesuferit față de detectivul-sergent era instinctiv, spunea mai multe despre propria stare de spirit decât despre cea a lui Sanderson. Condamnând o colegă care doar își făcuse datoria, Helen o demoralizase pe aceasta și lipsise echipa de un polițist valoros și talentat. Nu era deloc o situație ideală, dată fiind operațiunea în care erau implicați astăzi.

— Noutăți despre locație? se răsti Helen, furioasă și frustrată.

— Așteaptă puțin, răspunse o voce imaterială.

Casca lui Helen avea Bluetooth încorporat, care se conecta ușor la stația de emisie-recepție prinsă la pieptul ei. Comunica cu Southampton Central din clipa în care părăsise parcarea, cerând noutăți.

— Pare să se fi oprit pe sau pe lângă Walton Road, spuse operatorul.

Helen începu imediat să listeze în minte posibilele destinații.

— Acum s-a pus iar în mișcare, se îndreaptă spre vest, pare să accelereze.

Cuvintele acestea fură ca un semnal de alarmă pentru Helen. Oare din cauză că Swift se mișca iar rapid, ca și cum s-ar fi pregătit pentru un nou atac? Nu, era vorba de altceva, ceva ce își amintea că citise mai devreme… Helen vizualiză în minte cazierul, parcurgând mental delictele, unul câte unul. Avertismente pentru scandal, amenințare și comportament agresiv, furt din magazine…

Apoi își dădu seama.

— Cred că se îndreaptă spre WestQuay.

De partea cealaltă se așternu tăcerea. WestQuay era cel mai important centru comercial din Southampton – trei etaje de magazine și restaurante. De asemenea, era înțesat de oameni, mai ales la prânz.

— A fost arestat pentru furt la WestQuay, continuă Helen. Cred că de la H&M.

Helen auzea cum operatorul tastează furios.

— Da, a fost arestat acolo, dar magazinul a decis să nu dea curs cazului. Aici spune că Swift s-a încăierat cu agentul de pază, a vrut să-l acuze de agresiune.

— De unde e agentul de pază?

— Să mă uit…

Helen își ținu răsuflarea, în timp ce operatorul căuta detalii.

— Cred că Somalia… Da, e un student somalez aflat aici cu viză de muncă. Îl cheamă Yusuf Muhamud.

Helen își aminti detaliile. După ce fusese surprins la furat, Swift încercase să fugă din magazin și fusese doborât, învinețindu-și fața din cauza asta. Magazinul decisese că e mai bine să mușamalizeze toată chestiunea. Evident, Jason Swift nu fusese de acord.

— Alertează toate unitățile, spuse Helen, cu răsuflarea tăiată. Spune-le că vreau ca toate intrările și ieșirile să fie păzite. Eu o să-i coordonez din atriumul principal.

— Am înțeles.

Operatorul închise și Helen apăsă pe accelerație, îndepărtându-se în trombă de trafic. Până acum atacatorii fuseseră cu un pas înaintea ei, dar acum îi avea în sfârșit în cătare și era hotărâtă să profite de asta.

48.

13:37

Magazinele erau deosebit de aglomerate. Margaret era în criză de timp – pauza ei de prânz era pauză doar cu numele – și mulțimea de oameni de la WestQuay o irita la fiecare pas. Coada de la Boots era atât de mare că își abandonase cumpărăturile și se repezise la Superdrug. Înhățase un sandviș de acolo – cu șuncă și salată, credea, dar nu se uitase prea atent – și apoi se grăbise la H&M.

Calculase că are cel mult 10 minute la dispoziție, după care răbdarea șefului ei avea să se epuizeze. Putea să se poarte foarte mizerabil dacă i se părea că îl iei peste picior și Margaret nu se simțea în stare să îndure o după-amiază de comentarii tăioase, așa că înaintă grăbită pe culoarul cu haine. Trebuia să ia câteva lucruri pentru băiatul ei și ar fi putut chiar să-și încerce norocul cu ceva pentru ea – dacă exista ceva pe măsură la raftul cu reduceri.

Se îndreptă spre raionul de bărbați din spatele magazinului. Ca de obicei, mulțimea modelelor expuse era năucitoare și, chiar dacă ar fi găsit unul care îi plăcea, era un chin să găsească mărimea potrivită. De ce trebuiau să facă totul atât de al naibii de dificil? Nu era viața suficient de grea și așa? Margaret aruncă o privire furișă spre ceas și își dădu seama că nu îi mai rămânea timp pentru ea. Îi trebuia noroc ca să reușească să cumpere ceva, după ce eșuase în mod curios să găsească mărimea L, gri-deschis.

Schimbă abordarea și smulse un L, gri-închis. Nu era exact ceea ce căuta, dar trebuia să se mulțumească cu asta. Se întoarse dinspre stative și

se grăbi spre casă, doar ca să descopere că acestea erau pustii.

— Ce naiba…? murmură Margaret în șoaptă, surprinsă că personalul poate să abandoneze așa casele de marcat.

Se uită în jur după manager, dar nu era nimeni. Nu mai văzuse niciodată așa ceva – era ca pe *Mary Celeste.* Ce se întâmpla?

Apoi îi zări. La intrarea în magazin era oarecare agitație, iar angajații tulburați și încordați, strânși la un loc, îi conduceau pe cumpărători afară din magazin, discutând grăbit cu agentul de pază care ieși apoi rapid pe holul principal. În însuflețirea lor, păreau să n-o fi observat pe Margaret, care pentru o clipă fu tentată să strige la ei pentru a le aminti că mai există și ea. Dar apoi îi veni altă idee.

Se asigură că angajații sunt în continuare ocupați, se aplecă peste tejghea și strecură discul de protecție în fanta de plastic mică de lângă casă. Discul se desprinse ușor și, cu o mișcare neîntreruptă, Margaret își îndesă „achiziția” în punga de la Superdrug.

Până acum fusese o zi destul de deprimantă, dar dintr-odată lucrurile începeau să pară mult mai luminoase.

49.

13:40

Helen se furișă pe holul de la etajul trei, examinând nivelurile de dedesubt. După ce își abandonase motocicleta și luase legătura cu o Unitate de Reacție Armată, se grăbise să intre în WestQuay. Restul echipei pornise sirenele și ajungea acum, dar Helen nu voia să aștepte. Ceva îi spunea că fiecare secundă contează.

Era o siluetă aparte, îmbrăcată în costumul de motociclist și încadrată de un cuartet de bărbați cu armuri corporale, toți cu carabine în mână. Aceștia avansaseră rapid, atenți la orice pericol, și se îndreptaseră imediat spre biroul central de informații. Helen preluase controlul și îi arătase legitimația managerului năuc al WestQuay, informându-l că aveau să evacueze centrul comercial. Îi ceruse să înceapă să sune magazinele ca să le informeze, apoi, după ce se asigurase că intrarea principală e păzită, se îndreptase către scările rulante, în timp ce polițiștii înarmați intrau în magazine unul după altul, căutându-l pe Jason Swift și pe complicea lui.

Echipa ei începea să apară – doi la ieșirea din spate, doi la intrarea principală – și Helen se grăbi pe culoarul etajului trei. Zumzăiala de la parter ar fi putut să-i alerteze pe suspecții poziționați mai sus și Helen voia să evite asta cu orice preț. Într-un mediu atât de aglomerat, posibilitatea luării de ostatici era extrem de mare, așa că era crucial să păstreze cât mai mult posibil elementul-surpriză. În plus, H&M era la ultimul etaj și ea avea senzația că suspecții vor merge direct acolo.

Mersul ei se transformă în alergare. Își scoase arma din toc și trase cu atenție siguranța. Se rugă să nu fie nevoie să o folosească, chiar dacă intuiția

îi spunea că există această posibilitate. Nu și-l putea imagina pe Swift predându-se fără probleme.

Se mișcă rapid pe culoar și literele roșii țipătoare ale magazinului intrară în câmpul ei vizual. În fața magazinului era o mulțime de cumpărători derutați care păreau că nu vor să plece, în ciuda îndemnurilor tinerilor angajați. Nu vedea agentul de pază și nici pe cineva îmbrăcat în trenci lung. Helen își deschise imediat stația de emisie-recepție, luând iar legătura cu biroul de comunicații de la Southampton Central.

— Unde sunt?

— S-au oprit, se auzi imediat operatorul panicat.

— Unde?

— Sunt undeva în WestQuay, poziția ta se suprapune destul de bine cu a lor, sunt surprins că nu-i vezi.

Helen se uită pe hol, căutând trenduri kaki, silueta înaltă a lui Swift sau orice alt lucru ieșit din comun, dar nu era nimic.

Unde naiba erau?

50.

13:42

Charlie se mișca de colo-colo, încercând să-și potolească nervii. Era postată în spatele clădirii WestQuay, cu arma ascunsă discret în mână, privind și așteptând. Ținea legătura cu restul echipei prin emisie-recepție și știa că evacuarea centrului comercial începuse. Majoritatea celor dinăuntru ieșeau prin față spre zona pietonală, dar cei care voiau să ajungă la chei sau în sudul orașului ieșeau prin spatele clădirii. Misiunea ei era să-i grăbească, în același timp uitându-se atent după Jason Swift și complicea lui.

Charlie sărea de pe un picior pe altul, încercând să se încălzească, după ce soarele dispăruse. Detectivul-agent Osbourne fusese trimis să-i țină companie, dar acesta zărise o scară de incendiu pe care nu o păzea nimeni și, după ce îi ceruse permisiunea lui Charlie, se dusese să investigheze. Charlie nu putea să-i blameze nici curajul, nici raționamentul – dacă voiau să fugă, suspecții puteau foarte bine să se ascundă în valul de cumpărători, dar puteau să încerce să facă asta și pe cont propriu. Atacul bine executat asupra farmaciei sugera că ei cercetaseră magazinul înainte și avuseseră întotdeauna în minte o cale de scăpare. Aici era infinit mai ușor să găsească o modalitate de a se strecura afară, dată fiind mărimea și complexitatea centrului comercial. Oare cei doi se furișaseră pe culoarele acestuia în zilele, poate chiar săptămânile dinainte? Gândul o făcu pe Charlie să se cutremure. Acum regreta că îl trimisese de acolo pe Osbourne – un singur polițist înarmat împotriva a doi ucigași nemiloși nu părea o luptă corectă.

Era pe punctul de a lua legătura cu colegul ei, când un zgomot puternic o făcu să ridice privirea. Ușile ieșirii din spate se deschiseseră brusc și cumpărătorii începeau să apară. Aveau expresii derutate și preocupate și păreau tulburați de vederea numeroșilor polițiști cu armură corporală. Mai văzuseră așa ceva la știri, în Paris și Londra, dar nu în Southampton. Era evident că vor să se îndepărteze de pericol, să plece imediat.

Micul șuvoi de oameni se transformă într-un curent constant, apoi într-un torent. Cumpărătorii ieșeau pe câte patru rânduri, înghiontindu-se și schimbând replici aprinse, după ce orice aparență de calm se evaporase. Și se mișcau rapid, îngreunând sarcina lui Charlie de a-i studia pe toți în timp ce se repezeau pe lângă ea. Soarele era deja ascuns de nori cenușii ca metalul de pistol. Stătea să plouă și cumpărătorii erau stropiți răutăcios. Se desfăceau umbrele și se ridicau glugi – era practic imposibil să urmărești cine care e.

Jason Swift era înalt, așa că Charlie își ținea privirea sus, ignorându-i pe toți cei care aveau sub o anumită înălțime. Era alertă și agitată, dar deocamdată nu vedea nici urmă de suspecți. Dintr-odată, Charlie se întrebă cum se descurcă Osbourne. Fusese atât de absorbită de situația ei, încât nu observase că acesta amuțise. Îi dăduse instrucțiuni stricte să țină legătura, iar tăcerea lui la emisie-recepție o neliniștea.

Scoase din buzunar stația, dar în timp ce o ducea la gură încremeni. În mijlocul mării unduitoare a oamenilor din fața ei, Charlie întrezări o străfulgerare kaki, fluturarea poalelor unei haine. Lăsă stația jos și înaintă, întinzând gâtul ca să vadă mai bine. Cineva tocmai ieșise din centrul comercial în viteză – era la vreo 15 metri depărtare de ea, prins între cumpărători, așa că nu putea să-l vadă bine –, dar acum își dădu seama că erau doi, un bărbat și o femeie. Charlie avansă, ascunzându-și arma pe lângă trup și retrăgându-se la marginea

curentului uman, ca să-și mascheze apropierea. În timp ce avansa în tăcere, duse stația la gură, gata să ceară ajutor.

Acum erau la doar șase metri distanță, dar în fața ei apăreau capete care o împiedicau să vadă. Cei doi păreau să privească în jos, dar vorbeau unul cu celălalt întruna. Amândoi purtau haine lungi și aveau tatuaje, amândoi păreau hotărâți să se îndepărteze cât mai rapid posibil.

Acum erau aproape în dreptul ei, așa că Charlie decise să acționeze și zvâcni prin șirul de cumpărători. Așteptă până în ultima clipă ca să ridice pistolul, apoi păși în față și strigă:

— Poliția înarmată! În genunchi!

Efectul fu instantaneu. Cumpărătorii fugiră, o femeie țipă și doi adolescenți goth cu trenduri se lăsară în genunchi. Charlie își înțelese imediat greșeala. Aveau înălțimea potrivită și sexul potrivit, dar erau mult prea tineri – aveau cel mult 15 ani. Charlie își băgă pistolul în toc, blestemând.

Criminalii erau în continuare în libertate.

51.

13:43

Helen cercetă magazinul. Ochii ei zvâcneau către fiecare colț, unul după altul, în căutarea unor urme de viață. Zona principală de expunere era mare, dar plină cu stative înțesate cu haine – paravanul perfect pentru o ambuscadă. Nu auzise niciun foc de armă și nimeni nu raportase vreun incident, dar era sigură că ceva era pe punctul de a se întâmpla.

Helen o luă în față, în timp ce ceilalți polițiști înarmați se răsfirau, verificând stativele de lângă pereți. Helen își desconsiderase întotdeauna propria siguranță, dar chiar și ea era precaută acum, având încă în amintire cadavrul Soniei Smalling. Se aștepta ca în orice clipă să audă zgomotul unei puști și avansa încet, pregătită să se arunce la adăpost la primul semn de probleme.

Se apropia de partea din spate a magazinului. Mai erau doar câteva stative cu haine de verificat și Helen privi pe furiș după ele, lăsându-se pe vine. Era liber, așa că se ridică rapid în picioare. Cabinele de probă erau toate goale, ceea ce însemna că mai rămânea doar zona caselor de marcat. Tejgheaua era lată și înaltă, așa că Helen se îndreptă spre ea precaut, cu pistolul ridicat. Atunci observă că sertarul uneia dintre case era deschis și gol.

Le făcu semn colegilor, care înaintară spre acea zonă, pășind încet, dar hotărât pe podeaua de lemn lustruit. Helen strigă:

— Poliția înarmată!

Tăcere.

— Poliția înarmată! repetă ea, de data asta mai tare. Ieșiți încet, cu mâinile deasupra…

Acum se produse o mișcare. Degetul lui Helen de pe trăgaci se încordă, dar, spre surpriza ei, de sub tejghea ieși o femeie de vârstă mijlocie, cu o pelerină zdrențuită. Îi tremurau mâinile pe care le ținea în sus, iar fața ei era congestionată.

— Mai e cineva cu tine? se răsti Helen, preocupată imediat de faptul că era posibil să aibă în fața ei o ostatică.

— Nu, nu… sunt doar eu, răspunse bâlbâit femeia.

— Ești *sigură*? întrebă Helen, cercetând cu privirea zona din spatele caselor.

— Bineînțeles. Vino aici, dacă nu mă crezi.

Helen ocoli încet marginea tejghelei, în timp ce restul echipei își îndrepta armele asupra acesteia, gata pentru orice posibilă amenințare. Spre surpriza lui Helen, femeia părea să fi spus adevărul.

— Ai văzut un bărbat și o femeie? El are 20 și ceva de ani, ea puțin sub 20.

— Nu…

— Sunt în magazin, suntem siguri că sunt în magazin…

Dar chiar și Helen începea acum să se îndoiască de asta.

— Sunt doar eu, v-am spus, toți ceilalți au plecat. M-am speriat, așa că m-am ascuns.

Helen se îndoia de asta – în punga femeii era îndesat un hanorac nou-nouț și ea părea să-și ascundă geanta, în care, bănuia Helen, se afla conținutul casei de marcat –, dar o lăsă așa.

— L-ai văzut pe bărbatul acesta? spuse ea, oferindu-i femeii telefonul ei.

Pe ecran era un prim-plan cu poza de cazier a lui Jason Swift, pe care femeia o privi inexpresiv.

— L-ai văzut?

Femeia privi fix imaginea, apoi fața ei începu încet să se boțească. Helen bănuia ce avea să urmeze, dar tot fu surprinsă când femeia icni în sfârșit:

— De ce-l căutați pe Jason al meu?

52.

13:46

Helen se îndepărtă cu pași mari de WestQuay, furioasă pe sine, furioasă pe Margaret Swift. Charlie o aștepta cu o expresie aproape la fel de abătută. Helen îi aruncă o pungă de probe, pe care Charlie reuși cu greu să o prindă.

— A plecat, spuse Helen sumbru.

Charlie privi dispozitivul GPS, acum băgat în punga de probe.

— A reușit cumva să și-l scoată, continuă Helen. Apoi l-a băgat în geanta maică-sii, sub o grămadă de chitanțe, farduri, ciorapi, tot tacâmul…

Charlie privi lung dispozitivul, foarte dezamăgită că avusese dreptate.

— Am mobilizat aici practic toată echipa… ca să aresteze o duduie.

— Ai procedat corect, trebuia să urmărim pista.

Charlie văzu, în fundal, cum Edwards o conduce pe Margaret Swift, cu fața pământie, spre o mașină de poliție.

— Ce se va întâmpla acum? întrebă ea.

— Va trebui să-i luăm o declarație, dar nu știe nimic. Din câte îmi dau seama, ea și Jason abia își vorbesc.

— Știe unde s-ar putea afla? Încotro se îndreaptă?

Helen scutură din cap.

— Se pare că Jason s-a mutat acum două săptămâni. A pus câteva lucruri într-o geantă și a plecat. Ea nu a dat prea multă importanță faptului, se mai întâmplase și înainte. Aseară Jason s-a întors, dar a stat cel mult o oră…

— Ca să-i bage dispozitivul în geantă…

— Evident.

— Atunci stă cu fata? Într-un squat, poate? Dorm pe stradă?

— Ea spune că știa că Jason umblă cu o fată, dar n-a văzut-o niciodată. Se pare că Jason nu voia s-o aducă în apartament, îi era rușine de cum arăta locul, de mama lui…

Helen privi spre mașina de poliție care pornea. Îi era imposibil să nu simtă o *anumită* compasiune față de Margaret Swift – nu avusese prea mult noroc în viață, cu siguranță, nu se așteptase la *asta* –, dar, chiar și așa, femeia le încurcase fără să vrea ancheta, ceea ce o făcea pe Helen să fiarbă de mânie.

— Swift a vrut ca noi să venim aici, spuse ea mâhnită, întorcându-se iar spre Charlie.

— Crezi că și-a dat seama că o să aflăm cine e, o să-l urmărim…

— Judecând după reprezentația pe care a dat-o pentru camera de supraveghere, nu îl deranjează să fie fotografiat. Trebuie să-și fi dat seama că în cele din urmă o să descoperim legătura cu el.

— Atunci de ce să-i ascundă dispozitivul în geantă? Dacă nu are de gând să fugă cu el, de ce și-ar face griji că îl urmărim…

— Ca să obțină un răgaz pentru un nou atac, spuse Helen încet, reducându-și colega la tăcere. A vrut să ne atragă aici în mod deliberat…

Helen ridică privirea, fixând-o pe Charlie cu o privire angoasată.

— … iar noi am înghițit momeala cu tot cu fir.

53.

13:47

Sanderson privea fix ecranul, abia reușind să mai respire. Era închisă în biroul înăbușitor de peste o oră deja, ignorând ostentativ privirile cu înțeles ale operatorilor de date. Era evident că vestea muștruluirii ei se răspândise în toată secția. Existaseră câteva comentarii șoptite și unele chicote reprimate, dar cea mai rea fusese cana de ceai compătimitoare pe care i-o adusese un membru mai tânăr al echipei. Acest act de milă o afectase cel mai profund pe Sanderson – nu fusese în viața ei atât de demoralizată –, iar cana cu ceai rămase neatinsă pe birou.

Primise misiunea de a depista mașina făptașilor. În timp ce Charlie, Osbourne, Bentham și ceilalți goneau prin oraș în urmărirea suspecților, ea se trezise cu o sarcină investigativă prozaică. Dacă s-ar fi aflat într-o poziție mai bună ar fi obiectat sau, în cel mai rău caz, ar fi încercat să delege o asemenea corvoadă către un coleg de rang inferior. Dar cum Helen îi dăduse ei, în mod specific, această sarcină, nu se punea problema să facă asta. Era penitența ei și trebuia să rabde.

Sistemul de Recunoaștere Automată a Numărului de Înmatriculare găsise Fiatul furat în drum spre Itchen, dar după aceasta mașina dispăruse. Poate că făptașii o ascunseseră, poate camerele de supraveghere a traficului nu mai avuseseră o perspectivă bună asupra numărului de înmatriculare, dar mașina dispăruse. Ceea ce nu îi lăsa lui Sanderson altceva de făcut decât să verifice înregistrările camerelor de supraveghere a traficului din zonă, sperând în mod absurd să zărească vehiculul dispărut.

Păruse o sarcină deprimantă și fără sens, dar exact când ochii ei se pregăteau să treacă mai departe, o zări. Manevră butoanele și dădu înregistrarea înainte și înapoi de mai multe ori, privind cum mașina dispare în intrândul unei străzi liniștite de suburbie. Sanderson nu distingea întregul număr de înmatriculare – doar ultimele patru cifre –, dar era suficient. Parcurse cu arătătorul lista din fața ei și descoperi rapid că în Southampton nu era înmatriculată nicio altă mașină de această marcă și culoare cu acele patru cifre în număr. Trebuia să fie Puntoul dispărut, nu-i așa?

Sanderson expiră încet și reflectă la următoarea ei acțiune. Ar fi trebuit să anunțe imediat. La urma urmei, dacă avea dreptate, atunci întreaga echipă fusese mobilizată într-o parte *greșită* a orașului. Dar dacă se înșela și stânjenea în orice fel ancheta…

Dată fiind natura riscantă a poziției sale, nu avea altceva de făcut decât să verifice ea mai întâi. Așa că se ridică rapid, își înșfăcă geaca și ieși în grabă.

54.

13:58

Helen își scoase geaca și o aruncă pe podea. Dădu drumul la robinet, își făcu mâinile căuș sub jet și își aruncă pe față apa rece.

Se întorsese în goană la Southampton Central și chemase restul Departamentului de Anchete Majore pentru o ședință de urgență. Dar, când ajunsese înapoi la bază, intrase mai întâi la arsenal, ca să predea arma de foc, apoi la toaletă pentru femei de la etajul 10. Trebuia să se calmeze înainte de sosirea celorlalți și puțini veneau în această anexă izolată. Helen fugea aici adesea, când voia să fie singură.

Își simțea gâtul uscat și fața arzând. Apa părea să aibă prea puțin efect, ceea ce o înfurie și mai tare. Ce era în neregulă cu ea? De ce tot ce atingea se transforma în rahat? Închise robinetul, trase un șut puternic în chiuvetă și ridică ochii spre oglindă, de unde o privea o femeie dărâmată și înfrântă. Fără să ezite, Helen izbi sticla cu pumnul. O dată, de două ori, de trei ori…

Fu străbătută de durere și încetă brusc. Își coborî privirea și văzu că mâna ei e distrusă și nodurile degetelor sfâșiate. Helen se blestemă, luă un prosop de hârtie și începu să-și tamponeze agresiv tăieturile. În timp ce făcea asta, ridică iar privirea spre oglindă. În mijlocul acesteia era o crăpătură groasă care îi distorsiona imaginea, transformând-o într-o ciudățenie sinistră.

Oglinda nu mințea. Helen chiar era o parodie grosolană a polițistei de succes care fusese cândva. Era scăpată de sub control – suspicioasă, răzbunătoare și izolată – și conducea echipa ezitant, de la un dezastru la altul, în timp ce doi criminali demenți atacau în voie. Deci asta era? O

luase razna definitiv? Ar fi trebuit să fie lidera echipei, dar ce om întreg la minte ar mai fi urmat-o acum? Furia – senzația intensă de trădare personală – îi întuneca judecata într-un moment în care trebuia să aibă mintea limpede, dar nu vedea nicio modalitate prin care ar fi putut să scape de aceste gânduri stupide și autodistructive. Nu se îndoise niciodată de sine în asemenea măsură și se întrebă, privindu-se în oglindă, dacă *ea* era problema. În ultimele luni se tot gândise dacă poate să aibă încredere în colegii ei.

Acum se întreba dacă mai are încredere în sine.

55.

14:00

Jason Swift își flutura pistolul, râzând în timp ce trăgea cu el în aer.

Videoul lui de pe YouTube se derula în tăcere pe ecranul cel mare din biroul de anchetă, dar fără sonor, deoarece echipa îl văzuse deja de două ori, simplu fundal neplăcut al discuțiilor. Era încadrat de o selecție sinistră de imagini de pe panoul de anchetă – fotografii de cadavre și locuri ale crimelor – ca și hărți ale acelor locuri, apartamentul lui Swift, adrese ale organizațiilor rasiste din oraș și locațiile atacurilor lui trecute.

— Ce știm despre țintele lui anterioare? întrebă Charlie, nerăbdătoare să avanseze cumva. Chelnerul polonez, tânărul negru.

— Am luat legătura cu cei care sunt încă în Southampton, răspunse McAndrew. Toți sunt bine și au fost sfătuiți să nu stea în oraș până când Swift va fi prins.

— Dar arestările și avertismentele lui anterioare? continuă Charlie. Mă gândesc mai ales la vandalism și la comportamentul antisocial.

— E priceput cu spray-ul și nu se dă în lături să spargă lucruri.

— Ce a atacat?

— Mai ales locuințe din apropierea casei lui, câteva mașini, cabine telefonice…

— Vreo instituție? insistă Charlie. Servicii de probațiune? Clădiri ale municipalității?

— La dosar nu e nimic, spuse Reid pe un ton puțin dezumflat.

— Câte avertismente are pentru deținere de droguri?

— Mai multe. Îi place să consume…

— A manifestat vreodată semne de paranoia? întrebă Osbourne. Poate fi unul dintre efectele abuzului de canabis pe termen lung. E posibil să creadă că unii oameni sau agenții sunt împotriva lui.

Charlie îi aruncă o privire lui Helen, ca să vadă dacă vrea să răspundă ea, deoarece era mult mai informată în domeniu. Dar Helen părea ciudat de distrată și se holba în tăcere la fotografiile cu locurile crimelor, abia urmărind discuția. În mod normal, ar fi condus ea ședința, dar era retrasă și distantă și își oblojea mâna dreaptă, care părea să fi fost rănită. Charlie se întrebă dacă era furioasă pe sine sau poate pe *ea,* în urma discuției lor, dar știa că e mai bine să nu întrebe, așa că preluase în tăcere conducerea ședinței.

— Dosarul lui medical e destul de subțire, explică Charlie, probabil că nu crede în doctori. Maică-sa a spus că l-a dus de câteva ori la medic pentru depresie, dar el nu s-a ținut de tratament niciodată.

— Dar e posibil, insistă Osbourne. Poate că avea probleme psihice care nu au fost tratate. A ajuns să creadă că are dreptate, că unii oameni l-au nedreptățit. Știu cu certitudine că Sonia Smalling îi punea pe delincvenți să-și ceară scuze victimelor. Poate că l-a obligat să facă asta și el s-a simțit înjosit, umilit…

— E o teorie bună, recunoscu Charlie. Dar cum rămâne cu Alan Sansom?

— Nu știu, poate că doar aveau nevoie de amfetamine. Din câte se pare, au furat destule cât să le ajungă o săptămână întreagă. Acum au bani, droguri…

— Dar de ce această violență extremă? interveni McAndrew.

— Poate sunt drogați? Poate asta îi excită?

— Nu mă convinge, spuse Charlie, afirmându-și autoritatea. De la Ashurst la Portswood e un drum

lung, și-au abandonat mașina, aveau o rută de fugă planificată dinainte…

— *Credem* că aveau o rută de fugă planificată dinainte, o corectă Osbourne.

— Bun, *credem* că au studiat locul dinainte, dar mie mi se pare deliberat. Dacă erau interesați să tragă la întâmplare în niște cumpărători, puteau să facă asta în drum spre Southampton.

— Poate că nu vor să se irosească prea devreme. Vor să ne facă viața cât mai grea.

— Ei, măcar cu asta putem fi de acord…, spuse Charlie cu mâhnire.

În încăpere se așternu tăcerea. Charlie era pe punctul de a continua, conștientă de nevoia de a mobiliza oamenii, când Helen începu brusc să vorbească.

— Care e factorul declanșator?

Osbourne fu pe cale să spună ceva hazliu, dar apoi se răzgândi. Din fericire, pentru că Helen se întoarse apoi și privi direct spre el.

— Noi spunem că Jason Swift e instigatorul, dar, dacă e așa, ce îl motivează pe el? continuă Helen. Sigur, e un rasist convins, un susținător al supremației albilor. Dar acesta nu este un atac izolat sau o declarație politică. E o… explozie de violență. De ce e atât de furios? Lucrurile astea sunt aproape întotdeauna provocate de o criză din viața personală, deci care e criza?

Polițiștii o priveau cu atenție pe Helen, neștiind dacă vrea ca ei să răspundă sau nu.

— McAndrew, tu te-ai dus la apartamentul lui. Era ceva nelalocul lui?

— Nu, nimic. Apartamentul era îngrijit și ordonat, nu se vedea vreo urmă de ceartă…

— Iar Margaret Swift se jură pe viața ei că nu au avut niciun scandal, continuă Helen. Într-o zi, Jason a plecat pur și simplu…

— Dar pistolul? replică Charlie. Echipa tehnică încă îi analizează activitatea online, dar se pare că Swift încerca să cumpere arme de pe dark web,

plus că avea descărcate multe videoclipuri americane cu adepții supremației albilor antrenându-se cu arme de foc…

— Nu are nicio condamnare anterioară pentru posesie sau achiziție de arme de foc, interveni Helen. De fapt, infracțiunile lui implică rareori sau niciodată violența, iar când chiar l-a amenințat pe asistentul social, a folosit ceva la îndemână, un pistol pneumatic casnic…

— Nu e tocmai un Don Corleone, nu-i așa? spuse Reid.

— De fapt, dacă te uiți la principalele caracteristici ale acestor crime, ele prezintă un nivel evident superior pentru Jason. Poate că e bătăuș și rasist, dar crimă, posesia unei arme de foc, jaf… nu prea sunt stilul lui, nu-i așa?

— Nu știu prea bine ce spunem aici, interveni Charlie. Rămâne cel mai bun suspect pe care îl avem…

— Uitați-vă la fotografiile cu locul faptei.

Helen trecu rapid pe lângă Charlie înspre panoul de anchetă și fotografiile explicite. Echipa se apropie instinctiv, uitându-se cum Helen își trece degetul peste suprafețele lucioase ale acestora, urmărind contururile groaznicelor răni.

— Unghiurile sunt complet greșite.

Vorbea rapid, dar vocea ei avea o energie stranie.

— Nu înțeleg, spuse Reid întrebător.

— Atât Sonia Smalling, cât și Alan Sansom erau în genunchi atunci când au fost uciși. Acum, e evident că tipul ăsta știe ce face…

Helen arătă spre ecranul cel mare, unde Swift își fixase patul puștii în umărul drept și trăgea cu o precizie măsurată.

— … e un trăgător experimentat.

— Fără îndoială.

— Și e înalt. Foarte înalt, de fapt. Ambele victime sunt împușcate de foarte aproape, iar impactul a fost doar puțin înclinat. E aproape

frontal. Dacă i-ar fi împușcat un tip care are 1,85 metri și ține pușca la umăr, atunci unghiul impactului ar fi trebuit să fie mult mai ascuțit, mai diagonal. Dar dacă ești mai scund, considerabil mai scund…

— Deci spunem că nu el i-a ucis pe oamenii ăștia?

Helen aprobă din cap, se duse la ecranul cel mare și porni sonorul. Accentul tărăgănat de Southampton al lui Swift răsună puternic și clar.

— La umăr, ochește și… bum.

Pușca explodă, iar sunetul ei umplu încăperea.

— Floare la ureche…, râse Swift.

Acum Charlie înțelese.

— O învăța pe ea să tragă.

— Exact, exclamă Helen. Cred că *ea* i-a împușcat pe Sonia Smalling și Alan Sansom.

Helen se întoarse și își aținti privirea asupra echipei uimite.

— Cred că ea e cheia.

56.

14:05

— Mai vrei?

Jason ridică privirea de la portbagajul deschis al mașinii, îndreptând-o spre însoțitoarea lui. Femeia era aproape de el, dar cu fața întoarsă în jos. Fusese distantă și distrată după cafenea – fără îndoială, enervată că el avea parte de toată gloria – și Jason ar fi vrut să îi schimbe starea. Luă un pumn de cartușe din portbagaj și le îndesă în buzunarul hainei.

— Nu cred că vrei să intri în chestia asta nepregătită. O să fie o grămadă de oameni în jur. Și dacă trebuie să tragem ca să scăpăm…

— Sunt în regulă.

— Asta e părerea ta, murmură el ca pentru sine, luând încă un pumn de cartușe.

Începea deja să-l irite. Lucrurile mergeau exact conform planului – mai bine, de fapt –, dar ea refuza în continuare să zâmbească.

La dracu', *el* se distra. Ar fi fost așa de greu să se simtă bine și ea? Îi venea să strige la ea, să facă scandal, dar știa că nu ar fi funcționat. Ea nu reacționa niciodată la *asta.* Avea nevoie ca ea să fie într-o dispoziție calmă, așa că nu avea altceva de făcut decât să încerce s-o aducă într-o stare de spirit mai bună. Își înghiți iritarea și se întoarse iar cu fața spre ea.

— Haide, iubito, nu te descuraja acum.

— Nu mă descurajez.

— Bun, deci îmi știu numele, dar polițiștii… polițiștii nu au habar ce avem noi de gând, despre ce e vorba.

Ea nu se uită la el nici acum, așa că el întinse mâna și îi ridică bărbia.

— Nu pot să ne atingă, continuă Jason. Nu pot să ne *oprească.* Azi o să facem ordine în lume, tu și cu mine, exact cum am plănuit.

Ea îl privi în ochi, ca și cum ar fi căutat încurajare. Spre surpriza lui, părea ezitantă, chiar puțin temătoare.

— Așa că zâmbește puțin și hai s-o facem…

Jason se aplecă și o sărută ușor pe buze, provocându-i un zâmbet ușor și rapid.

— Așa e mai bine, spuse el, întorcându-se iar spre portbagaj ca să ia un ultim pumn de cartușe. Bonnie și Clyde s-au distrat, așa că noi de ce nu ne-am…

Jason fu zguduit de o explozie violentă, care îi izbi corpul de mașină. Se prăbuși, poticnit, în portbagaj, asaltat instantaneu de cea mai incredibilă durere. Avea ochii plini de lacrimi și îi era greu să respire, dar, chiar și în mijlocul acestei agonii, încercă să se îndrepte. Reuși cumva să se prindă de cadrul mașinii și, cu toată puterea de care era în stare, se trase în sus ca să-și înfrunte atacatoarea.

Daisy stătea la doi metri de el, cu pușca ridicată și fumegând. O grimasă îi desfigura fața.

— Ce dracu'? icni Jason.

Dar în timp ce spunea asta, din gură i se prelinse un șiroi subțire de sânge.

— Îmi pare foarte rău, scumpule…

Rostise cuvintele murmurat, iar Jason fu surprins să vadă că și în ochii ei erau lacrimi.

— Te rog, o imploră el. Știi că te iubesc. Că aș face orice pentru ti…

Ea apăsă iar pe trăgaci și pușca urlă. Trupul lui Jason se smuci violent, după care căzu pe spate în portbagaj. De data asta îl nimerise în piept și Jason rămase nemișcat, în timp ce bubuitul puștii reverbera între zidurile din apropiere. Daisy nu zăbovi, ci îi îndesă trupul cald încă în portbagaj și trânti capacul, după care se îndepărtă în grabă,

examinând aleea în căutare de martori sau, și mai rău, de polițiști.

Dar nu era nimeni.

57.

14:07

Anna Sansom stătea singură în camera pentru vizitatori, aruncând priviri neliniștite spre ușă. Era acolo de 20 de minute, în ciuda promisiunilor Ofițerului de Legătură cu Familiile.

Se luptase cu traficul și în cele din urmă ajunsese în zona comercială. Era plin de polițiști, jurnaliști și cumpărători și Anna se luptase să-și croiască drum către magazin, doar ca să descopere că acesta era izolat cu bandă și complet inaccesibil. Unul dintre polițiști încercase să o facă să se dea în spate și ea țipase la el, chiar țipase la el. În cele din urmă, el își dăduse seama cine e Anna și își chemase imediat superiorul. După asta, Anna fusese plimbată de la unul la altul, fără să-i dea nimeni vreo informație concretă, în ciuda întrebărilor sale disperate, iar apoi fusese dusă cu mașina la Southampton Central.

Acolo, în camera aia decrepită pentru vizitatori, îi dăduseră vestea. Nici măcar nu reținuse numele polițiștilor și abia înțelegea ce-i spun. Alan fusese împușcat, ucis. Ea își dăduse seama că e ceva grav, dar nu se așteptase la asta. Împușcat? Ucis? Alan era un om bun, amabil… Îi întrebase dacă fusese vorba de un jaf – de parcă așa ar fi fost cu ceva mai bine –, iar după aceea ei nu îi mai spuseseră nimic, promițând să găsească un ofițer superior care să o informeze despre anchetă. În mod evident, nu reușiseră, de unde și absența lor prelungită. Anna presupunea că își dau toată silința, dar nu era în regulă să o lase așa, singură și în stare de șoc…

Ușa se deschise și Anna ridică imediat privirea. Două polițiste se apropiară și se așezară în fața ei.

— Era și timpul. Aștept de o veșnicie să-mi spună cineva ce naiba se…

— Îmi pare extrem de rău pentru asta, spuse polițista mai înaltă. Și ne pare foarte rău pentru pierderea pe care ați suferit-o. Nici nu-mi pot imagina prin ce treceți.

Evidenta ei sinceritate o mișcă pe Anna. Toată furia i se risipi brusc, iar în ochi îi apărură lacrimi.

— Sunt detectiv-inspector Helen Grace, continuă polițista, iar ea este detectiv-sergent Brooks. Noi conducem ancheta despre uciderea soțului dumneavoastră.

Anna dădu din cap în tăcere, neștiind sigur dacă e în stare să vorbească.

— Lucrurile avansează destul de rapid, dar avem o imagine a celor doi indivizi pe care îi credem responsabili pentru asta. Știu că e greu, dar va trebui să vă rog să vă uitați la fotografia aceasta și să-mi spuneți dacă îi recunoașteți, mai ales pe tânăra femeie.

— O femeie? întrebă Anna încet, uluită.

Helen luă un print al imaginii făcute de student cu telefonul și îl puse în mâna Annei. Văduva pământie la față continuă să o privească fix pe Helen, străduindu-se să înțeleagă evenimentele.

— Vă rog, doamnă Sansom. Avem mare nevoie de ajutorul dumneavoastră…

Acum Anna își coborî privirea spre imagine. Polițistele o priveau intens, așa că încercă să se concentreze asupra celor două siluete din fața ei. Nu-l recunoscu pe bărbat, dar fața tinerei femei *avea* ceva familiar.

— Seamănă…

— Da?

Anna examină imaginea. Știa că trebuie să fie sigură.

— Seamănă puțin cu… Daisy.

Anna ridică privirea, ca să descopere că ambele polițiste o privesc fix.

— A lucrat la farmacie cu soțul dumneavoastră?

— Nu, răspunse Anna absent, evident examinând în minte posibilitățile. Nu, am avut grijă de ea o vreme. Alan și cu mine… nu am putut avea copii, așa că primeam în plasament. Daisy a avut o viață de familie destul de rea, mama ei plecase de mult timp și tatăl era un nemernic, așa că am ținut-o câteva luni, dar…

Apoi se opri, începând să priceapă oroarea situației.

— … era foarte imprevizibilă. Îi sărea țandăra ușor, era uneori agresivă. Eu aș fi continuat s-o susțin, dar Alan… el a spus că trebuie să tragem o linie undeva, trebuie să ne gândim la *ceilalți* copii în plasament…

Anna o fixă pe Helen, uluită.

— Ea… *ea* a făcut asta?

Polițistele nu spuseră nimic. Și în clipa aceea Anna Sansom își primi răspunsul.

58.

14:09

Sanderson trânti portiera și se îndepărtă rapid de mașină. Gonise prin oraș spre Itchen și zărise un loc de parcare lângă intrarea aleii. Cunoștea Southamptonul ca pe propriul buzunar și își închisese navigația prin satelit, folosind în schimb numeroasele scurtături pe care le descoperise în anii în care patrulase prin oraș.

Pe drum pusese la îndoială înțelepciunea deciziei de a urmări de una singură această pistă. Dacă făptașii erau încă la mașină? Rămânând ascunși până se linișteau lucrurile? Își spusese că imediat ce găsea mașina – imediat ce avea o pistă concretă – avea să ceară întăriri de la secție. Dar acum, când zări în fața ei Puntoul cafeniu, ezită. Nu se vedea nicio mișcare înăuntrul sau în apropierea mașinii – părea să fi fost abandonată. Să aștepte întăriri ar fi fost pierdere de timp, așa că…

Mai verifică o dată că nu e niciun civil în apropiere și se grăbi pe alee. Ochii ei măsurau pasajul îngust, căutând vreun semn de ambuscadă, dar existau puține ascunzișuri și niciun pericol evident, așa că merse mai departe. Acum nu-și dorea decât să termine odată cu asta. În mai puțin de un minut ajunse lângă mașină. Spre imensa ei ușurare, era într-adevăr goală. Mai mult, era descuiată.

Deschise încet portiera din dreapta și privi înăuntru. Sperase să găsească un sistem de navigare prin satelit, ceva care să-i spună ce ținte cercetaseră criminalii înaintea băii de sânge de azi, dar interiorul era gol, în afara unei reviste boțite de pe bancheta din spate și a unei sticle de Coca-Cola Light. Trebuia să le ceară criminaliștilor să se uite

la ele, bineînțeles, dar nu aveai cum să-ți dai seama dacă aceste articole fuseseră lăsate de suspecți sau de proprietarul mașinii.

Sanderson închise portiera și se îndreptă, întinzându-și spatele dureros – petrecuse prea multă vreme aplecată asupra calculatorului în ultima vreme. În timp ce făcea asta, își scoase mobilul din buzunar. Formă numărul biroului de anchetă și era pe punctul de a apela, când se opri brusc. Încă nu cercetase portbagajul. Zări ceva acolo, o bucată de stofă care se ițea de sub marginea acestuia.

Stofa avea o culoare kaki ștearsă. Tivul unui trenci poate, prins după ce fusese aruncat de suspecți? Părea o decizie ciudată să-și abandoneze hainele, dat fiind cât de utile fuseseră acestea pentru ascunderea armelor voluminoase. Dintr-odată, în mintea lui Sanderson apărură o mulțime de întrebări. Ce avea de gând în continuare această pereche? Își schimbau modul de operare? Se debarasau de haine, înainte de a încerca să fugă?

Și mai observă ceva. Sânge proaspăt pe jos, împroșcat sub partea din spate a mașinii. Era o nouă victimă sau…?

Sanderson simți cum o părăsește curajul, în timp ce anxietatea îi sporea constant. Păși hotărât în față, prinse mânerul portbagajului și îl smuci.

59.

14:10

Daisy mergea cu pași mari pe trotuar, aruncând priviri agitate spre ceas. Întregul trup îi tremura și îi era frig, în ciuda hainei groase pe care o purta. Acum era în întârziere, riscând să-și piardă șansa, așa că grăbi pasul, aproape poticnindu-se în timp ce se grăbea pe stradă.

Nu voise să facă asta. Dar ce altă variantă avusese? Își începuseră operațiunea de doar câteva ore și identitatea unuia dintre ei fusese deja descoperită. Nu avea habar cum își dăduse seama poliția cine era Jason. Oare din cauza a ceea ce lăsaseră la unul dintre locurile faptei? Ceva ce spuseseră? Îi recunoscuse cineva și luase legătura cu poliția? Nu, asta era imposibil…

După ce își dăduseră seama că poliția îl caută pe Jason, avuseseră în fața lor o alegere grea: să continue așa sau să pună capăt operațiunii? Daisy respinsese instantaneu ultima variantă. Fusese nevoie de atât de multă planificare – și totul părea *perfect* –, nu se punea problema să dea înapoi. Trebuia să meargă mai departe, dar ea își dădea seama că lui Jason îi este distrasă atenția, că e sedus de brusca lui celebritate, că încearcă să prindă privirile trecătorilor. Era de neiertat – aveau un plan, un plan asupra căruia conveniseră *amândoi*…

Daisy refuza să plângă pentru el, în ciuda lacrimilor care o amenințau acum. Îl iubise? Nu, dar îi fusese foarte drag. El fusese stânca ei, singura persoană care îi luase vreodată apărarea, *loial.* Loial ca un câine și la fel de entuziast. Nu fusese nevoie să-l convingă de planul ei – și el voia la fel de mult să facă rău oamenilor. Sentimentele față de el îi sporiseră de-a lungul scurtei lor relații, chiar dacă bănuia că el o iubise mai mult decât îl iubise ea. Erau niște naufragiați

care se agățau unul de celălalt pe epavă… însă nu mai mult de atât. Imediat ce Jason periclitase complet obiectivul pentru care lucraseră împreună – mergând țanțoș pe stradă de parcă ar fi fost un rege – practic luase decizia în locul ei.

Asta nu însemna că fusese mai ușor. Daisy respira și expira încet, încercând să-și calmeze starea de agitație. Aruncă încă o privire spre ceas – 14:10. Avea să ajungă exact la timp. Acum vedea în fața ei mulțimea și se grăbi spre ea, încheindu-și nasturii hainei ca să ascundă umflătura mare din buzunarul interior, după care verifică încă o dată că are cartușe suplimentare. Le răsuci nervoasă între degete în buzunarul lateral, rugându-se să aibă noroc.

Deci asta era. Nu plănuise să facă asta singură, dar nu avea de ales. Se debarasă de șapcă și ochelari, își scoase peruca blondă și o aruncă într-un coș de gunoi din apropiere. Deschise rucsacul, scoase o perucă cu păr negru tuns scurt și și-o trase pe cap, potrivind-o cu grijă. Acum precauția era esențială. Vedea deja câteva fețe familiare și deocamdată nu avea nicio intenție de a-și face cunoscută prezența. Mulțimea începu să se miște, așa că Daisy se strecură printre trupuri, cu capul în jos, avansând în ritmul lor spre clădire. Când ajunseră la ușă, așteptă răbdătoare, apoi își trecu legitimația prin cititorul de carduri. Se aprinse luminița verde, cum se întâmplase și în timpul recunoașterii, și ușa se deschise.

Daisy se strecură înăuntru, recunoscătoare.

60.

14:12

— Numele suspectei noastre e Daisy Anderson.

Vocea lui Helen răsună tare și clar. Acum era puțin mai calmă, chiar dacă încă șocată de viteza evoluției acestui caz extrem de complex. Împărți fotocopii ale cazierului și rapoartelor serviciilor sociale despre Daisy, în timp ce continuă:

— Are 18 ani și e o delincventă juvenilă cu o serie de condamnări și avertismente pentru furt din magazine, beție și huliganism, vandalism, scandal. Credem că l-a cunoscut pe Swift în timpul ultimei ei ture de Reintegrare Comunitară.

— Și o considerăm responsabilă pentru…?

Nu era necesar ca detectivul-agent Bentham să continue. Cu câteva clipe în urmă, Sanderson sunase, agitată, și le dăduse vestea macabrei descoperiri – cadavrul însângerat al lui Swift, înfășurat în haină și îndesat în portbagajul Puntoului pe care ea îl depistase pe o alee din Itchen. Helen vorbise cu ea personal și îi mulțumise pentru activitatea meritorie, după care trimisese acolo o echipă de criminaliști. Helen fusese tentată să li se alăture, dar decisese aproape imediat că era mai bine să strângă echipa și să proceseze ultimele evoluții.

— Meredith Walker ne va spune mai multe, după ce va examina cadavrul, dar pare foarte probabil. Sanderson spune că Swift a fost împușcat de la mică distanță, cu o pușcă.

— Dar de ce să facă așa ceva? E evident că ea și Swift sunt împreună de ceva timp, el a contribuit la comiterea acestor crime.

— Asta va trebui s-o întrebăm pe Daisy, când o *prindem,* răspunse energic Helen. Poate că s-au

certat, nu s-au înțeles ce trebuie să facă în continuare…

— Sau poate că pur și simplu s-a enervat? interveni Charlie. Numele lui Jason Swift e peste tot la televizor, la radio…

— Indiferent care ar fi motivele, Swift nu ne mai poate spune nimic acum. Sanderson a examinat sumar cadavrul – nu are nimic asupra lui în afară de muniție, iar în mașină nu e nimic important.

— De cât timp se știau, de fapt? întrebă Reid.

— În jur de șase luni, răspunse Helen. Cred că rolul lui a fost de facilitator. Probabil că el a făcut rost de arme de pe dark web, a ajutat-o să planifice atacurile…

— Dar *ea* a ales țintele? întrebă Osbourne.

Helen se întoarse către Charlie. Oare vârsta, înălțimea sau genul lui îi făcuse să presupună că Jason Swift era liderul? Indiferent de răspuns, se înșelaseră complet și irosiseră timp prețios.

— Asta este teoria noastră de lucru, continuă ea. Probabil că Daisy Anderson simțea înverșunare și ranchiună față de Alan Sansom, iar colegii Soniei Smalling au confirmat că aceasta a „ratat" de curând cu Daisy, din cauza absențelor ei frecvente de la programul de Reintegrare Comunitară. Pe Daisy o aștepta probabil o arestare…

— Și, în furia ei, a apelat la Swift. Care era deja și el destul de furios…

Helen aprobă – era o combinație destul de toxică. Un tânăr defavorizat care avea o furie mocnită față de societate și un interes evident față de arme, și Daisy, o tânără care, în mod evident, se simțea nedreptățită. Se folosise oare Daisy de el ca să-și ascundă urmele, punându-l să facă rost de arme în timp ce ea se ținea la distanță? Sau avusese sentimente sincere față de complicele ei?

— Daisy e produsul unei familii destrămate și locuiește împreună cu tatăl ei la o fermă din Hedge End. Puntoul a fost abandonat la câțiva kilometri

de acolo, dar nu cred că se duce acasă – e prea departe ca să încerce să meargă pe jos. O să trimitem unități la fermă, dar aș vrea să ne concentrăm asupra condamnărilor ei trecute, locuri de muncă, școală, prieteni, rude. Există cineva față de care ea are ranchiună și care locuiește sau lucrează în Itchen?

— A fost arestată la Topshop, dar asta e mai în centru, spuse Osbourne, răsfoind cazierul lui Anderson.

— Există o acuzație de scandal din Woolston, sugeră Bentham. Destul de aproape. O agresiune asupra altui adolescent…

— Cineva cunoscut ei? întrebă Helen.

— Nu pare…

Polițiștii căutau disperați prin documente. Helen făcea la fel, studiind paginile, când se opri brusc și ridică privirea.

— Liceul Meadow Hall. Unde e?

Polițiștii surprinși se repeziră să caute pe Google.

— În Itchen, spuse repede Osbourne, întinzându-i telefonul.

Helen îl luă și se uită la poziția pe hartă a școlii. Era la câteva sute de metri de locul în care fusese abandonată mașina.

— Ce știm despre liceu? Daisy merge în continuare acolo? A existat vreo proble…

— A fost dată afară, spuse Charlie solemn, consultând dosarul. A fost exmatriculată.

— Când? întrebă Helen.

Charlie făcu o scurtă pauză, după care răspunse:

— Acum șase săptămâni.

61.

14:14

Scârț, scârț, scârț.

Daisy mergea pe podeaua de lemn lustruit, iar tenișii ei scoteau un sunet enervant. În urmă cu câteva clipe coridorul fusese plin de elevi care râdeau și glumeau în timp ce se îndreptau spre orele lor de după-amiază. Acum era aproape pustiu, iar ecoul tenișilor ei răsuna în spațiul gol.

Mergea încet, aruncând priviri în stânga și în dreapta ca să vadă dacă sesizase cineva sosirea ei. Până acum nu o observase nimeni, înaintase nestingherită pe hol. Din când în când, câte un elev ridica privirea la trecerea ei, ușor curios, după care își reîndrepta atenția asupra tablei. Nu era de mirare că școala asta avea rezultate atât de bune.

— Pot să te ajut cu ceva?

Daisy se opri brusc și se întoarse ca să descopere că un bărbat corpolent în salopetă se îndreaptă grăbit spre ea.

— Poftim? răspunse ea.

— Asta e o școală. Nu poți să intri așa, pur și simplu…

— Sunt elevă.

— Nu, nu ești. Îi știu pe toți care intră și ies pe porțile astea și nu te recunosc…

Bărbatul se opri în fața ei. Acum o examina mai atent – iar lui Daisy i se păru că vede în ochii lui un ușor licăr de recunoaștere.

— Cum te cheamă?

Daisy păși în față, zâmbind, și îl lovi cu genunchiul stâng în vintre. Îngrijitorul șocat icni, îndurerat, dar agonia lui fu de scurtă durată, căci patul puștii lui Daisy îl izbi în față. În urma impactului brutal picioarele victimei cedară, iar bărbatul se prăbuși la pământ.

Daisy își strecură arma la loc sub haină și văzu cum câțiva elevi vin la geamul unei săli de clasă din apropiere și se uită la îngrijitorul întins pe jos, apoi din nou la ea. Dar ea se îndepărta. Nu merita să se lase deturnată de la plan, care nu includea stricarea distracției bărbatului gras.

Avea treabă.

62.

14:15

Campusul școlii era impresionant. Emilia se minună de mărimea lui – liceul ei fusese mult mai mic și mult mai prost finanțat. Din locul în care stătea vedea un teren cu iarbă artificială, o piscină și un teren de tenis, asta pe lângă laboratoarele elegante. Emilia nu mersese prea mult la școală, grație găinăriilor tatălui ei, dar la o școală ca asta i-ar fi plăcut să meargă.

După ce investigase graffitiul de la serviciul de probațiune din Totton, se întorsese la documentarea ei și cercetase numeroasele fotografii din laptop, uitându-se la diversele instituții care avuseseră de suferit în timpul ultimei explozii de desene pe pereți. O sarcină plictisitoare și iritantă, dar în cele din urmă îi adusese rezultate. Emilia era sigură că mai există cel puțin un loc vizitat de ea care fusese însemnat cu șarpele acela distinctiv și, după jumătate de oră de căutare răbdătoare, își aminti care este.

Avusese nevoie de ceva vreme ca să localizeze graffitiul din memorie, dar pe peretele din spate al școlii, ascuns lângă muntele de steril al orașului, descoperi șarpele autodevorant vopsit proaspăt. Era suficient de recent pentru ca Emilia să poată trage în piept vaporii de vopsea – miros pe care îl iubise întotdeauna. Inhală mirosul chimic intens și simți cum o străbate un fior de plăcere.

În fața ei, terenurile de sport și zonele de recreere erau aproape goale, elevii se întorseseră la ore. După ce escaladă gardul de sârmă din spatele școlii, stând într-o poziție comică pe Vauxhallul ei lor să pentru asta, Emilia se orientă către clădirile principale. Nu părea să existe cine știe ce pază și grădinarul tocmai se dusese să arunce iarba tunsă.

Era oare corect ce făcea? Ar fi trebuit să cheme poliția? Coincidența graffitiului era frapantă, dar era posibil să fie doar atât – o coincidență. În plus, ar fi luat-o cineva în serios acum, când credibilitatea ei ajunsese aproape zero? Nu, avea nevoie de mai mult înainte de a-și arăta cărțile. Așa că începu să traverseze iarba spre clădirile școlii, uitându-se atentă după grădinar.

63.

14:21

Helen urcă scările în fugă și intră în holul școlii. Era flancată de o unitate înarmată, dar nici restul echipei nu era departe. Aceștia aveau misiunea de a asigura protecția locației până aflau cu certitudine dacă Daisy intenționa sau nu să vină aici.

Imediat ce ajunse în zona amplă a recepției îi văzu – un grup de elevi uimiți adunați în jurul unei siluete întinse pe jos. Helen își ridică legitimația și alergă spre ei.

Mulțimea se dădu la o parte, lăsând să se vadă un bărbat de vârstă mijlocie întins pe jos. Fața și salopeta îi erau năclăite de sânge, dar Helen fu ușurată să vadă că rănile lui erau relativ minore. Bărbatul ținea o batistă udă leoarcă la tăietura urâtă de la tâmplă.

— A chemat cineva ambulanța? întrebă ea.

Unul dintre elevi aprobă mut, așa că Helen se întoarse spre bărbatul rănit.

— Poți să-mi spui unde e?

Bărbatul ridică privirea spre ea, dar părea că îi e greu să se concentreze.

— *Trebuie* să o găsesc pe Daisy Anderson. Poți să-mi spui în ce direcție a luat-o?

Acum bărbatul păru că începe să se dezmeticească. Se strâmbă de durere, ridică un deget și arătă spre coridorul principal, care dădea spre mai multe săli de clasă și niște scări largi. Helen îi mulțumi, se ridică și făcu semn unității armate să avanseze. Polițiștii cu carabinele pregătite o luară pe coridor cu atenție și hotărâre. Elevii șocați îi priviră cum pleacă, evident alarmați de armamentul acestora. Unii păreau pe punctul de a izbucni în plâns – școala lor fusese întotdeauna

un mediu sigur și plăcut, dar astăzi teroarea îi încălcase granița.

Helen îi făcu semn lui Charlie să i se alăture și se grăbi pe coridor. Polițiștii înarmați se mișcau rapid, intrând și ieșind din clasele de la parter. Helen le făcu semn din cap și ei merseră mai departe, urcând scările cu precauție. Helen le lăsă un mic avans și apoi îi urmă.

Erau doar cu câteva minute în urma lui Daisy Anderson.

64.

14:22

Ușa se dădu de perete și Daisy intră cu pași mari în sala de clasă.

Sarah Grant ridică privirea, cu o mișcare ușor ezitantă. Deși era directoare adjunctă, continua să predea o normă întreagă, mândrindu-se cu rezultatele la franceză și germană ale școlii. Era ușor îndrăgostită de sunetul vocii ei și putea fi găsită adesea citind cu voce tare elevilor. Așa se întâmpla și acum, dar Grant se poticni din citit și apoi se opri complet când intrusa se apropie de catedră.

— Pot să te ajut cu ceva? spuse ea, străduindu-se să rămână calmă.

— Voi m-ați putea ajuta…, răspunse Daisy, întorcându-se spre clasă, dacă ați întinde-o dracului de aici.

În timp ce vorbea, scoase pușca retezată de sub haină. Elevii traseră aer în piept zgomotos.

— Acum! mugi Daisy.

Fetele și băieții se ridicară din bănci, hârșâindu-și scaunele de podea, și se îndreptară grăbit spre ușă. Daisy îi privi cum pleacă. După ce ieși ultimul, trânti ușa și împinse în dreptul ei o bancă, baricadându-se înăuntru.

— Acum suntem doar noi două, spuse ea, întorcându-se spre profesoara uimită.

— Uite ce e, dacă vrei bani, telefo…

— În genunchi.

— Ce… ce vrei să spui? bolborosi profesoara.

— Acum, răspunse Daisy, înălțând pușca la nivelul ochilor.

Grant se conformă imediat, simțind că îi cedează picioarele.

— De ce faci asta? Nu ți-am făcut nimic…

— Nu mă recunoști, Sarah?

Profesoara își privi fix atacatoarea, studiindu-i atent trăsăturile pentru prima oară.

— Daisy? Tu ești…?

— Du-te în fața clasei.

— Uite, nu știu despre ce e vorba, dar… te rog…

Căuta ezitant cuvintele, îngrozită de cele două țevi îndreptate spre ea.

— Am familie, continuă ea șovăitor.

— Ar fi trebuit să te gândești la asta înainte să…

— Să ce? Ce-am făcut?

— Ești o vacă și vacile trebuie eliminate.

— Nu, Daisy, nu… Nu sunt un animal, sunt o ființă umană.

Dar răpitoarea ei se mulțumi să dea din cap, respingându-i pledoaria pentru clemență.

— Uite, dacă fugi acum s-ar putea să nu te prindă. Elevii mei o să cheme poliția, trebuie să știi asta, așa că nu rămâne aici ca să fii prinsă…

Dar chiar în timp ce spunea asta, Sarah se gândi dintr-odată că poate Daisy nu voia să scape. Citise despre atacurile armate din școlile din SUA și știa cum se termină acestea de obicei.

— Spune-mi ce pot să fac ca să îndrept lucrurile, spuse ea, schimbând abrupt abordarea.

— Nu am venit aici ca să explic, replică Daisy, pregătindu-și arma.

Grant își privi fosta elevă. În mod evident, lui Daisy îi făcea plăcere să dețină putere de viață și moarte asupra ei.

— Nu vreau să mor, pledă ea. Știu că pot fi uneori… o vacă. Și dacă am făcut ceva care te-a supărat, atunci îmi pare foarte, foarte rău…

Acum în ochii ei apărură lacrimi, iar vocea i se sugrumă.

— O să fac orice vrei tu, spune-mi ce vrei să fac, dar te rog nu mă omorî. Familia mea nu o să se descurce fără mine – știu asta, așa că te rog…

O privi pe Daisy direct în ochi, în timp ce se lupta să-și stăpânească lacrimile.

— … te rog nu mă omorî.

Dar în timp ce ea rostea aceste cuvinte, pe fața tinerei înflori un zâmbet răutăcios.

65.

14:24

Coborau tropăind scările, trecând pe lângă ea ca și cum n-ar fi fost acolo.

Helen ajunsese la palierul primului etaj și desfășurase unitățile armate, să verifice sălile de clasă. Ea și cu Charlie rămăseseră în casa scărilor, dirijând echipa prin emisie-recepție și căutând cu disperare indicii despre locul unde ar putea fi Daisy în acest imens complex școlar.

Bum! Zgomotul puternic le făcuse pe Helen și Charlie să tresară. Dar era doar ușa casei scărilor trântită de perete, la unul dintre etajele de deasupra. Peste câteva clipe apărură 30 de elevi panicați care alergau ca să scape cu viață. Hărmălaia era înspăimântătoare. Se năpusteau pe lângă ele, ignorând orice obstacol, dar Helen întinse brațul și îl trase spre ea pe unul dintre elevii îngroziți.

— Unde e?

Elevul se zbătu în brațele ei, disperat să fugă.

— *Unde e*? repetă Helen, de data asta mai tare.

— Laboratorul de limbi, etajul trei, răspunse elevul terifiat.

Apoi se smulse, iar Helen îi dădu drumul. Îi făcu semn lui Charlie și urcă scările spre etajul următor, pornindu-și din mers stația de emisie-recepție.

— Toate unitățile înarmate la etajul trei. Repet, toate unitățile înarmate la etajul trei.

Închise stația și se grăbi, urcând câte trei trepte deodată. Peste câteva clipe, ea și Charlie ajunseră pe palierul etajului trei. Helen inspiră adânc, deschise ușa și intră pe coridor.

66.

14:25

Coridorul era plin de oameni. Elevii și profesorii ieșiseră din clase, tulburați de zgomot. Se uitau unul la celălalt, nedumeriți și preocupați.

— Ar fi bine să plecați, spuse Helen în timp ce se îndrepta spre ei.

— De ce? întrebă cea mai apropiată profesoară. Ce se întâmplă?

— Dacă ați auzit vreuna din relatările de astăzi de la radio… Eu aș pleca.

Acum profesorii șocați părură să priceapă aluzia și se grăbiră să conducă elevii spre scări. Cu câteva secunde în urmă erau dezorientați și nedumeriți, dar acum se puseră în mișcare și începură să bată la uși, să-i alerteze pe ceilalți, ca să elibereze etajul. Helen fu surprinsă și impresionată de calmul și autoritatea lor și se trezi că participă și ea, direcționând elevii spre scara de incendiu din celălalt capăt al coridorului și îndemnându-i să se grăbească.

Acum se apropiară și polițiștii înarmați, mergând împotriva curentului. Un afiș de pe perete îi îndrumă spre laboratorul de limbi străine, așa că se îndreptară în grabă într-acolo. Spre capătul coridorului erau patru săli care compuneau departamentul de limbi străine. Trei dintre uși erau deschise, dar a patra era închisă, iar geamul ei avea jaluzeaua trasă.

Helen rămase în urmă și se uită cum polițiștii înarmați se ocupă rând pe rând de fiecare ușă deschisă. Verificară sălile de clasă cu ajutorul oglinzilor, după care intrară silențios înăuntru. Helen așteptă, încordată, dar peste câteva clipe ieșiră toți trei, clătinând în tăcere din cap.

Se mișcară pe lângă perete, cu Helen imediat în spatele lor. Se așteptau ca geamul cu jaluzea să explodeze în orice clipă, dar ajunseră cu bine la

ultima ușă. Unul dintre polițiști întinse mâna spre clanță, atent și silențios, la adăpostul peretelui. Prinse clanța și o roti. Clanța se mișcă, dar când polițistul încercă să deschidă ușa cu umărul, aceasta opuse rezistență. Se deschise câțiva centimetri, dar nu mai mult.

De asta se temuse Helen. Nu știa câți oameni erau înăuntru cu Daisy, nici ce avea de gând ea să facă.

— Daisy, sunt detectivul-inspector Helen Grace, strigă ea cu o voce clară și concisă. Aș vrea să vorbesc cu tine.

Dinăuntru nu răspunse nimeni.

— Daisy, nu pot să te ajut dacă nu vorbești cu mine.

Helen își încordă auzul, sperând să primească un răspuns. Nu veni niciunul, dar ea *auzea* altceva. Un geamăt jalnic și grav, ca de animal în suferință… Helen îi aruncă liderului unității o privire întrebătoare.

— Grenadă de diversiune? șopti el.

Helen trebui să ia o decizie fulgerătoare – dacă să încerce să intre în dialog sau să acționeze. Nu credea că Daisy e genul care se lasă prins ușor și, dacă erau deja oameni răniți, nu prea avea de ales.

Ridică două degete. Imediat, doi polițiști își scoaseră grenadele, în timp ce alți doi se pregăteau să atace. Numărară până la trei și se aruncară în ușă, care se mișcă puțin, atât cât să le permită să arunce înăuntru grenadele. Peste o clipă se auzi un zgomot asurzitor și se produse o explozie de lumină albă. Fără să ezite, polițiștii izbiră din nou ușa cu putere și intrară în încăpere, cu armele ridicate.

— Poliția înarmată!

Helen așteptă până când ultimul polițist intră, apoi îi urmă. Încălca protocolul și spera ca Charlie să n-o urmeze, dar trebuia să afle cu ce aveau de-a face. Intră rapid în sala de clasă, ținându-se jos și privind cu disperare în jur după prada lor. Dar

imediat ce intră, își dădu seama că ajunseseră prea târziu. Daisy fugise, iar baricada care bloca ușa nu era deloc o baricadă.

Era o femeie de vârstă mijlocie, care zăcea într-o baltă de sânge.

67.

14:32

Emilia Garanita era mai curajoasă decât majoritatea oamenilor. Se mândrea cu asta și nu ezita să meargă acolo unde cei prudenți evitau să calce. Cât fusese jurnalistă pe Coasta de Sud își pusese mereu viața în pericol în căutarea unui subiect bun, dar astăzi era pregătită să facă o excepție. Nu-i era rușine să recunoască faptul că o alarmase torentul de elevi care se revărsa din școală. Trebuise să ia o decizie instantanee și, de data asta, decisese să se retragă.

O luase împotriva curentului, din instinct, și se îndreptase spre scara de incendiu care o dusese în spatele școlii. În parte din cauză că nu voia să fie prinsă în îmbulzeală, dar mai ales pentru că primul ei impuls fusese să se întoarcă la mașină. Fusese o senzație plăcută să sprinteze pe scări în jos, îndepărtându-se de pericol și, încă și mai bine, să iasă la lumina soarelui.

Continuase să alerge, răpăind pe asfaltul zonei de recreere cu cizmele ei cu tocuri, și, în sfârșit, se ascunse după o magazie aflată la oarecare distanță de clădirea principală. Era o magazie mică – Emilia vedea că înăuntru se află o mașină de tuns iarba tip tractor și câteva unelte de grădinărit –, dar oferea un adăpost bun. Ascunsă vederii, Emilia se oprise să-și tragă răsuflarea, ștergându-și transpirația de pe față cu mâneca. Nu se omora cu sportul și se simțea, brusc, complet epuizată.

Sprijinită de lemnul cald al magaziei, Emilia începu să se mai liniștească puțin. Fusese nesăbuită să se întoarcă și să fugă? Ar fi fost riscant să rămână, dată fiind panica evidentă de pe fețele elevilor, dar nu venise aici după un subiect? Deocamdată nu avea decât o teorie – care, într-

adevăr, fusese confirmată –, dar prea puțin material real. Putea oare să se întoarcă la Gardener cu mâna goală?

Își adună curajul, ocoli iar magazia și aruncă o privire spre școală. Se trase înapoi imediat. O femeie tânără cu trenci kaki străbătea în grabă terenurile de joc. Nu mergea exact în direcția Emiliei, dar avea să treacă prin apropierea magaziei. Emilia nu avea habar unde era partenerul tinerei. Fugea de la școală pe altă cale? Sau i se întâmplase ceva?

Emilia se duse pe partea cealaltă a magaziei, îndepărtându-se de silueta care se apropia. Geanta aparatului de fotografiat îi sălta pe șold, îmboldind-o cu blândețe să facă ceva. Emilia deschise silențios fermoarul genții și scoase devotatul ei Nikon. Ajunse în celălalt colț al magaziei și se ascunse după el. Femeia era la 50, poate 60 de metri distanță și mergea repede. În câteva secunde avea să treacă de magazie și ocazia avea să fie pierdută, așa că Emilia ridică aparatul de fotografiat și focaliză pe silueta care acum deja alerga. Era o femeie tânără, doar atât se putea spune cu certitudine, dar nu era momentul pentru detalii. Apăsă pe buton, fotografiind cu repeziciune. Simți un val de însuflețire, chiar mândrie, fericită din nou că era înaintea tuturor.

Făcu 10, 11, 12 cadre. Apoi, dintr-odată, femeia ridică privirea. Emilia o văzu în vizorul aparatului cum privește în direcția ei. Se trase imediat înapoi după magazie. Oare tânăra auzise ceva? Nu, era puțin probabil la distanța asta. Atunci poate văzuse ceva? Reflectase obiectivul Emiliei lumina soarelui și îi trădase prezența? Sau doar își imagina? Poate femeia nu făcea decât să se orienteze în timp ce fugea de la școală?

Emilia încercă să se stăpânească și întinse iar gâtul, încet, pe după colțul magaziei. Spre surpriza ei, femeia nu se vedea nicăieri. Dispăruse.

Acum Emilia începu să se panicheze. Băgă aparatul de fotografiat în geantă și ocoli în grabă magazia, hotărâtă să o ia la fugă. Dar descoperi că femeia îi bloca drumul, cu pușca ațintită către ea.

68.

14:35

— Îi vede cineva?

Helen o lăsase pe Charlie în clasa de la etajul trei, ca să îi acorde îngrijiri femeii grav rănite, apoi ieșise afară pe scara de incendiu. Era evident că Daisy nu fugise pe scara principală – s-ar fi întâlnit cu ea –, așa că trebuie să fi folosit scara aceasta pentru fugă. În loc să coboare, Helen urcase, sărise peste bariera din capătul scării și aterizase ușor pe acoperișul asfaltat. Se dusese cu pași mari către o latură, se cățărase pe marginea acestuia și îl apelase prin stație pe Edwards, care coordona căutările din campus.

— Nimic deocamdată, veni răspunsul hârâit al acestuia.

— Absolut nimic? replică Helen, nevenindu-i să creadă că o pierduseră iar.

— Aici e haos. Au început să apară părinții, presa, asta pe lângă șapte sute de elevi. Încercăm să asigurăm perimetrul, dar…

— Unde e elicopterul?

— Pe drum. Ar trebui să-l vezi dintr-o clipă în alta.

— Bine. Ținem legătura. Între timp, vreau să difuzăm presei poza lui Daisy. Trebuie să emitem un avertisment general și vreau baraje rutiere pe *fiecare* drum care pleacă din Itchen.

— Da, șefa.

Edwards închise și acum Helen începu să audă. Se întoarse și văzu pe cer un punct negru care se îndrepta spre ea, devenind tot mai mare cu fiecare clipă. Peste câteva secunde, elicopterul poliției era deasupra lor, mugind furios pe cer, apoi începu să survoleze campusul.

Prezența lui ar fi trebuit s-o liniștească pe Helen, dar nu era așa. Nu mai lucrase niciodată la un astfel de caz – criminala lovea rapid și energic, mișcându-se nestingherit. Patru victime în câteva ore și părea să nu se fi oprit încă. Helen și echipa sa erau pe urmele ei, dar deocamdată strădaniile lor nu duseseră nicăieri și Daisy Anderson rămânea în libertate.

Se apropiaseră, dar nu suficient.

69.

14:36

Tânăra femeie ridică neliniștită privirea spre cer. Emilia era puțin în fața ei, dar încerca să vadă cât mai bine cu coada ochiului, temându-se că femeia ar fi putut în orice clipă să ridice pușca și să apese pe trăgaci. Când începu să se audă zgomotul elicopterului, văzu pe fața femeii o străfulgerare îngrijorată.

Cerceta cerul în căutarea unor semne de pericol. Emilia făcu la fel, riscând o privire rapidă în timp ce răpitoarea ei nu era atentă. În mod frustrant, elicopterul care păruse că vine drept spre ele își schimbase direcția, pentru a survola clădirile școlii.

Femeia se întoarse și Emilia își răsuci iar capul în față. Ajunseseră la gardul împrejmuitor, granița terenului școlii, dar erau încă la o anumită distanță de locul prin care intrase Emilia. Încetini pasul și se opri, întrebându-se ce avea să urmeze.

Spre surpriza ei, femeia îi înșfăcă aparatul de fotografiat, îl aruncă într-o parte și se răsti la ea:

— Sari gardul.

Emilia făcu întocmai, prinzându-se de gardul din plasă de sârmă, urcând pe el și sărindu-l. Ateriză stângaci de partea cealaltă și căzu pe spate în fund, spre amuzamentul răpitoarei, care peste câteva clipe ateriza agil lângă ea.

Zâmbind, femeia îi oferi mâna ca să o ajute să se ridice. Emilia o acceptă, surprinsă, sperând că acest tratament politicos ar putea fi preludiul eliberării ei, acum când ieșiseră din incinta școlii.

Dar ușurarea ei nu dură prea mult, deoarece tânăra se întoarse spre ea și o chestionă:

— Ai mașină?

70.

14*:*52

Sanderson studie rândul de mașini din fața ei. În jurul centrului Itchenului era creată o rețea imensă de baraje rutiere, în încercarea de a tăia toate rutele de fugă posibile. Zeci de polițiști, inclusiv de la circulație, erau implicați în această operațiune, dar coordonarea eforturilor lor revenise lui Sanderson și detectivului-agent Reid. Sanderson nu era nerecunoscătoare – era plăcut să primească iar o sarcină importantă –, dar era un demers amplu. Spre ușurarea ei, polițiștii în uniformă aflați sub conducerea ei temporară erau activi, iar barajul fusese instalat în timp record.

Bineînțeles, locuitorii Itchenului nu îi mulțumeau – toate arterele importante de ieșire și intrare în acea zonă erau acum blocate de mașini –, însă Sanderson nu-și făcea griji. Ultimele noutăți de la Liceul Meadow Hall sugerau că Daisy Anderson e în continuare în libertate – nimeni nu o văzuse. Juca riscant – probabil că Helen o ratase doar cu câteva minute –, dar până acum avusese noroc.

Daisy nu se culcase pe lauri. Era abia începutul după-amiezii, dar ea lovise deja de patru ori. În mod elocvent, după fiecare atac trecuse rapid mai departe, traversând distanțe considerabile înainte de a lovi iar. În cel puțin două ocazii furase un vehicul pentru a se deplasa nedescoperită, de unde și importanța unui baraj rutier minuțios.

Reid era postat la marginea de vest a suburbiei, unde supraveghea drumul spre Podul Itchen. Dacă Daisy voia să se întoarcă în centrul Southamptonului, trebuia să o ia pe acolo. Sanderson era spre est, unde Portsmouth Road se întâlnea cu Spring Road. Era o rută probabilă dacă Daisy voia să ajungă la casa ei din Hedge End sau să fugă spre M27. De acolo ar fi putut s-o ia către

nord-est, spre Londra, ori către sud-est, spre Portsmouth. Oricare variantă i-ar fi fost utilă, dacă voia să dispară.

Asta plănuise oare? Frecvența și brutalitatea atacurilor sugerau că Daisy nu-și făcea griji că o să fie prinsă – poate chiar își dorea asta. Dar jaful comis la farmacie sugera că strânge bani și bunuri. În ce scop? Ca să-și plătească fuga? Ca să aibă din ce trăi în vreo ascunzătoare?

Oricare ar fi fost intențiile ei, mai întâi trebuia să fugă. Elicopterul poliției din Hampshire dădea ocol cartierului, cercetând străzile de sus, și încă un elicopter fusese solicitat de la poliția din West Sussex. Toate drumurile din zonă erau supuse acum filtrelor poliției și, dată fiind cronologia probabilă a celui mai recent atac armat, era evident că Daisy e *undeva* aproape.

Era posibil ca ea să fie în coada de mașini din fața lui Sanderson? Cu pușca în brațe? Cântărindu-și opțiunile? Sanderson umbla într-o parte și-n alta, încercând să-și liniștească nervii. Pe vremuri, când era mai tânără, o astfel de situație ar fi exaltat-o. Acum însă, îi era puțin frică.

71.

14:54

Traficul era infernal, așa că Nick Dean opri pe marginea drumului. Se luptase ca să străbată Itchenul și să ajungă până aici, dar era blocat de aproape 10 minute deja, așa că își abandonă mașina într-un loc de parcare și o zbughi pe stradă. Nu se deranjă să o încuie, nici măcar nu-și dădu seama dacă închisese cum trebuie portiera din dreapta, dar nici nu privi înapoi în timp ce șerpuia printre trupurile de pe trotuarul congestionat.

Era în ședință când venise apelul. N-ar fi trebuit să răspundă în timpul informării săptămânale a echipei și la început lăsase telefonul să sune. Când începuse să sune a doua oară – încă o mamă de la școală – înșfăcase telefonul și ieșise în grabă din încăpere, ignorând privirile dezaprobatoare ale șefului său.

— A avut loc un incident la școală, Nick. La radio spun… spun că e un atac armat.

Cuvintele îl șocaseră. Părea imposibil. Asta se întâmpla în America, nu aici. Nick încheiase apelul și se grăbise spre parcare, deschizând site-ul de știri locale pe telefon. Simți cum îl cuprinde vertijul în timp ce citea relatările despre incidentul în desfășurare de la Meadow Hall, despre barajele rutiere instalate în Itchen. Într-adevăr, se întâmpla…

Ajunsese în mașină în mai puțin de un minut. Știa că ar fi trebuit să urmeze bunul exemplu al lui Mandy și să sune alți părinți, ca să se asigure că aceștia înțelegeau ce se întâmplă. Dar în clipa aceea un asemenea spirit generos părea să fie prea mult pentru el, așa că fugi de la birou, îndreptându-se spre școală. Gonea spre Meadow Lane cu mintea plină de zeci de scenarii groaznice.

Auzise că în dimineața aceea avusese loc un atac armat lângă Ashurst, dar, prins cu munca, nu prea dăduse atenție faptului. Acum radioul spunea că atacul armat de la școală era al treilea din ziua aceea.

— O, Doamne, nu Jeannie. Nu fetița mea…

Murmura încrâncenat, dar asta nu îl ajută prea mult. Se simțea atât de neputincios, de dezinformat. Dacă era o problemă, nu l-ar fi sunat deja cineva? Probabil că nu, dat fiind că evenimentul părea să fie încă în desfășurare, iar făptașii încă în libertate. Frustrat, Nick apăsa întruna pe claxon – față de mașinile care se mișcau încet, față de lipsa lui de informare – până a renunțat la mașină. Se avansa încet, cei care se îndreptau spre școală păreau să fie la fel de numeroși ca cei care încercau să se îndepărteze de ea. Nick recunoscu câteva fețe – alți părinți pe care îi văzuse aducându-și copiii la școală – și își dădu seama dintr-odată că și el avea o expresie la fel de chinuită. Erau pământii, supți la față și năuci – dintr-odată, oamenii voioși pe care el îi salutase la poarta școlii arătau de parcă îmbătrâniseră zece ani într-o zi.

Grăbi pasul, repezindu-se pe lângă câțiva părinți care protestau. Nu era frumos, nu era *corect,* dar simți subit nevoia să afle. Aveau un singur copil, care însemna totul pentru ei…

— Jeannie?

Îi urla numele, în timp ce se apropia de șirurile de oameni îngrămădiți lângă cordonul de poliție din fața școlii. Mulțimea stătea pe zece rânduri sau mai mult și părea compusă aproape în întregime din elevi înlăcrimați care se agățau de părinții și prietenii lor, în unele cazuri de polițiști și paramedici. Era o priveliște profund tulburătoare, care nu făcu decât să-l alarmeze și mai tare.

— JEANNIE?

Strigătul lui se stinse în vânt, așa că Nick renunță și prinse o elevă care se îndepărta grăbită

de îmbulzeală. I se păru că o recunoaște și că ar putea fi în clasă cu Jeannie.

— Ai văzut-o pe fiica mea?

Eleva îl privi inexpresiv.

— Ai văzut-o pe Jeannie? insistă el, de data asta mai tare.

— Nu, nu, răspunse în sfârșit eleva. N-am văzut pe nimeni, am fugit…

Nick o abandonă și merse mai departe, alergând de-a lungul mulțimii.

— Jeannie?

Îi striga numele din toți rărunchii, dar era foarte greu să te faci auzit printre toate acele strigăte și gemete.

— Jeann…

— Tată?

Nick se opri brusc și se roti. Păruse vocea ei, dar nu putea fi sigur.

— Jeannie?

Apoi o văzu dintr-odată cum sare spre el și i se aruncă în brațe. Era scăldată în lacrimi, ca și el, dar părea să fie bine. Era evident însă că e zguduită și Nick o lăsă să plângă câteva minute bune, strângând-o în brațe. În cele din urmă o desprinse de el, îi șterse lacrimile, o sărută de mai multe ori și când Jeannie se calmă, în sfârșit, o întrebă:

— Ai văzut-o undeva pe mama?

72.

14:56

Helen privi spre cadavrul femeii. Paramedicii se străduiseră neobosiți să-i salveze viața, dar rănile ei fuseseră prea grave. Cea de-a patra victimă a lui Daisy fusese împușcată de la mică distanță – o dată în piept și o dată în partea de jos a feței. Sângele încă lipit de peretele din spate al încăperii dezvăluia locul precis al focurilor de armă – Daisy o împinsese pe Sarah Grant într-un colț și apoi trăsese. Cantitatea de sânge era semnificativă, ca și faptul că o parte a mandibulei și obrazului ei fuseseră smulse de impact.

În mod uimitor, femeia reușise să traverseze sala de clasă. Poate că Daisy plecase crezând că misiunea ei era îndeplinită. Indiferent cum ar fi stat lucrurile, Sarah Grant voise să trăiască și se târâse până la ușă. Dâra lungă de sânge de pe podea, ca și amprentele însângerate de pe clanță, demonstrau că ajunsese până acolo. Dar sărmana femeie nu reușise decât să se închidă pe dinăuntru, probabil prăbușindu-se lângă ușă. Helen era revoltată de gândul că trupul lui Sarah Grant fusese obstacolul – baricada – cu care se luptaseră în timp ce se străduiau să pătrundă în clasă.

Sarah Grant era soție și mamă – Helen reușise să-și dea seama de asta deja –, dar sângerase până la moarte pe podeaua rece. De ce? Pentru că Helen se lăsase înșelată, păcălită să alerge la WestQuay, în timp ce Daisy Anderson se îndrepta spre școală cu gânduri ucigașe.

Helen eșuase față de Sarah, la fel cum eșuase și față de celelalte victime. Moartea lui Sarah se adăuga celor care îi împovărau sufletul, încă o fantomă care avea să defileze în fața conștiinței ei vinovate. Știa că trebuie să rămână puternică

pentru a o prinde pe această ucigașă neîndurătoare, dar simțea cum asupra ei se lasă acea întunecime familiară – și, odată cu ea, o furie cotropitoare pe care se chinuia s-o controleze.

73.

15:02

— La dracu'!

Emilia zărise barajul rutier cu 30 de secunde în urmă, dar însoțitoarea ei îl văzu abia acum. Fusese distrată, dusă pe gânduri, jucându-se nervos cu nasturii hainei. Dar ridică privirea când Vauxhallul opri în spatele unui lung șir de mașini. În mod evident, luminile albastre intermitente și numărul oamenilor în uniformă de pe drumul din fața lor o alarmau. Daisy se uită în spate, dar erau blocate de mașinile care așteptau – nu mai aveau cum să se întoarcă.

Filtrul rutier era la cincizeci de metri distanță. Polițiștii nu păreau să se grăbească și chestionau pe îndelete fiecare șofer. Emilia nu avea o poveste cu care să-i amăgească – ea și răpitoarea ei nu vorbiseră aproape deloc de când urcaseră în mașină – și se întrebă ce avea să spună. Unde fusese? Cine era însoțitoarea ei? Văzuse ceva? Probabil că cel mai bine era să rămână cât mai aproape de adevăr. Avea să le arate polițiștilor legitimația ei de presă și să le spună că femeia o ajuta la un articol despre graffitiști. Emilia era o mincinoasă abilă din fire, dar dintr-odată se simți neliniștită, ca și cum poliția avea să-și dea seama imediat de neadevărul poveștii ei.

Exista o mică șansă să treacă de cordon, dar apoi? Emilia simți brusc junghiul rece al fricii. Făcea oare ce trebuie? Mașina avansa și acum erau la doar douăzeci de metri de cordon. Ar fi trebuit să riște? Să le spună ceva polițiștilor? Dacă ar fi deschis pur și simplu portiera și ar fi încercat să fugă? Probabil că s-ar fi ajuns la împușcături, dar ea ar fi fost liberă…

Emilia simți o împunsătură ascuțită în coapsă. Se uită în jos și își dădu seama că femeia îi lipise țevile puștii de picior.

— Poartă-te firesc. Răspunde la întrebări și nimeni nu o să aibă de suferit, bine?

Oare simțise ce gândea Emilia? Vocea femeii avea o răceală pe care Emilia nu o mai auzise, iar acțiunile ei, mult calm, când își dădu jos haina și o așeză deasupra armei, ascunzând-o vederii. Emiliei îi era clar că femeia nu avea deloc intenția ca aventura ei să se sfârșească acolo. Dacă nu voia să-i zboare creierii, probabil că era mai înțelept să se supună.

Încercă să-și calmeze respirația și, cu un zâmbet pe față, înaintă cu mașina spre polițiștii care așteptau.

74.

15:16

— Sunteți siguri? Sunteți absolut *siguri* că e ea?

Charlie, Nick Dean și Jeannie stăteau îngrămădiți într-un vehicul al poliției parcat lângă intrarea școlii, prin ale cărui geamuri mici și pătrate se vedea clădirea acum pustie.

Sarah Grant nu luase numele soțului la căsătorie, dar după ce se stabilise că este soția lui Nick și mama lui Jeannie, Charlie le dăduse teribila veste. Sugerase că fiicei lui adolescente i-ar fi fost mai bine dacă ar fi stat cu prietenii sau rudele, dar Nick Dean insistase ca ea să rămână. În mod evident, nu voia s-o piardă din ochi, chiar și când devenise evident că Charlie are să le comunice vești foarte proaste.

— Mă tem că da. Unul dintre colegii ei a identificat-o deja, chiar dacă, bineînțeles, o să vă rugăm să…

— Cum a murit? spuse repede Nick. Cum…

Părea să fi rămas fără cuvinte, așa că Charlie interveni.

— A murit din cauza unei răni provocate de o împușcătură.

— A mai fost rănit cineva? Vreunul dintre elevii ei…?

— Nu, doar ea.

Nick Dean era complet șocat de răspunsurile lui Charlie.

— Dar de ce? De ce ar vrea cineva să facă una ca asta?

O privea fix pe Charlie, în timp ce ochii înlăcrimați ai fiicei lui erau îndreptați în jos. În moduri diferite, erau năuciți de tragedia neașteptată, iar Charlie și-ar fi dorit sincer să le poată spune ceva care să le ușureze povara. Dar

mintea îi era încă asediată de imaginile asasinării brutale a lui Sarah și îi era greu să găsească vorbe de alinare.

— Încă nu știm, recunoscu ea. Probabil ați aflat că astăzi au avut loc mai multe atacuri armate și credem că e posibil să existe un tipar…

— Deci știți cine e responsabil?

— Avem o idee despre cine ar putea fi resp…

— Atunci de ce nu i-ați prins? Știți cine sunt autorii, au mai făcut-o de două ori, de ce nu i-ați prins?

— Credeți-mă, facem tot ce putem. Mobilizăm toate resursele…

— Așa spuneți de fiecare dată, răspunse înverșunat bărbatul.

Se întoarse și o trase mai aproape pe fiica lui, care nu se oprise din plâns și care acum își ascunse fața la pieptul tatălui.

— Sper că puteți dormi la noapte, continuă el, reluându-și împunsăturile la adresa lui Charlie. Pentru că noi suntem cei care suportăm consecințele.

Își îmbrățișă mai strâns copila, îngropându-și fața în părul ei și șoptindu-i vorbe de alinare. În ciuda furiei și a înverșunării sale, dădea dovadă de o putere admirabilă, refuzând să se prăbușească în fața fiicei lui. Cuvintele lui dureau, dar Charlie spera că ostilitatea și hotărârea lui aveau s-o ajute pe Jeannie să treacă prin acest chin îngrozitor. Tatăl și copila se agățau unul de celălalt și se sprijineau reciproc, iar Charlie știa din experiență că această iubire aprigă și disperată era singurul lucru care avea să-i susțină în perioada neagră care îi aștepta.

75.

15:18

— Vorbește-mi despre Daisy Anderson.

Timpul lui Helen era limitat, așa că trecu direct la subiect. Simon Henshaw, directorul școlii, stătea în fața ei. În sala de clasă abandonată, epuizat și aruncând din când în când priviri spre mulțimea de afară. În mod evident, ar fi vrut să fie cu elevii lui ca să-i ajute atât cât putea, dar Helen avea nevoie de informații.

— Daisy era… dificilă, răspunse Henshaw ezitant, evident străduindu-se să accepte că o fostă elevă putea fi responsabilă pentru uciderea unuia dintre profesori. Cred că era, de fapt, un copil bun care a dus-o foarte greu.

— În ce fel?

Henshaw păru ușor surprins de tonul abrupt al lui Helen.

— Mama ei nu mai e prezentă, reluă directorul șovăitor, așa că Daisy locuiește cu tatăl ei. E un părinte iubitor, dar capricios. Nu vine niciodată la ședințele cu părinții și nu are niciun fel de interes față de activitatea ei școlară. Cred că vrea să o protejeze de noi, ceea ce evident că face totul mai dificil. Și cred că e alcoolic.

— Daisy bea?

Henshaw încuviință.

— Am prins-o de câteva ori cu sticle în dulapul ei.

— Droguri?

— Da. Lua droguri, dar le și folosea ca monedă de schimb, cred.

— Ca să impresioneze oamenii, să-și facă prieteni?

— Da, nu că ar fi funcționat prea bine.

— De ce?

— Pentru că ea era altfel. Tatăl ei… tatăl ei i-a oferit un fel de… neglijare benignă. Nu i-a cumpărat niciodată haine sau machiaj. Daisy venea mereu la școală cu cărțile într-o pungă de plastic. Personalul avea impresia că nu se prea spală, era adesea vizibil murdară…

— Și ceilalți copii își băteau joc de ea din cauza asta?

— Am încercat să-i disciplinăm, dar știți cum sunt adolescenții. Arăta… arăta ca o fiică de țăran, și încă unul sărac.

— A fost hărțuită?

— Da, spuse Henshaw, rușinat. Riposta, credeți-mă, dar apoi notele ei au început s-o ia la vale. Am încercat să remediem acest lucru, dar Daisy avea impresia că profesorii ei o persecută, că încearcă s-o umilească, așa că a încetat să mai vină la școală. I-am oferit mai multe șanse de a se reintegra, dar, dacă un copil refuză să vină, trebuie să-l excludem. Avem o listă de așteptare lungă și…

— Iar Sarah Grant a fost unul dintre cei care au exmatriculat-o?

— Care au exclus-o, da. Rolul meu e mai mult de îndrumare, Sarah e cu disciplina, așa că ea s-a ocupat. Dar nu a vrut decât s-o ajute pe Daisy, a făcut mari eforturi ca să se asigure că Daisy face progrese, că are sprijinul necesar…

— Dar Daisy avea impresia că Sarah Grant se ia de ea?

— E posibil, recunoscu Henshaw, cu expresia celui care ar vrea să dea timpul înapoi.

Helen privi pe fereastra la elevii de jos. Începea să se contureze imaginea unei tinere care nu avusese prea mult noroc și acum se răzbună pe cei despre care credea că o respinseseră și umiliseră. Toate victimele ei – Smalling, Sansom și acum Sarah Grant – încercaseră s-o ajute în diferite moduri, dar fără să vrea o înfuriaseră.

Avea prieteni la școală? spuse Helen, alungând aceste gânduri.

— Prieteni?

— A părăsit școala abia de câteva săptămâni, poate e cineva la care să apeleze, la care să se ascundă? Cineva care poate nu a venit la școală astăzi?

Henshaw se gândi îndelung, după care răspunse:

— Astăzi a venit cam toată lumea și, nu, nu există nimeni care să riște pentru ea *de bunăvoie.* Îmi e rușine să spun, dar adevărul e că…

Directorul făcu o pauză, după care încheie:

— … Daisy nu avea absolut niciun prieten.

76.

15:23

— Cu ce treburi mergeți în Itchen?

Polițistul vorbea scurt și la obiect. Se uită în interiorul mașinii, studiindu-le pe cele două femei.

— Lucrez la un articol, spuse Emilia senin, întinzându-i actele.

Polițistul, un personaj înalt și concis, se uită la legitimația ei de presă, apoi îi examină fața cu cicatrice și îi înapoie documentele. Emiliei i se păru că sesizează în expresia lui un licăr de recunoaștere.

— Ce fel de articol? întrebă el sever.

— Graffitiurile adolescenților. A existat o explozie de graffitiuri în ultimul timp și locuitorii Southamptonului nu sunt foarte mulțumiți de acest lucru…

Încerca să pară voioasă, dar știa că vocea ei sună forțat.

— Dumneata cine ești? spuse polițistul, îndreptându-și atenția spre Daisy.

— Alice Baines, răspunse ea posac. Îi arăt care e treaba.

— Ești graffitistă?

— Una dintre cele mai bune, replică ea sfidător.

Fără să vrea, Emilia era impresionată. Tânăra femeie nu lăsa să i se vadă agitația, iar atitudinea ei arogantă era un paravan bun. Polițistul o studie cu atenție, contemplându-i ochii, trăsăturile și culoarea părului. Emilia își dăduse seama de ceva vreme că părul negru tuns scurt al acesteia e o perucă, dar îi venea bine și era destul de convingător.

Polițistul o mai privi fix ceva vreme, apoi se întoarse spre Emilia.

— Ați văzut vreuna dintre voi o tânără care pare suspectă? Poate chiar agresivă? Are păr blond și aproximativ 1,55…

Cele două femei clătinară din cap. Polițistul privi lungul șir de mașini din spatele lor, apoi continuă:

— V-a cerut cineva ajutorul, într-un fel sau altul?

Cele două clătinară din cap.

— Sunteți dispuse să acceptați o percheziționare a vehiculului, dacă e necesar?

Emilia nu se aștepta la această întrebare și nu știa cum să răspundă, așa că Daisy interveni.

— Bineînțeles. Nu avem nimic de ascuns.

Spusese asta încrezător, zâmbind, și acum polițistul se înduplecă. Se întoarse ca să strige la un coleg, făcându-le semn să avanseze.

Trecuseră testul.

77.

15:26

Helen abia intrase în holul școlii, când McAndrew se repezi spre ea.

— Șefa, trebuie să vezi asta…

McAndrew purta mănuși de latex și îi întindea un aparat de fotografiat Nikon SLR. Helen luă o nouă pereche de mănuși, și le trase și luă aparatul.

— Examinam incinta și am găsit asta lângă gardul împrejmuitor.

Helen examină partea din spate a aparatului de fotografiat și apăsă pe „Play”. Apăru imediat o fotografie – o femeie tânără cu trend kaki lung, care străbătea terenurile de sport. Cu inima bubuind, Helen parcurse fotografiile făcute, în mod evident, foarte recent.

— M-am gândit că vrei să le vezi imediat, pentru că…

— Are păr negru, remarcă Helen.

— Exact, oamenii noștri caută o blondă și…

Fără să mai aștepte ca McAndrew să termine, Helen sprintă spre ieșire.

78.

15:27

Sanderson stătea cu ochii ațintiți asupra mașinii. Era în partea din spate a cordonului, unde făcea o ultimă verificare a vehiculelor care treceau, și o zărise imediat pe Emilia Garanita, a cărei față era greu de ratat.

Două lucruri i se păreau ciudate la mașina ce avansa încet. În primul rând, Garanita privea drept în față, întorcându-se din când în când ca să discute cu pasagera ei. Sanderson era la doar un metru și, în mod normal, Garanita nu ar fi ratat ocazia de a o aborda pe *ea* – o privire acidă, câteva cuvinte alese. De data asta însă, o ignorase ostentativ, părând mai interesată de însoțitoarea ei brunetă.

Al doilea lucru ciudat era că Emilia se îndepărta în mod deliberat de un subiect important. Mașina ei era acum la 50 de metri, semnalizând ca să vireze și îndepărtându-se de Liceul Meadow Hall. Știrile erau totul pentru Emilia Garanita – și nu se punea problema să nu fi auzit de ultimele atacuri armate. Sanderson ar fi pariat orice că experimentata reporteriță de investigații s-ar duce direct la Meadow Hall ca să vorbească cu elevii și să-i hărțuiască pe polițiști – în unicul scop de a-și resuscita cariera în declin. Dar în realitate decisese să meargă în direcția opusă, cotind acum și îndepărtându-se de scena primului atac armat la o școală din Southampton. Asta o tulbură pe Sanderson – tot restul presei naționale se grăbea să ajungă la Liceul Meadow Hall, de ce nu și ea?

Sanderson se întoarse iar spre cordon, continuând să se gândească la asta, în timp ce pe lângă ea trecea un break verde. Reveria îi fu întreruptă de stația de emisie-recepție.

— Vă rog comunicați tuturor agenților…

Era vocea lui Helen și Sanderson fu alarmată imediat de tonul ei tensionat.

— … că suspecta noastră are acum păr negru și scurt. Nu mai e *blondă,* are păr negru și strălucitor, tuns scurt…

Sanderson încremeni. Helen o descrisese perfect pe misterioasa însoțitoare a Emiliei.

79.

15:33

— Ia-o la dreapta.

Emilia făcu întocmai, luând cu atenție curba și mergând apoi mai departe. De când trecuseră de cordon, viraseră întruna – la dreapta, la stânga, din nou la dreapta, o serie de mișcări derutante menite să-i păcălească pe cei care le-ar fi urmărit. Emilia era sigură că nu îi filează nimeni, dar cu toate acestea arunca întruna priviri pline de speranță în oglinda retrovizoare.

— Acum la stânga.

Emilia nu avea habar încotro merg, doar că se îndepărtează de cartierele rezidențiale spre marginea izolată a orașului, ținutul pustiu dintre Southampton și Eastleigh. Pe măsură ce neliniștea îi sporea, își dădea seama că trebuie să încerce să converseze cu tânăra, dacă voia să supraviețuiască acestei agonii.

— Pot să te întreb ceva? spuse ea, încercând să pară cât mai pașnică posibil.

Ochii tinerei rămaseră ațintiți asupra drumului, abia dând atenție întrebării.

— Știu că nu e treaba mea…, continuă Emilia curajos, dar de ce faci asta?

Femeia nu răspunse nici acum.

— Uite, îmi dau seama că ai motivele tale. Sunt sigură că o grămadă din oamenii ăștia te-au nedreptățit… dar nu poți fugi la nesfârșit. În cele din urmă o să te prindă.

Treceau pe lângă Parcul Westwood Woodland – nu se vedea nicăieri nicio casă, niciun om, iar sugestia Emiliei că plasa se strângea în jurul lor părea mai degrabă neconvingătoare, dar trebuia să insiste.

— Ești o femeie inteligentă, e evident că știi ce faci. Și nu e nevoie ca toate astea să se termine cu o baie de sânge. Te-ai remarcat, o să intri în istorie, chiar în folclor… *mai ales* dacă tu alegi cum se va

sfârși. Dacă arăți lumii că *ei* n-au putut să te prindă, că tot timpul tu ai deținut controlul.

Emilia își dădea seama că tânăra o ascultă, așa că se folosi de avantajul ei.

— Eu pot să spun lumii ce ai făcut. Că ai pus poliția să se învârtă în jurul cozii, că ai fost autoarea acestei povești, că te-ai răzbunat pe drept pe cei care meritau asta, că totul a fost *conceput și condus de tine.* Gândește-te. E șansa ta de a deveni vedetă. Lasă-mă să te ajut…

Femeia se gândi o clipă, apoi ridică încet arma și arătă spre o zonă împădurită din față.

— Oprește acolo.

80.

15:46

— Spune-mi ce vezi.

Helen urcă pe motocicletă, cu stația lipită de ureche. O lungă vreme se auzi zgomotul de fond, apoi pilotul elicopterului răspunse.

— Încă nu se vede Corsa.

— Se îndreaptă spre est, poate spre M27. Lărgiți aria și spuneți-mi ce vedeți.

Se auzi din nou zgomotul de fond, apoi pilotul confirmă recepționarea ordinului. Helen stătea pe motocicletă, neputincioasă și frustrată. Ar fi vrut să se îndrepte și ea spre est, dar nu putea să comunice prin Bluetooth cu elicopterul, așa că trebuia să stea pe loc. Blestemă iar faptul că nu avea un șef care să coordoneze în locul ei activitatea – mai mult ca oricând, evenimentele acelei zile începeau să pară o combinație perfectă de circumstanțe nefericite.

— Nimic? întrebă ea nerăbdător.

— Suntem deasupra Portsmouth Road acum… nimic important, destul de puțin trafic. Întoarcem când ajungem la Netley…

Era clar deja că Daisy pusese stăpânire pe mașina Emiliei Garanita, dar încotro se îndreptau? M27 ar fi fost o cale rapidă de scăpare, dar acolo poliției i-ar fi fost mai ușor să le găsească, grație multitudinii de camere de supraveghere de pe acea arteră importantă. Cumva, Helen se îndoia că aceea le e destinația – Daisy își petrecuse întreaga viață în și în jurul Southamptonului, unde altundeva ar fi putut să se ducă? Nu avea rude, prieteni – cu siguranță că și-ar fi folosit cunoștințele despre oraș ca să reziste cât mai mult posibil. Se îndrepta către ferma familiei ei, dar oare chiar și-ar fi asumat acel risc? Dacă da, acolo o așteptau polițiștii, dar Helen se întrebă deodată

dacă Daisy chiar părăsise acel cartier. Ca să ieși din Itchen spre est trebuia să ajungi pe o autostradă expusă, perfect vizibilă din aer. Era mult mai bine să te ascunzi la marginea Itchenului sau să o iei spre sud-est, către Butlocks Head, unde pădurea se contopește cu zona urbană.

— Unde ești acum? îl întrebă ea iar pe pilot.

— Ne întoarcem pe Woolston Road. Deocamdată nimic…

Helen își pierdu răbdarea. O văzu pe McAndrew că se apropie și îi aruncă stația, pe care polițista uimită o prinse din aer.

— Să-mi spui dacă văd ceva interesant.

Înainte ca McAndrew să apuce să răspundă, Helen porni motorul. O ucidea statul degeaba, așa că apăsă pe accelerație și porni în trombă, hotărâtă să-și îndeplinească misiunea.

81.

15:58

Examină drumul din fața ei, strângând în mâini volanul. Luminile erau aprinse și sirena urla, dar ea abia le băga în seamă. Ochii îi erau ațintiți asupra orizontului, căutând o strălucire roșie, ceva, *orice.* O lăsase pe Daisy să treacă pe lângă ea și acum se ruga să aibă puțin noroc, ca să-și poată îndrepta greșeala.

Sanderson se blestemă. De atâta vreme era ignorată de Helen, dar cu câteva ore în urmă zărise primele semne ale unui dezgheț al relației lor, după ce descoperise Puntoul dispărut. „Bine lucrat, Joanne”, îi spusese Helen. Nu era cine știe ce, dar îi luminase imediat starea. Pentru că, oricât ar fi blamat-o în sinea ei pe Helen pentru modul în care se comporta, în același timp reflectase foarte mult la comportamentul *propriu,* punându-și la îndoială capacitatea și aptitudinea de polițistă într-un mod în care nu o mai făcuse niciodată. Micul progres pe care îl oferise astăzi anchetei fusese un stimulent real pentru ea, dar acum revenise la rolul de incompetentă a echipei. Cu siguranță ceilalți o blestemau aprig și și-o imaginau făcând mașinii roșii semn să treacă de baraj, cu un zâmbet stupid pe față…

În fața ei ieși o mașină și Sanderson trebui să reacționeze rapid, virând la stânga. Reveni pe banda ei, mustrându-se pentru neatenție, și se concentră din nou asupra sarcinii. De când trecuseră prin cordon, nici Daisy, nici Emilia nu mai fuseseră văzute, dar ceva îi spunea lui Sanderson că erau prin apropiere. Trecuse de Sholing și se îndrepta spre Newton. La stânga avea Valea Tickleford, iar dincolo de ea, stația de

reciclare a deșeurilor – o grămadă de locuri în care să te ascunzi la nevoie.

Oare acesta era planul lui Daisy? Fusese cât pe ce să se lase prinsă, obligată să joace la cacealma ca să treacă de un filtru rutier. Avea să ezite înainte de a-și duce mai departe furia? Sau era un scenariu iluzoriu?

Sanderson se trezi că gândurile îi revin la Emilia. De ce o luase Daisy ostatică? Doar pentru a-i garanta trecerea prin cordon sau avea și o altă intenție? O s-o folosească pe Emilia ca să încerce să evadeze? Sanderson se cutremură la gândul chinului prin care trecea jurnalista. De asta avusese figura atât de încrâncenată când trecuse pe lângă ea? Era o imagine pe care Sanderson încerca s-o alunge, dar îi revenea întruna în minte. Nu o văzuse niciodată atât de palidă pe Emilia, arăta ca o femeie condamnată.

82.

16:08

Mergeau prin pădure, frunzele foșneau sub pașii lor. Tânăra îi ceruse Emiliei să parcheze pe un drum forestier de lângă crângul Priors Hill, să abandoneze mașina și să arunce cheile în tufărișul des, apoi îi spusese să pornească.

Mergeau în șir, cu Emilia în față și femeia cu pușca în urma ei. Emilia nu avea habar unde se duc și din când în când femeia se răstea la ea să schimbe direcția, să iasă de pe potecă, să ocolească un deal. Știa încotro se îndreaptă sau doar căuta un loc îndepărtat și izolat? Emilia spera cu ardoare că știe.

Își dorise cu disperare să publice această știre, dar acum era din ce în ce mai îngrijorată că avea să devină parte a ei. Se străduise din răsputeri să comunice cu răpitoarea ei, dar eforturile îi fuseseră respinse. Așa că se retrăsese, supunându-se ordinelor femeii și ținând capul plecat. Dar tăcerea era sinistră – Emilia nu avea habar ce face femeia în spatele ei, ce pune la cale – și era cu nervii la pământ.

— Ajunge.

Erau chiar în inima pădurii, înconjurate de copaci din toate părțile.

— Așază-te în genunchi.

— Te rog, nu trebuie să faci asta…

— În genunchi!

Emilia simți cum țevile reci ale puștii o izbesc în partea din spate a capului, se împletici și căzu în genunchi.

— Uită-te în jos.

— N-o să spun nimic poliției, promit. O să pretind că nu s-a întâmplat nimic…

— Eu zic că am trecut de punctul ăsta, nu crezi?

Emilia lăsă capul în jos, suspinând. Toată anxietatea pe care o acumulase ieși la suprafață și ea începu să plângă fără reținere, cu fața șiroindu-i de lacrimi.

— Te rog… te implor, bolborosi ea. Am frați… și surori…

Nu-și putea găsi cuvintele. Fusese întotdeauna sigură pe ea, vorbăreață și convingătoare, dar în acest moment pur și simplu nu-și găsea cuvintele. Mintea îi era plină cu imagini ale fraților ei, cum se agitau când Emilia se întorcea acasă, cerându-i bani, transmițându-i nemulțumirile lor, tachinând-o și lingușind-o. Erau enervanți, dar după ce le fusese mamă și tată atâta vreme, Emilia îi iubea din suflet. Cum ar fi putut să pună în cuvinte această iubire? Era prea mult, era copleșitor.

— Te rog… tatăl meu e la închisoare, mama nu mai e de mult, iar eu… eu sunt totul pentru copiii ăștia…

Emilia știa că spusele ei nu au prea multă logică, dar părea să-și fi pierdut capacitatea de a vorbi coerent. Sporovăia cu aviditate, așteptându-se în fiecare clipă ca un foc de armă să o străpungă și să o doboare.

— Nu vreau să mor…, murmură ea jalnic, chiar dacă știa că e în zadar. Nu vreau să mor…

Închise ochii și plânse. Simțea sub genunchi iarba udă, auzea ciripitul păsărilor de deasupra. Dintr-odată, simțurile ei păreau să se fi ascuțit, ca și cum s-ar fi lăsat îmbătată de lume pentru o ultimă oară, absorbind ultimele câteva secunde de viață dinaintea sfârșitului inevitabil și violent.

83.

16:30

Helen gonea pe Grange Road, depășind în trombă spre nord mașinile lente. Trecuse de Woolston, acum ieșea din Netley. Acolo erau o casă parohială veche și o casă de pe malul lacului pe care le investigă rapid; erau amândouă încuiate și pustii. Se îndreptă spre Butlocks Heath, unde erau câteva școli cu terenuri de sport mari, plus un cimitir uriaș, toate având un bun potențial pentru o fugară care ar fi vrut să dispară o vreme.

Când ajunse la intersecția de lângă Abbey Fruit Park, Helen încetini și viră la dreapta, pe Woolston Road. Drumul din fața ei era liber și spori viteza, zburând pe deasupra asfaltului. Motocicleta se deplasa lin, manevrată cu precizie – în oricare altă situație, Helen ar fi fost încântată de goana asta pe drumul liniștit de țară. Dar mândria pe care o simțise în zori față de noua ei motocicletă părea foarte departe acum. De atunci se întâmplaseră multe lucruri sângeroase.

Sanderson era pe lângă Netley, elicopterul dăduse un ocol complet pe deasupra West Common, iar McAndrew coordona eforturile restului echipei de a o depista pe fugară. Dar ea continua să le scape. Care îi era secretul? Avea pur și simplu noroc sau era vorba despre o operațiune de tip militar? Părea puțin probabil – Daisy era atât de tânără – și totuși ce altă explicație posibilă exista pentru capacitatea ei de a evita cu atâta succes să fie prinsă?

Helen se îndepărta de zona de case din Butlocks Heath, era pe drumul care traversa pădurea, iar când acesta coti spre sud, către țărm, Helen văzu deodată mișcare în față. Încetini brusc și văzu două mașini oprite. Niciuna nu era Corsa roșie pe care o căutau, dar se întâmpla ceva, iar instinctul îi spunea că era important.

Când se apropie de obstacol, Helen își dădu seama că șoferii își abandonaseră mașinile și erau strânși în jurul a ceva. Porni sirena ca să-și anunțe prezența, opri brusc și se dădu jos de pe motocicletă. Alergă spre șoferii în vârstă care ridicau privirea, își scoase casca și le arătă legitimația, rugându-se la Dumnezeu să nu vadă o nouă vărsare de sânge. Dar trebuia să afle, indiferent ce ar fi fost.

Mica mulțime se dădu la o parte și Helen fu surprinsă să o vadă pe Emilia Garanita, mânjită toată, prăbușită în mijlocul drumului. Hainele îi erau pline de noroi, tremura și în părul încâlcit avea frunze – dar era vie.

— Ești bine?

Helen se apropie și îi întinse mâna.

— Emilia, ești bine?

Dar jurnalista nu spuse nimic, mulțumindu-se să se întoarcă spre Helen și să izbucnească în lacrimi.

84.

16:31

— A spus ceva? Orice?

Emilia stătea în spatele ambulanței, cu o pătură înfășurată în jurul trupului. Era încă în stare de șoc, incapabilă să țină țigara la care în mod evident tânjea. Nu era clar dacă asta se datora răpirii sau izbiturii suferite când căzuse pe drum. Șoferii îi relataseră lui Helen că Emilia apăruse din senin, coborând în goană malul de pământ de lângă drum și ieșindu-le în față. Poate că altcândva ar fi călcat-o, dar, la sfârșitul chinului ei, jurnalista avusese și puțin noroc.

Paramedicii o examinaseră sumar pe Emilia și, chiar dacă insistau să o ducă la spital, Helen trebuia să o interogheze mai întâi. În mod firesc, Emilia era neobișnuit de taciturnă, privind în jos în timp ce bătea cu degetele de la picioare în podeaua ambulanței.

— Emilia, ți-a spus Daisy ceva despre direcția în care se îndreaptă?

Acum li se alăturase și Charlie, dar cuvintele lui Helen nu păreau să fi răzbătut prin tăcerea Emiliei. Charlie se grăbise să ajungă la fața locului imediat ce primise apelul lui Helen și acum stăteau împreună în ambulanța înghesuită.

— Nu, abia dacă mi-a vorbit.

— Cât timp ai fost cu ea? insistă Charlie.

— Cam o oră și jumătate, nu mai mult, răspunse Emilia. Cum am spus, m-am dus la școală să verific graffitiul, dar ea m-a găsit lângă terenul de sport și m-a obligat să o însoțesc, mi-a zis că are nevoie de o mașină.

— Ce altceva ți-a mai spus? insistă Helen.

— Nimic, îmi zicea în ce direcție s-o iau, striga la mine când greșeam.

— Și de ce crezi că te-a crutat?

Emilia făcu o pauză, derutată de întrebarea lui Charlie.

— Nu știu… mi-a spus să îngenunchez și eu am crezut… am crezut că o să mă împuște… apoi nu s-a întâmplat nimic. M-am întors și dispăruse.

— Crezi că n-a avut curaj? întrebă Helen, dornică să obțină o imagine – oricare – despre mintea tinerei.

— Poate…

— Sau doar se juca cu tine? I-a plăcut să te sperie?

— Probabil… nu știu.

— Și n-ai auzit nimic în timp ce pleca? Nu ai idee în ce direcție ar fi putut să fugă?

Dar Emilia nu o mai asculta. Întregul trup îi tremura iar – revenise în miezul traumei –, iar când ridică privirea arăta înspăimântată și tulburată.

— Vă rog… pot să mă duc acasă acum? Pot… să mă duc pur și simplu acasă?

Privea direct spre Helen, cerând clemență cu ochii înroșiți de plâns. Și, în clipa aceea, Helen simți față de dușmanca ei de moarte ceva ce nu mai simțise niciodată.

Milă.

85.

16:35

— Au găsit ceva în mașină?

Helen și Charlie se îndepărtau cu pași mari de ambulanță, spre motocicleta lui Helen. Mașina Emiliei fusese depistată de elicopter pe un drum de lângă crângul Priors Hill și McAndrew se dusese imediat acolo, în timp ce Helen și Charlie discutau cu Emilia.

— Deocamdată nimic, îi spuse Charlie. Criminaliștii o perie acum, dar nu e nimic evident. O să găsească ADN-ul lui Daisy, presupun.

— Asta nu o să ne ajute cu nimic. Acuzația de răpire e cea mai mică dintre grijile ei.

— De ce să abandoneze mașina?

Helen tăcu. Întrebarea lui Charlie era bună, se gândise și ea la același lucru.

— A crezut că o să fie localizată, că noi căutăm o Corsa? sugeră Charlie.

— Nu avea cum să știe asta, răspunse Helen. Trebuie să fi presupus că noi nu știm cine e ostaticul ei sau nici măcar nu știm că are unul.

— Poate că din prudență schimbă vehiculele cât mai des posibil. La urma urmei, a lăsat mașina într-un loc destul de izolat.

— Și apoi? Trebuia să meargă destul de mult ca să găsească alta. Pe aici nu trec prea des mașini, iar când trec merg cu viteză.

— Își face singură viața grea, asta e sigur.

— Atunci care e motivul?

Urmă o scurtă tăcere, după care Charlie răspunse:

— Poate că acum improvizează, inventează din mers…?

— Nu cred. Ai auzit ce-a spus Garanita – și-a marcat teritoriul dinainte prin graffitiul cu șarpele,

a depistat punctele de intrare și căile de ieșire ale locurilor pe care voia să le atace… Cred că a planificat fiecare etapă, astfel încât totul să decurgă exact cum vrea ea.

— Dar nu putea să știe că avea să dea peste Garanita și s-o ia ostatică…

Cuvintele lui Charlie se stinseră iar. Helen stătea cu mâinile în șolduri, examinând drumul ca și cum acesta ar fi putut să-i ofere răspunsurile după care bâjbâia.

— Prin abandonarea mașinii pierde din mobilitate, continuă Helen, așadar ce are de *câștigat*?

— Păi, după ce se află că a luat o ostatică, atunci, evident, căutăm mașina acesteia.

— Dar dacă merge mai departe pe jos devine foarte vizibilă, în afara cazului în care găsește altă modalitate…

Helen se întrerupse, privind de-a lungul drumului înspre Netley.

— Cât timp ar dura să mergi pe jos din crângul Priors Hill la Netley?

— Cam cinci minute.

— Și dacă vrei s-o întinzi fără să dai de blocaje rutiere și fără ca mișcările tale să fie văzute din aer…

— Atunci iei trenul.

— Gara din Netley e la cinci minute de mers pe jos. De acolo poate s-o ia spre Portsmouth sau să se întoarcă, practic, nevăzută în Southampton…

Charlie scosese deja stația de emisie-recepție.

— Alertează poliția transporturilor, spuse Helen. Fă în așa fel încât să primească fotografiile făcute de Emilia și descrierea culorii părului, hainele și trăsăturile lui Daisy. Vreau să fie polițiști în fiecare gară de pe linia aceea. Dacă Daisy a fost acolo, să aflăm în ce direcție a luat-o, apoi s-o căutăm pe camerele cu circuit închis ale gărilor. De asemenea, toate canalele media să primească o imagine cu graffitiul cu șarpele. Dacă cineva a

zărit ceva similar pe o clădire din apropiere, trebuie să aflăm urgent.

Helen vorbea în timp ce mergea și deja ajunse la motocicletă. Se urcă pe ea și își luă casca.

— Unde te duci? întrebă Charlie, cu stația lângă gură.

Helen tăcu o clipă, apoi răspunse:

— Să stau puțin de vorbă cu tatăl.

86.

16:44

Daisy privea lumea care defila prin fața ei. Trenul trecuse prin Sholing și huruia spre gara din Itchen. Vedea la o distanță medie luminile albastre intermitente, chiar dacă nu și Liceul Meadow Hall. Se întrebă cum era acolo acum, ce se întâmpla. Putea să-și imagineze scenele – elevii suspinând, buchetele de flori și șocul pur, dar simți brusc dorința să și *vadă* asta. Poate că mai târziu avea să poată urmări totul la știri, dar n-ar fi fost același lucru.

Era singură în vagon, așa că își scoase țigările. Le cumpărase cu o zi în urmă și, cum cerea superstiția, o aruncase imediat pe prima. Se uită la pachetul din mâna ei – era strivit și ușor îndoit. Nu-i plăcea să se gândească prea mult la ce însemna asta, așa că scoase o țigară și o aprinse. Trase adânc în piept, apoi suflă fumul în vagonul pustiu.

În timp ce făcea asta, observă că mâna îi tremură. Cele cinci minute petrecute pe peron în așteptarea trenului de suburbie păruseră o eternitate. Își aruncase trenciul ca să nu atragă atenția asupra ei, după ce ascunsese bine pușca în rucsac, dar știa că arată în continuare ciudat, doar cu un tricou subțire într-o seară de toamnă care devenise deja răcoroasă. Se așteptase ca oamenii să o arate cu degetul, s-o recunoască, să anunțe poliția…

Trase iar prelung din țigară, lăsând fumul să i se rostogolească în gură. Trebuia să-și păstreze calmul, să rămână concentrată. Scăpase ca prin urechile acului și trebuise să gândească din mers, dar trecuse și nu avea niciun rost să-și piardă stăpânirea de sine. Acum îi era rușine când se

gândea cât de agitată se simțise cu câteva clipe în urmă. Când trenul intrase în sfârșit în gară, pentru o clipă Daisy fusese tentată să sară pe șine, să *simtă* impactul metalului asupra osului… Bineînțeles, se mai gândise de multe ori la asta – încă de când fusese suficient de mare ca să iasă afară singură, de fapt – și totul ar fi fost rapid și ușor. Un sfârșit simplu pentru o zi dificilă, mai ales acum, când lucrurile se complicaseră…

Își strivi cu furie țigara pe mână, încleștându-și dinții în timp ce pielea sfârâia, făcând să apară o bășică mare. Trebuia să fie puternică, n-o să-i lase pe nemernicii aceia să câștige. Aruncă chiștocul în coșul de gunoi, băgă mâna în buzunarul de la pantaloni și scoase o sticluță cu amfetamine. Trăia cu ele de când se știa. Era unul dintre motivele pentru care era atât de atrăgător de slabă. Deșurubă capacul și își vărsă în palmă trei pastile mici pe care le aruncă în gură, după care puse sticluța la loc în buzunar.

Lăsă pastilele efervescente să se dizolve încet, savurând senzația pe măsură ce ele se topeau. Simți cum, încet-încet, dispoziția începe să i se amelioreze și optimismul și energia îi revin, pe măsură ce pastilele își făceau efectul. Nu mai era loc pentru slăbiciune. Avea să strângă din dinți și să ducă totul la capăt…

Se lăsă pe spătarul banchetei și privi iar pe geam, simțindu-se ciudat de calmă. Ultimele raze ale soarelui de toamnă jucau pe fața ei, în timp ce trenul huruia spre centrul orașului. Era încă în viață, era bine înarmată și convinsă că totul avea să fie bine. Trenul accelera, purtând-o către destinul ei. Un zâmbet îi înflori pe față, în timp ce privea lung pe geam.

Acum soarele începea să coboare, în curând avea să se lase întunericul.

87.

17:01

Opriră pe marginea drumului și rămaseră o clipă în tăcere. Sanderson opri motorul și ridică privirea spre imobil. Era o casă victoriană, de un șic demodat – pervazurile aveau nevoie de un strat de vopsea și aleea era plină de buruieni –, dar era plină de viață. Luminile erau aprinse și Sanderson văzu, trecând cu privirea de la o fereastră la alta, cum locuitorii ei se mișcă, râzând și glumind. Era o scenă mișcătoare de la sfârșitul unei zile foarte dure.

— Vrei să intru și eu cu tine?

În timp ce spunea asta se întoarse spre Emilia, care stătea lângă ea în mașină.

— Dacă ai nevoie de odihnă, pot să vorbesc eu cu frații și surorile tale, să le spun ce s-a întâmplat…

— Le spun eu.

— Nu e niciun deranj…

— Sunt familia mea. Le spun eu.

Tonul Emiliei era ferm, dar nu neprietenos. Sanderson decise să nu insiste, încuviințând și scoțându-și cartea de vizită.

— Pe ea sunt numerele mele, spuse ea, întinzându-i-o. Dacă îți amintești ceva util… sau dacă ai nevoie de ajutor… nu ezita să mă suni.

Sanderson se așteptase ca Emilia să-i respingă propunerea, dar aceasta luă cartea de vizită în timp ce se apleca să deschidă portiera. Apoi se întoarse spre Sanderson, zăbovind cu mâna pe mâner.

— Mulțumesc… că m-ai adus acasă.

— Era cel mai mic lucru pe care puteam…

— Știu că nu erai obligată și îți sunt recunoscătoare, Joanne.

Emilia se dădu jos din mașină și se îndreptă spre casă. Sanderson o privi cum se îndepărtează, impresionată de postura și demnitatea ei. Emilia fusese în ultimul hal mai devreme, tremurând din cauza șocului, însă jumătate de oră mai târziu se adunase și își redobândise stăpânirea de sine. Sanderson o vedea cum se îmbărbătează pentru asediul familiei, pregătindu-se să răspundă la întrebările fraților și să le aline grijile. Părea fermă și hotărâtă, dar mai presus de orice, puternică.

Sanderson fusese întotdeauna suspicioasă și uneori de-a dreptul ostilă față de Emilia Garanita. Dar în seara aceasta avea față de ea un alt fel de respect. Oare ea ar fi dat dovadă de o putere similară, dacă rolurile ar fi fost inversate? Cine putea ști, dar exemplul jurnalistei n-o să fie uitat. De acum înainte, Sanderson n-o să mai fie niciodată paranoică sau slabă.

88.

17:08

Noroiul plescăi sub cauciucurile motocicletei când Helen opri abrupt în curte. Două mașini de patrulare erau parcate lângă ferma dărăpănată, iar polițiștii se grăbiră s-o întâmpine. Fuseseră trimiși s-o intercepteze pe Daisy, în caz că încerca să se întoarcă acasă, dar găsiseră vechea fermă pustie.

— Am intrat deja înăuntru, doamnă, spuse gâfâit unul dintre ei, avansând cu greutate prin noroi spre ea. Cred că ar fi mai bine să vă uitați…

Alarmată de tonul lui sumbru, Helen dădu din cap în semn de mulțumire și se îndreptă spre casă. Cândva fusese o clădire frumoasă, dar acum era în stare avansată de degradare. Zugrăveala era scorojită, lipseau țigle și unul dintre obloane atârna leneș într-o singură balama, întreaga fermă părea singuratică și neiubită.

Helen studie restul proprietății, în timp ce înainta cu hotărâre. Dincolo de anexele pline de utilaje agricole ruginite era câmp deschis. Pe aici terenurile nu erau imense, grație graniței naturale a râului Hamble de o parte și a autostrăzii M27 de cealaltă, dar pe vremuri fuseseră prospere, furnizând lapte și carne pentru Southampton, Portsmouth și alte piețe ale Coastei de Sud. Dar câmpurile acestei ferme erau acum pustii. Casa singuratică emana înfrângere. Helen nu știa dacă asta se datora unor cauze economice sau altor necazuri, mai personale.

Casa era încadrată de câmpuri maro-roșcat și stejari înalți care aveau un aspect amenințător și rău prevestitor în lumina slabă a înserării. Helen îi studie și avu o senzație bruscă de recunoaștere. Fundalul rural, câmpurile goale, păsările care dădeau ocol pe cer… era sigură că acesta era fundalul din înregistrările lui Jason Swift. Aici o învățase pe Daisy să tragă, aici plănuiseră și se

antrenaseră pentru excursia lor criminală. Era un loc de o izolare atrăgătoare, fără vecini curioși care să se amestece sau să pună întrebări stânjenitoare. De ce nu intervenise tatăl lui Daisy? Poate că era neglijent, chiar bețiv. Dar nu avea cazier și cu siguranță simțise că se întâmplă ceva în neregulă.

Helen merse mai departe către ușa de la intrare. Începu să urce spre verandă, în timp ce scândurile de sub picioarele ei scârțâiau prevenitor. Privi în jos și își dădu seama că trebuia să-și aleagă cu grijă drumul spre ușă – măcar carii se distraseră la ferma asta. Ușa spartă de polițiști cu berbecele se legăna într-o parte și în alta în briza din ce în ce mai puternică.

Interiorul era întunecos, așa că Helen scoase o lanternă din buzunarul gecii. Avea acces liber, așa că își trase niște învelitori sterile peste ghetele pline de noroi și se strecură silențios înăuntru.

89.

17:10

Helen înainta prudent, testând din mers fiecare scândură a podelei, cu simțurile vigilente. Intră în hol și fu surprinsă să descopere că totul părea destul de normal. Un scaun fusese răsturnat, dar în afară de asta scena care o întâmpină nu avea nimic alarmant. Se mișcă rapid și făcu ocolul bucătăriei, pe a cărei masă era o cutie de lapte, apoi traversă holul înspre un mic birou.

În mod evident, această încăpere fusese centrul administrativ al fermei – Helen văzu pe raft un șir de dosare pe care scria „Conturi”, „Administrare”, „Declarații” și așa mai departe. Dar acum încăperea ajunsese o biată magazie plină de mobilă stricată, cutii de alimente goale și teancuri de scrisori nedeschise. Helen răsfoi rapid scrisorile, continuând să supravegheze cu un ochi coridorul. Nu fu surprinsă să vadă pe mai multe dintre ele sigla unei bănci, în timp ce altele fuseseră trimise de Liceul Meadow Hall. Toate fuseseră considerate nedemne de interes.

Abandonând scrisorile, Helen observă fotografiile înrămate de pe birou. Erau trei – toate cu Daisy la diferite vârste. Un bebeluș care râdea, întins pe spate, un copil de șapte sau opt ani cu strungăreață care îi zâmbea călduros fotografului și o adolescentă posomorâtă, cu o expresie nefericită și inhibată, într-o rochie frumoasă de vară. Efectul fotografiilor asupra lui Helen fu surprinzător și puternic. Acolo era iubire – nu exista alt termen pentru asta. Iubirea unui părinte pentru fetița lui. Helen se gândi imediat la tatăl ei, care avusese doar un interes pervers față de copiii lui. Indiferent ce se întâmplase în familia aceasta în ultimele câteva săptămâni sau luni, nu puteai să te îndoiești

că Michael Anderson își iubise fiica din suflet. Era oare acesta motivul pentru care ignorase scrisorile școlii și trecuse cu vederea infracțiunile ei? În arhive nu existau informații că s-ar fi recăsătorit și nici fotografii ale vreunei prietene sau partenere – probabil că Daisy era singura ființă importantă din viața lui.

Helen ieși din birou și urcă scările spre primul etaj. Peretele era împodobit cu alte fotografii înrămate cu Daisy în copilărie, zâmbitoare, iar în capul scărilor Helen descoperi camera adolescentei. Înăuntru era dezordine – dulapul rămăsese deschis, erau haine împrăștiate –, dar nu mai rău decât în camerele multor adolescenți, și încă se vedea că încăperea fusese amenajată frumos, chiar dacă ieftin. Patul era nefăcut și lângă el era un teanc de reviste. Aici putea să întreprindă o explorare edificatoare, dar nu încă.

Merse pe coridor spre altă cameră și deschise încet ușa care scârțâi în timp ce se rotea pe balamale. Mobila dinăuntru era stricată și perdelele smulse de pe galerii, iar în mijlocul patului dublu era un cadavru.

Helen se strecură spre el, atentă să nu perturbe locul faptei. Trupul era palid, în stare avansată de rigor mortis. Sângele de pe victimă și mare parte a patului era uscat, dar corpul încă nu începuse să se descompună. Prin urmare, era mort de aproximativ două zile, dar nu mai mult. Victima fusese împușcată de mai multe ori în piept și gât. Drept rezultat, pielea de pe față era sfâșiată, dar Helen era destul de sigură că sub ochii ei se afla Michael Anderson, tatăl lui Daisy. Fusese ucis în propriul pat, împușcat de la mică distanță.

Atunci acesta fusese factorul declanșator? Asta precipitase teribilul carnaj? Helen bănuia că așa e, nu doar din cauză că precedase celelalte crime, ci și din cauza a ceea ce însemna. Bărbatul acesta avusese grijă de Daisy cum știuse el și poate că fusese singura legătură a adolescentei cu viața

reală – cu familia, iubirea, compasiunea. Iar ea îl ucisese – nu, îl nimicise. Helen numără cel puțin cinci răni de glonț – nu fusese un atac rece și calculat, ci o explozie de furie. Daisy măcelărise un bărbat care o iubise, își retezase ultima legătură cu normalitatea, iar după asta nu mai avusese cale de întoarcere. Nimic care să o oprească să-și lanseze teribila răzbunare împotriva lumii.

Oare ea și Swift stătuseră după aceea la parter, făcându-și ultimele pregătiri, în timp ce Michael Anderson zăcea mort la etaj? Era un gând sinistru, care ar fi trebuit să-i servească drept avertisment lui Jason Swift, partenerul secund al acestui masacru. El credea că e iubitul lui Daisy, mâna ei dreaptă, destinat să intre în istorie drept coarhitect al acestui infam șir de crime. Dar se amăgea dacă credea că Daisy îi datorează ceva, pentru că, așa cum demonstra cadavrul din pat, era absolut necruțătoare. Era mânată de forțe superioare – deși nu tulburată mintal, era psihotică, obsedată și complet dedicată distrugerii. Dacă acțiunile ei anterioare nu dovediseră deja asta, descoperirea cadavrului lui Michael Anderson confirma că Daisy nu avea să se oprească decât atunci când ceva – sau cineva – avea să-i blocheze calea.

90.

17:16

Dintr-odată, avea senzația că ochii lumii sunt ațintiți asupra ei.

Gara era înțesată de navetiști, iar lui Daisy nu-i fu greu să se strecoare în spatele unuia dintre ei, când acesta trecu printre turnichete. Era bine dispusă în timp ce se îndrepta grăbită spre ieșire – se simțea lipsită de griji, chiar puțin luată –, dar dintr-odată zări ceva care o făcu să se oprească brusc.

Vânzătorul de la standul unde se vindea *Southampton Evening News* făcea afaceri bune. În mod previzibil, ziarul insista pe evenimentele șocante ale zilei, promițând cititorilor ultimele știri despre crime. Lucrul la care nu se așteptase Daisy era titlul foarte sigur pe el: „O elevă este considerată suspectă”. Nu era suficient de aproape pentru a citi textul de dedesubt, dar chiar și de la distanța aceea sigură putea să-și distingă fața întinsă pe toată prima pagină – o fotografie nemăgulitoare făcută anul trecut la școală, pe care, în mod previzibil, tatăl ei nu fusese deloc interesat s-o cumpere.

Cum își dăduseră seama cine era? Din cauza asistentei sociale? A ostaticei? Daisy presupusese că în cele din urmă aveau să-i descopere identitatea, dar nu se gândise că numele ei avea să apară în știrile de prima pagină din *seara aceasta.* Acum, în timp ce stătea complet nemișcată, studiind șirul de navetiști care făcuseră coadă ca să cumpere ziarul, își dădu seama de altceva. Erau foarte mulți polițiști. Unii polițiști obișnuiți de patrulare, alții de la Poliția Transporturilor din Hampshire, ușor de recunoscut după tunicile fluorescente, dar cu toții angajați în aceeași sarcină

de examinare a fețelor navetiștilor de pe peroane, căutându-și la nesfârșit prada…

Până acum Daisy, protejată de costume, reușise să le eludeze atenția, dar brusc se simți expusă și încercă să scape, ținând capul plecat în timp ce șerpuia prin mulțime spre ieșire. Bineînțeles, și acolo erau polițiști care examinau cu seriozitate fețele celor care treceau, așa că își smulse peruca neagră și o aruncă într-o parte.

Își trecu mâna peste capul ras și înaintă rapid și încrezător. Își tunsese șuvițele blonde cu trei zile în urmă, în timpul pregătirii pentru luptă, și acum era bucuroasă că o făcuse. Părul periuță o făcea să pară mai în vârstă, mai agresivă – departe de blonda bleagă din fotografia de la școală sau de adolescenta răvășită din pozele de cazier.

Acum era aproape de ieșire și un polițist privea direct spre ea. Daisy spera ca tunsoarea și rimelul negru să fie de ajuns, însă, doar ca să fie sigură, îi făcu obraznic cu ochiul polițistului și își trecu brusc limba peste buze, într-un mod sugestiv. Stânjenit, polițistul întoarse privirea, iar Daisy trecu țanțoș pe lângă el, cu capul sus, și-i mai făcu odată cu ochiul.

După ce ieși din gară, se îndepărtă în grabă de artera principală, evitându-i pe localnicii care păreau cufundați în ziarele lor. Oriunde s-ar fi uitat, oamenii fie sorbeau știrile, fie discutau preocupați despre ele. Oare chiar întreaga lume o căuta? Așa păreau să stea lucrurile, astfel că Daisy se îndepărtă rapid de agitația gării, luând-o pe o stradă laterală.

Apoi încetini. Inima îi bătea foarte repede și, chiar dacă era îmbrăcată ușor, transpira. Își șterse fața cu brațul, își trase răsuflarea și își analiză variantele. Trecuse de un polițist, dar când întregul oraș avea să fie scotocit în căutarea ei, avea s-o mai salveze norocul? Trebuia să ajungă departe și nu-i mai plăcea deloc – mersul pe jos pe străzile largi, privind întruna peste umăr…

Cercetă strada și fu încântată să vadă că e singură. Se apropie de șirul de mașini parcate și le examină broaștele, dar nu văzu altceva decât luminițe roșii care pâlpâiau, anunțându-și cu mândrie alarmele. Apoi, chiar când era pe punctul de a renunța, găsi ceea ce căuta. Un Peugeot 205 vechi, fără alarmă. De fapt, era domeniul lui Jason – nimeni nu putea să deschidă o broască mai ușor –, dar Daisy nu avea nici timpul, nici dispoziția de a tândăli, așa că izbi cu patul puștii geamul, care se sparse ușor. Trase siguranța, deschise portiera și urcă înăuntru, măturând cioburile de pe scaun.

Își aruncă rucsacul pe locul din stânga și se apucă de lucru. Strecură mâinile sub carcasa de plastic ieftin de sub volan și o smulse, scoțând la iveală firele de dedesubt. Degetele ei delicate depistară rapid conectorul de cablare și desprinseră fasciculul de fire al bateriei, aprinderii și demarorului. Acum ajunsese la cea mai sensibilă etapă a procesului și, fără să se grăbească, smulse câțiva centimetri din izolație, după care legă laolaltă sârmele bateriei.

Aprinderea se puse în funcțiune și motorul mugi când Daisy apăsă pe accelerație. Slăbi accelerația și ascultă torsul motorului, zâmbind mulțumită. Avusese o relație scurtă, aprigă și în cele din urmă nefericită cu Jason, dar o învățase câteva lucruri. Nu în ultimul rând, cum să pornească o mașină fără cheie. Era darul pe care i-l oferise, moștenirea lui.

Și poate că așa Daisy avea să ajungă acasă.

91.

17:29

— N-ai dreptul să faci asta, n-ai niciun drept. Nu ești cu nimic mai bun ca ceilalți…

Charlie stătea în biroul înghesuit, cu telefonul mobil în mâna înmănușată. Sosise la fermă la puțin timp după echipa criminalistică și, în timp ce specialiștii lucrau în dormitorul principal, ea începuse să cerceteze parterul.

Găsise telefonul mobil al lui Michael Anderson în haina de pe un scaun din birou și îi inspectase imediat istoricul apelurilor. Erau câteva numere ascunse, dar imensa majoritate erau apeluri din partea unui număr care în contacte apărea drept Daisy, toate din ultimele câteva zile. Obținerea de informații de la compania telefonică avea să dureze, așa că se dusese imediat la căsuța vocală. Telefonul era un model foarte vechi, fără solicitare de parolă sau alte măsuri de siguranță, așa că peste câteva clipe Charlie asculta la difuzor mesajele.

— Tu spui că mă iubești și apoi îmi faci *asta*? Uită-te în dicționar ce înseamnă iubirea, fir-ar a dracu'…

Cuvintele lui Daisy răsunau în încăperea mică. Daisy era furioasă, dar și tulburată, iar vocea ei tremura în timp ce perora împotriva tatălui. Era evident că exista încă o anumită dragoste, o anumită afecțiune față de el. Din când în când, tonul i se înmuia între aceste izbucniri. Dar apoi se înfuria și următoarea explozie de indignare moralizatoare nu se lăsa așteptată.

— Eu am avut întotdeauna grijă de tine, te-am susținut… și tu mă tratezi așa?

Charlie era la al treilea mesaj, dar fiecare avea același caracter, aceeași acuzație centrală.

— Jason e un tip cumsecade. Trebuie să-i acorzi o șansă, tată…

Alți membri ai echipei de căutare descoperiseră probe ale prezenței lui Jason în casă – un card bancar în camera lui Daisy, prezervative folosite în coșul de gunoi –, iar mesajele telefonice arătau clar că acesta era motivul dezastrului din relația tată – fiică. Chiar dacă trebuiau să acceseze toate mesajele lui Daisy ca să obțină o imagine completă, era clar că Michael Anderson îi spusese lui Jason Swift să se mute de acolo. Cu alte cuvinte, îi ceruse fiicei să aleagă între ei doi.

Charlie își putea imagina rezultatul, care i se părea deprimant. În mod evident, Michael Anderson fusese un părinte neglijent și indulgent, care îi permisese fiicei să alunece pe panta unor obiceiuri rele. Toate probele din jur sugerau că el cedase, de la starea părăginită a fermei până la facturile neplătite și numeroasele sticle de whisky goale din coșurile de gunoi, dar în mod clar nu renunțase niciodată la iubirea față de fiica sa. Până în ultima clipă, nici ea nu renunțase la el, implorându-l în al patrulea și ultimul mesaj să revină la rațiune.

— Nu trebuie neapărat să fie așa… tu *transformi* totul în ceva mai rău decât e. Jason e de nădejde, te rog să mă crezi, nu mă obliga să aleg…

Mesajele erau formulate în termeni conciliatori, dar aveau o tonalitate ascunsă tenebroasă, plină de amenințare și scăldată în înverșunare. Omul pe care Daisy crezuse că poate să se bazeze se întorsese împotriva ei. Poate că spera să o șocheze și să o facă să-și schimbe obiceiurile, să-și pună viața la punct și să renunțe la iubitul bătăuș și violent. Dacă asta fusese intenția lui Michael Anderson, atunci eșuase spectaculos.

Încolțită, Daisy luase o decizie.

92.

17:42

Camera era plină de ură. Majoritatea agenților lui Helen se concentrau asupra locului faptei, dar ea explora camera adolescentei. Știa, din experiență, că adolescentele își păzesc cu grijă secretele și nu avea nicio îndoială că, dacă voia să pătrundă în mintea lui Daisy Anderson, acesta era locul de unde trebuia să înceapă.

Răsfoise teancul de reviste de lângă pat – *Arme și muniții, Soldatul modern* –, după care începu să cerceteze sertarul noptierei ieftine. Era plin de farduri, brichete, cuțite de vânătoare și zorzoane ale frondei adolescentine, dar sub toate acestea Helen găsise un mic jurnal. Îl deschise și nu fu surprinsă să găsească pe prima pagină un șarpe mare care se devora singur, desenat cu grijă. Noi probe, dacă mai era nevoie, ale legăturii lui Daisy cu atrocitățile acelei zile.

Helen dădu pagina cu desenul și inspectă conținutul jurnalului. Daisy nu era o scriitoare constantă – însemnările erau, în cel mai bun caz, intermitente –, dar mărturiile scurte și furioase din el ofereau o imagine clară a unei tinere care era prea încrâncenată și alienată pentru vârsta ei fragedă. Își ura școala, colegii, profesorii, îi bălăcărea pe cei care se luau de ea, dar rezerva o ură specială pentru cei pe care îi percepea ca respingând-o sau înjosind-o. Helen nu fu surprinsă să descopere că mai multe însemnări îi pomeneau nominal pe Sonia Smalling, Alan Sansom și Sarah Grant.

Din toate însemnările răzbătea o temă clară – o neîncredere manifestă în instituții, în motivele indivizilor care se presupunea că încearcă s-o *ajute.* Nu reușise să-și termine Reintegrarea

Comunitară și chiulea în mod regulat de la școală, retrăgându-se adesea la ferma care era căminul ei de când se știa. Judecând după unele fotografii înrămate din cameră, Daisy se simțise bine aici în copilărie – vânase, pescuise și se jucase cu tatăl ei. Dar de curând celor doi li se adăugase și un al treilea, cu consecințe dezastruoase.

Scurtul jurnal al lui Daisy era presărat cu incidente și acuzații, dar anumite cuvinte reveneau constant. *Fals* era folosit foarte mult, ca și *ipocrit.* Dar cuvântul care apărea cel mai des era *răzbunare.* Daisy devenise o fată foarte furioasă, dependentă de băutură și droguri și fierbând de paranoia și ranchiună, hotărâtă să se răzbune pe torționarii săi. Aceste crime erau într-adevăr motivate de ură, cum bănuise Helen de la început, dar justificate de o furie pur personală, nu de rasism sau de ideologie.

„Îmi văd inima cum se înnegrește de ură sub ochii mei”.

„M-au ucis cu încetinitorul. Eu o să fiu mai bună, o să-i ucid rapid”.

„M-ați prins la colț și mi-ați lăsat o singură variantă… V-a plăcut la nebunie să mă crucificați”.

Una după alta, însemnările îi inventariau furia criminală, indignarea împotriva lumii. Helen răsfoi mai departe, grăbindu-se să ajungă la sfârșitul jurnalului, nerăbdătoare să găsească indicii despre ce gândea sau unde se afla Daisy. Dar majoritatea mâzgălelilor ei se concentrau asupra reflecțiilor suicidare, iar ultima însemnare inventaria o nouă ceartă cu tatăl ei. Helen strecură jurnalul subțire într-o pungă pentru probe și reluă cercetarea sertarului, în care erau filmele și cărțile asortate atitudinii nihiliste a unui adolescent – *De veghe în lanul de secară, Man Bites Dog, Donnie Darko* –, dar și altele, mai specializate. Cărți despre Războiul din Irak, despre „mușamalizarea” ulterioară a lui Blair și, cel mai puțin obișnuit, un DVD piratat care susținea că ar conține înregistrări

autentice ale luptelor militare din Afganistan și Irak.

Sub toate acestea se afla o scrisoare care îi atrase atenția lui Helen, deoarece plicul era maro și neîndoit, ceea ce sugera o scrisoare oficială trimisă relativ recent. Helen strecură în sertar mâna înmănușată și scoase scrisoarea. Plicul adresat lui Daisy fusese deschis cu grijă – poate tăiat cu un cuțit –, dar scrisoarea fusese îndesată la loc, destul de mototolită. Helen o netezi pe masă și o citi, simțind cum neliniștea îi sporește la fiecare cuvânt.

Era o scrisoare de răspuns la o cerere recentă a lui Daisy de înrolare în armata britanică. În mod îngrijorător, era o scrisoare de respingere care invoca o problemă în evaluarea ei psihologică. Textul era formulat cu pricepere, dar implicația era clară – Daisy nu avea să fie acceptată niciodată în forțele armate și era descurajată să facă o nouă cerere. Dat fiind evidentul ei interes față de arme și război, cu siguranță că fusese o lovitură crâncenă.

Încă și mai rău, era o lovitură recentă. Scrisoarea fusese trimisă cu trei zile în urmă.

93.

17:48

Fusese o zi lungă și solicitantă, dar din fericire se apropia de final.

Sergentul Geoffrey Clarkson își stinse laptopul și se duse în biroul din spate, ca să îl depună în seif. Era primul moment de liniște pe care îl avusese toată ziua. Asta era problema în meseria lui – era imprevizibilă. Uneori stăteai ore întregi și așteptai să se deschidă ușa, alteori erai absolut copleșit, iar de la biroul tău șerpuia o coadă imensă, în timp ce îi explicai fiecărui aspirant la statutul de soldat diferitele opțiuni pe care le avea. Ca lider al echipei, era misiunea lui să organizeze turele personalului, dar rareori Geoffrey găsea cea mai bună combinație. Și acesta era motivul pentru care astăzi trebuiseră să facă față la 70 de solicitanți.

Toamna era întotdeauna aglomerată, deoarece tinerii care nu reușiseră să intre la universitatea preferată luau în considerare și alte variante. Chiar și așa, de regulă se așteptau să se ocupe de aproximativ 40 de cereri, iar Geoffrey se întrebă ce provocase acest val subit de interes pentru armată. Poate că selecția universității luase sfârșit, poate că recentele reclame din cinematografe avuseseră efect. În oricare dintre variante, ceva stârnise interesul publicului, iar Geoffrey putea să reflecteze la o treabă bine făcută – astăzi veniseră mai mulți oameni care păreau foarte promițători. Experiența îl învățase să distingă între cei cu adevărat interesați să se înroleze și cei care făceau asta doar ca să scape de părinți. *Aceștia* erau foarte mulți – mame și tați nerăbdători ca Jack sau Jill să plece din locuința familială –, dar majoritatea celor

cu care vorbise păreau să aibă motivații personale și să fie capabili să reușească.

Geoffrey nu îndulcea niciodată pastila și zugrăvea o imagine fidelă a vieții din Armata Britanică. Luptase în Provincia Helmand în timpul Operațiunii Panther's Claw, văzând cum sunt uciși prieteni și colegi care luptau alături de el. El însuși evitase de puțin să cadă victimă unei bombe artizanale și considera că e datoria lui să le descrie potențialilor recruți care sunt pericolele cu care aveau să se confrunte – atât în timpul conflictului, cât și după. Cei mai promițători recruți înțeleseseră acest lucru, voiau să afle mai multe. Asta îl făcea să se simtă bine, chiar mândru – în ciuda tuturor dificultăților prin care trecuse, continua să creadă cu pasiune în Armata Britanică și în rolul vital pe care îl juca în lume.

Clarkson încuie laptopul și se apucă să verifice turele de a doua zi, listate pe biroul de lângă el. Radioul continua să bolborosească – îi dăduse drumul dimineață, dar nu avusese nicio clipă liberă să-l asculte – și acum își dădu seama de tonul funest al prezentatorului.

— Până acum a fost confirmată moartea a cinci persoane în cinci locații diferite, iar poliția îndeamnă oamenii din zona Southampton să rămână vigilenți…

Clarkson rămase nemișcat o clipă, surprins de ceea ce auzea. Southampton era un oraș sigur – aproape că nu părea credibil că avusese parte de primul lui atac armat în masă. Mai grav, făptașul era încă în libertate. Și bineînțeles că poliția ajunsese prea târziu ca să mai facă ceva. Ar fi trebuit să cheme armata de cum aflaseră cu ce au de-a face, dar Clarkson bănuia că nu o făcuseră. Polițiștii înarmați își protejau cu grijă teritoriul – probabil din cauză că cei mai mulți erau soldați eșuați. Era revoltător că din cauza politicii erau puse în pericol vieți, dar oamenii erau slabi – Clarkson știa asta din amara lui experiență.

Era tentat să asculte mai mult, dar trebuia să se schimbe și timpul trecea, așa că închise radioul și puse turele personalului în tava de corespondență. În seara asta Southampton juca cu West Ham și el îi promisese lui Sammy că aveau să mănânce un burger înainte de a se duce spre St Mary. Știrile erau neliniștitoare, dar așa erau întotdeauna zilele acestea și familia avea prioritate. Southampton avusese de suferit, mai multe familii erau îndoliate, dar, cum obișnuia să spună tatăl lui, viața merge înainte.

94.

17:50

— Toate unitățile să se deplaseze pe Bray Road, Ocean Village. Toate unitățile să se deplaseze pe Bray Road…

Helen gonea pe drumul liniștit de țară. Era conectată prin Bluetooth la o frecvență liberă și comunica cu duzina de Unități de Reacție Armată care patrulau prin Southampton.

— Centrul de Recrutare al Armatei e la numărul 20. Vreau polițiști înarmați în fața și în spatele lui, dar nu vă faceți cunoscută prezența decât dacă e un incident în desfășurare. Am reușit să-l contactăm pe Geoffrey Clarkson?

Lui îi aparținea semnătura de pe scrisoarea lui Daisy – potrivit biografiei oficiale de pe site-ul forțelor armate, Clarkson conducea biroul de recrutare din Southampton de aproape trei ani.

— Nu răspunde la mobil. Soția lui a spus că trebuia să se întâlnească cu fiul lor ca să meargă la meci, dar nu am putut să luăm legătura nici cu el.

— Încercați în continuare. Anunțați-mă imediat ce dați de ei.

— Bine.

Helen închise și acceleră. Deplasarea la fermă fusese utilă, dar o îndepărtase de Southampton și acum era nerăbdătoare să revină în miezul lucrurilor. Ocean Village era în sudul orașului, un cartier elegant de apartamente la modă care dădea spre apă. Și cu luminile aprinse, lui Helen avea să-i ia ceva timp ca să ajungă acolo, de unde și viteza ei agresivă. Drumul din față era liber și voia să profite de asta.

Nu avea nicio dovadă că Daisy s-ar îndrepta spre Centrul de Recrutare – era condusă doar de instinct. Până acum se agățase de orice fir de păr,

nedumerită de aceste crime brutale lipsite de motivație, dar acum i se părea că înțelege ce alimentase acest masacru în lanț. Daisy fusese respinsă de prea multe ori. Abandonată de mama ei, neglijată de tată, nu își găsise niciodată locul în lume și îi lipsiseră încrederea de sine, stabilitatea emoțională sau resursele cu care să se ancoreze în realitate. Fusese batjocorită la școală, etichetată drept oaie neagră de sistemul de justiție și în general ridiculizată de o lume care ar fi trebuit să o îngrijească mai bine. În cele din urmă cedase și îi lovise pe cei care o înjosiseră sau o umiliseră. Acesta era motivul pentru care scrisoarea de respingere a lui Clarkson o alarma atât de tare pe Helen.

Nonșalanța cu care Clarkson i-a strivit visurile trebuie să fi aprins din nou furia lui Daisy – ultima lovitură dintr-un lung șir – și Helen se întrebă dacă aceasta fusese cauza originară a certii violente cu tatăl ei. Indiferent de motiv, era evident că Daisy simțea că întrecuse o anumită măsură și nu avea să ezite să mai regleze niște conturi înainte de a fi prinsă.

Centrul de Recrutare al Armatei trebuia să se închidă la 18:30. Nu era departe. Poate că Daisy așteptase în mod deliberat această oră la care erau mai puțini civili care să o încurce. Pe Helen o irita că echipa sa încă nu reușise să o depisteze – nimeni nu văzuse nimic legat de fugară timp de aproape două ore, o adevărată realizare în condițiile unei operațiuni masive de căutare.

Helen ajunse la periferia orașului și o luă imediat pe șoseaua de centură spre est. Elicopterul poliției hurui deasupra ei, gonind spre Ocean Village. Toți se îndreptau spre același loc acum și, dacă Helen avea dreptate, în curând avea să ajungă față în față cu Daisy Anderson.

95.

17:55

Sanderson băgă în marșarier, căci, după ce o dusese pe Emilia Garanita acasă, decisese să se ducă la fermă ca să-i ajute pe polițiștii care lucrau acolo. Dar apăruse anunțul de deplasare la o adresă din Ocean Village, așa că întoarse din trei mișcări pe o stradă îngustă și porni în trombă înapoi spre centrul orașului.

Ar fi fost foarte mulțumită să îi ajute pe Charlie și restul echipei de căutare de la fermă – orice ca să-și recupereze greșeala anterioară –, dar misiunea aceasta era mult mai incitantă. Nu avea habar de ce ar viza Daisy Anderson Centrul de Recrutare al Armatei, dar convingerea din vocea lui Helen sugera că, în sfârșit, erau în fața făptașei lor și puteau să prevadă că acela e locul în care urma să lovească. Dacă așa stăteau lucrurile, atunci aveau în sfârșit șansa de a pune capăt acestei situații.

Sanderson fusese implicată în multe operațiuni complexe, dar puține atât de rapide și șocante precum aceasta. Simplul număr al victimelor era aiuritor – Sanderson știa că Jim Grieves să străduie să facă față cadavrelor strânse la morgă și că mulți polițiști tineri de la Anchete Majore fuseseră profund afectați de ceea ce văzuseră. Găsise timp să-i îmbărbăteze pe câțiva, între reprizele de vizionare a imaginilor cu circuit închis. Alinarea pe care le-o adusese îi amintise că *ea* era o polițistă experimentată și competentă, care putea să ofere ceva palpabil echipei. După ce se îndoise atâta de sine, acest lucru îi ridică moralul, întărindu-i dorința de a se dovedi demnă de încrederea lui Helen.

Era la doar câteva minute de Ocean Village. Nu era o zonă pe care o frecventa – apartamentul ei minuscul se afla într-o zonă mult mai ieftină a

orașului –, dar circulase suficient cu mașina prin Southampton ca să știe cum să ajungă acolo. Sirena îi era oprită, dar luminile pâlpâiau și mașinile din fața ei păreau să se topească. Uneori norocul era de partea ta, și Sanderson era convinsă că avea să ajungă la timp ca să împiedice o nouă vărsare de sânge, poate chiar să ajute la arestarea făptașei. Se simțea energică, însuflețită.

După ce fusese dată la o parte atât de mult timp, era plăcut să fie din nou în acțiune.

96.

18:21

Daisy conducea pe străduța liniștită, strângând cu putere volanul. Traficul din centrul orașului fusese groaznic și, în ciuda strădaniilor ei, rămăsese iar în urma programului. Sperase să ajungă la Centrul de Recrutare cu jumătate de oră înaintea închiderii – acum dacă ajungea la timp avea noroc. Gândul acesta o înfurie – tipul ăsta își merita soarta la fel de mult ca și ceilalți, poate chiar mai mult.

Ea și Jason pândiseră Centrul de Recrutare în cele două seri anterioare, savurând cum Clarkson le ignora complet prezența și planul. În ciuda timpului scurt, ajunseseră să-și cunoască ținta destul de bine, chiar dacă doar de la distanță, și râseseră de obișnuințele și ticurile lui. În ambele seri, Clarkson închisese exact în același mod – stinsese luminile din clădire în aceeași ordine pedantă, verificase și reverificase zăvoarele înainte de a trage obloanele. Cu o seară în urmă, ea și Jason profanaseră acele obloane cu cel mai frumos șarpe al lor de până atunci – o bestie imensă de smarald care încerca să se autodevoreze, înecându-se vizibil. Se amuzaseră mai târziu, speculând în privința reacției lui Clarkson la acest „scandal".

De ce era atât de scrupulos Clarkson cu măsurile de securitate? Centrul era o maghernință, iar laptopurile vechi folosite acolo nu meritau furate. Oare această pradă măruntă chiar necesita atâtea măsuri de securitate stricte? Daisy bănuia că e vorba de puterea obișnuinței, ceea ce spunea foarte multe despre bărbat. Plin de importanță, când nu avea niciun motiv să se simtă important. Clarkson îi displăcuse lui Daisy din clipa în care îl cunoscuse – îi simțise suspiciunea –, iar aceste sentimente nu făcuseră decât să sporească în timpul scurtei lor întâlniri.

Ce spusese în scrisoarea pe care i-o trimisese? Că „evaluarea lor psihologică” arătase că Daisy nu era potrivită pentru o carieră în forțele armate. De ce? Pentru că avea personalitate? Pentru că avea capacitatea de a gândi pe cont propriu? În mod evident, armata voia prostănaci pe care să-i poată transforma în supuși. Nu conta că Daisy era mai dură decât oricare dintre ei. Probabil și trăgea mai bine. Ar fi putut să fie un soldat minunat – ar fi trecut prin zid – dacă i s-ar fi oferit această șansă. Dar cu cinci propoziții scurte ei îi distruseseră acest vis. Mai exact, Geoffrey Clarkson făcuse asta.

La ferma aceea trăise doar pe jumătate, ca un zombi care se împleticea de la un dezastru la altul. Tatăl ei, minunatul și prostul ei tată, nu-i oferise prea multe, dar încercase să-i dea libertate. Daisy băuse primul pahar la 10 ani, fumase primul cui la puțin timp după aceea și de atunci încolo își petrecuse mare parte a copilăriei făcându-și praf viața. Infracțiuni minore, violență, avertismente și condamnări – tatăl ei abia dacă se implica, nu încercase niciodată să-i îndrume viața, dar chiar și lui i se păruse că înrolarea în armată ar fi putut să fie un punct de cotitură pentru Daisy, o ultimă aruncare de zaruri. Poate crezuse că disciplina avea să-i facă bine. Poate voise doar să scape de ea. Acum Daisy nu mai era sigură despre ce anume fusese vorba.

Pe drumul spre Ocean Village auzise la radio primele relatări despre o nouă crimă legată de „incidentele” acelei zile. Un bărbat de vârstă mijlocie găsit mort la o fermă de lângă râul Hamble. Daisy închisese radioul, nu voia să audă. Făcuse ceea ce trebuie, dar nu voia să i se scoată asta pe nas. În ultimii ani își primise porția cu vârf și îndesat.

Intră pe Bray Road și reduse viteza. Nu avea timp pentru ultimele verificări, pentru a-și urmări ținta, așa cum plănuise inițial. Dacă Clarkson *era*

încă acolo – și ea se ruga fierbinte să fie – trebuia să-l termine, pur și simplu. Dacă îi scăpa sau nu îl nimerea, poate că n-o să mai aibă niciodată șansa de a-și regla conturile cu el.

Daisy parcă în fața biroului și opri motorul. Scoase pușca din rucsac, dar încremeni când ridică privirea spre clădire. În față era parcată o motocicletă – un Kawasaki care părea scump – și Daisy văzu prin fereastra mare că Clarkson discută cu o femeie înaltă, în costum de motociclist. Era evident că nu e vorba de o cerere de recrutare – femeia îi vorbea cu seriozitate, implorându-l să facă ceva și, chiar și de la distanță, Daisy își dădea seama că Clarkson e șocat de ceea ce află. Nu trebuia să fii geniu ca să-ți dai seama ce se întâmpla în biroul înghesuit. Daisy înjură amarnic, ajunsese prea târziu.

97.

18:28

Camera lui Daisy Anderson era plină de lădițe de plastic în care era strânsă și împachetată în pungi întreaga ei lume, pentru a fi cercetată mai târziu. În mijlocul lor, Charlie, îmbrăcată în costum criminalistic, examina fiecare articol care îi era înmânat, căutând alte indicii despre intențiile lui Daisy.

Fusese iritată când Helen îi ceruse să rămână la fermă. În ciuda nemulțumirilor constante ale lui Steve, partenerul ei, Charlie voia întotdeauna să fie în miezul evenimentelor și se simțise dată la o parte când Helen îi ceruse să continue inspectarea casei lui Michael Anderson.

Fusese tentată să încerce să-și transfere sarcinile unui detectiv-agent, dar Helen luase o decizie clară și se grăbea, așa că Charlie lăsase de la ea. Lucrau bine împreună – prea bine, în anumite moduri –, așa că nu se punea problema ca Helen să-i pună la îndoială capacitatea. Atunci poate că o proteja? O ferea de pericol? Dacă așa stăteau lucrurile, atunci Charlie nu știa dacă ar fi trebuit să fie flatată sau supărată. Era femeie în toată firea, chiar dacă avea mai mult de pierdut decât Helen, cum îi amintea adesea superioara ei.

Charlie știa că fiecare parte a anchetei e crucială și că Helen se aștepta ca ea să se comporte profesionist, așa că își înăbuși sentimentele rănite și continuă să se ocupe de sarcină. Asta nu îi amelioră dispoziția – de fapt, împachetarea vieții lui Daisy era o misiune extrem de deprimantă. Probabil că era în mijlocul unui fel de cădere nervoasă, se gândi Charlie, pentru că fata asta nu era în mod inerent *rea.* Era plină de furie, ostilitate față de autoritate și dezgust de sine, dar nimic din

ce se întâmplase astăzi nu fusese inevitabil. Daisy ar fi putut să urmeze o altă cale dacă cineva ar fi ajutat-o. Adevărul era că Daisy voia să se integreze. Zorzoanele, scrisorile vechi și ecusoanele din partea cluburilor sugerau că voise să găsească oameni cu care să fie împreună, poate un surogat de familie. Erau acolo brățări din partea prietenelor, acum rupte și aruncate. Era un costum de cercetaș, mult prea mic pentru ea și puțin purtat, cereri completate pe jumătate de înscriere în Tineri Fermieri, un cor din zonă, într-un grup de paintball…

Toate acestea trebuiseră să fie excavate – aparțineau unei perioade în care Daisy credea că fericirea e posibilă, că lumea avea s-o recompenseze. Erau îngropate sub multe straturi, înghesuite în dulapuri sub numeroase perechi de pantaloni de camuflaj și ascunse sub numere vechi din *Arme și muniții.* Dar aruncau o lumină asupra singurătății tinerei Daisy și a dorinței ei de a găsi undeva sprijin emoțional. De fiecare dată când dădea peste astfel de lucruri, Charlie se gândea cât de norocoasă e fetița ei că e atât de iubită și protejată. Nu aflai despre oamenii aceștia decât prea târziu și Charlie și-ar fi dorit din suflet să se poată întoarce în timp ca să-i acorde lui Daisy ajutorul de care ar fi avut nevoie.

Dar era prea târziu pentru asta. Daisy depășise măsura când își ucisese tatăl, apoi alți oameni. La început fuseseră convinși că Jason Swift e vinovat, dar acum știau că Daisy apăsase pe trăgaci, simțind o plăcere personală când îi măcelărise pe cei care o făcuseră să se simtă lipsită de valoare. După ce îndurase ani de lovituri, Daisy riposta și Charlie era convinsă că nimic n-ar putea s-o oprească.

98.

18:29

— Ești *sigură* că vine aici?

Geoffrey Clarkson se străduia să asimileze vestea șocantă a lui Helen. În ciuda gravelor ei îndemnuri, încă nu se mișcase, năucit de gândul că ar fi putut să fie următorul pe lista neagră a lui Daisy Anderson.

— Când ai descoperit graffitiul de pe obloane?

— Azi-dimineață.

— Atunci vine. Trebuie să pleci.

În sfârșit, Clarkson păru să simtă urgența din tonul lui Helen. Se întoarse și își luă cheile și telefonul.

— Trebuie să-l sun pe fiul meu… trebuia să ne întâlnim.

— Putem să facem asta la secția de poliție, prioritară e siguranța dumitale. Tot restul poate să aștepte.

— Trebuie să fie *nebună,* izbucni Clarkson, întorcându-se spre Helen. Mulți nu reușesc să fie admiși, e perfect normal…

— Daisy are o cădere nervoasă, nu vede lumea cum ar trebui…

— Dumnezeule, n-am avut de ales, vociferă Clarkson, e complet nepotrivită pentru armată. E labilă, emotivă, *plus* că are un șir de condamnări penale. Nici n-ar fi trebuit să-mi bat capul să procesez cererea, dar am făcut-o pentru că i-am promis.

Acum sergentul părea tulburat, ca și cum s-ar fi îngrijorat brusc că *el* provocase vărsarea de sânge a acelei zile.

— Părea disperată, chiar puțin jalnică. Dacă aș fi știut cât de furioasă e…

— Păstrează pentru mai târziu ce-ar fi fost dacă, domnule Clarkson. Acum gândește-te la familia dumitale și vino cu mine.

În sfârșit, Clarkson înțelese mesajul, își luă haina de pe spătarul scaunului și stinse lampa de birou. Helen îl privea iritată, îndemnându-l să se grăbească. Daisy era undeva afară și, până când aveau să ajungă în siguranță la Southampton Central, nu putea sta liniștită. După ce își strânse lucrurile, Clarkson se întoarse încă o dată către Helen. Spre surpriza ei, părea pierdut, ca și cum nu s-ar fi așteptat să se confrunte vreodată cu un pericol mortal la el în curte. Helen mai văzuse asta, așa că întinse brațul ca să-l conducă spre ușă.

Celelalte patrule aveau să ajungă dintr-o clipă în alta, iar Helen se gândea deja la următoarea mișcare. Puteau să-i întindă o capcană lui Daisy? Să folosească o sosie a lui Clarkson ca momeală pentru adolescenta obsedată? Care ar fi fost cea mai bună – și sigură – modalitate de a o aresta pe Daisy, ca să răspundă pentru crimele comise?

Aproape ajunseseră la ușă, când un zgomot straniu o opri brusc. La început nu-și dădu seama ce era – părea un mârâit aspru și răgușit –, dar apoi înțelese. Era o mașină ambalată violent. Dintr-odată zgomotul încetă, înlocuit acum de un țipăt ascuțit care creștea întruna în intensitate…

Prea târziu, Helen își dădu seama ce se întâmplă. Avu doar timp să-l împingă cu putere pe Clarkson din calea pericolului, după care mașina spulberă geamul ferestrei, îndreptându-se direct spre ea.

99.

18:31

Mașina se izbi tare de ceva și se opri complet, aruncând-o pe Daisy în față. Purta centura de siguranță, dar forța impactului fu atât de mare, încât capul ei se lovi cu putere de volan. Rămase așa o clipă, amețită și cu răsuflarea tăiată, ascultând clinchetul geamului spart al ferestrei din spatele ei, care își dădea duhul. Fusese o acțiune nesăbuită, născută din furie, să treacă prin el cu mașina, dar avea o strategie. Nu-i plăcea ce șanse ar fi avut împotriva a doi indivizi bine antrenați, chiar și cu o armă la dispoziție, așa că decisese să le egalizeze puțin.

Daisy se dezmetici, își recuperă pușca din spațiul pentru picioare și deschise portiera din dreapta. Întâmpină imediat rezistență – sub ea era prins un scaun răsturnat – așa că izbi aprig portiera cu umărul, împingând-o suficient ca să se poată strecura afară. Ghetele ei scrâșniră zgomotos pe cioburile de sticlă și Daisy ocoli partea din față a mașinii, ca să evalueze distrugerile. Scaunele fuseseră împrăștiate și birourile răsturnate, în încăpere plutea un nor gros de praf.

Daisy înaintă, cu pușca ridicată. Se aștepta la o luptă, dar se înveseli când văzu că femeia zace cu fața în jos pe sticlă, la peste trei metri de mașină. Era sigură că îl lovise pe unul dintre ei când trecuse prin fereastră și, judecând după poziție, *ea* fusese. Daisy se duse spre femeie și o împunse cu țevile puștii în coaste, dar ea nu mișcă. Apoi se întoarse – moartă sau fără cunoștință, pentru ea era totuna.

Ocoli iar mașina și se îndreptă spre partea din spate a biroului, croindu-și drum cu grijă printre ruine. Auzea ceva – un geamăt monoton – și se

furișă în direcția aceea. Părea să fie un bărbat. Părea să fie *el*.

Și, dintr-odată, iată-l. Era conștient și evitase cumva să fie lovit de mașină, dar asta nu-i făcuse soarta mult mai ușoară. Forța impactului catapultase un birou în spate și acum militarul era țintuit sub acesta, neajutorat ca un miel nou-născut. Clipea furios, străduindu-se să înțeleagă ce se întâmplă, dar când o văzu pe Daisy apropiindu-se începu să se zvârcolească disperat, ca să se elibereze. Încet și deliberat, Daisy își puse gheata pe biroul înclinat și apăsă. Clarkson strigă de durere și încetă să se mai zbată, fixând-o cu o privire pe jumătate furioasă, pe jumătate temătoare.

— Bună, Geoffrey. Îți mai amintești de mine?

— Da, te cheamă Daisy, nu-i așa?

— Foarte bine. Ți-ai amintit asta singur sau ți-a spus prietena ta?

— Mi-am amintit eu… te țin minte…

— Bineînțeles…

În timp ce vorbea, Daisy duse pușca la umăr, lipindu-i patul de carnea ei.

— Uite ce e, îmi… îmi… pare rău pentru cererea ta, bâigui Clarkson, șocat de apariția bruscă a armei.

— Da, o să-ți pară rău.

— Hai să vorbim despre asta… Putem să o refa…

— În timp ce așteptăm să apară întăririle? Nu prea cred.

Daisy făcu încă un pas spre el.

— Te rog, Daisy… nu face o nebunie… știu că ești într-o stare proastă, dar eu am soție, am un fiu…

— Ar fi trebuit să te gândești la ei înainte să faci ce-ai făcut.

— Mi-am făcut doar datoria.

— Asta spuneau și naziștii, nu? răspunse Daisy, zâmbind afectat. Dar asta nu schimbă nimic. Mi-ai

distrus viitorul și acum ești pe cale să afli…

În timp ce vorbea, Daisy ațînti arma spre capul lui.

— … că acțiunile au consecințe.

— Te rog, Daisy, pledă Clarkson iar, disperat. Eu nu sunt un monstru. Sunt un tip obișnuit. Nu sunt un om special sau important. Nu știu ce crezi tu că sunt, dar, crede-mă, nu merit să mergi la închisoare pentru mine.

— A, cred că trenul ăsta a plecat deja, răspunse Daisy râzând. Îmi pare rău să-ți spun, Geoffrey, dar nu ești primul pe ziua de azi. Dar poate că știi deja asta?

— Câți… câți oameni ai omorât? se bâlbâi Clarkson.

— Cinci. Dar nu suntem aici ca să vorbim despre mine, nu-i așa?

Daisy auzi în depărtare sirene, ceea ce o îmboldi să acționeze. Ținti iar – victima ei ridică instinctiv brațele ca să se apere.

— Asta este, Geoffrey. Ai ceva de spus?

Militarul nu putea vorbi – gesticula disperat, cerând frenetic o clemență la care știa că nu are prea multe șanse.

— Nu foarte înălțător. Mă rog, cum prefe…

Daisy nu apucă să termine. Dintr-odată, se trezi că zboară într-o parte. Își dădu seama, prea târziu, că femeia se ridicase în picioare, se furișase și se aruncase asupra ei exact în clipa în care era pe punctul de a trage. Cele două se prăbușiră pe podea, tăindu-se în cioburile de sticlă, dar Daisy sări în picioare, continuând să strângă arma în mâini. O orientă spre adversară ei, dar femeia era prea rapidă, astfel că prinse țevile și îndreptă arma spre tavan. Daisy se cabră cu furie, dar, spre surpriza ei, femeia își apăsă mâna pe degetul ei de pe trăgaci. Pușca urlă o dată, de două ori – inofensiv, în tavan, făcând să cadă o ploaie de rigips sfârtecat.

Daisy simți cum un genunchi o izbește puternic în burtă, lăsând-o fără răsuflare. Adversară ei trase tare de pușcă, încercând să i-o smulgă, dar Daisy se agăță de ea din toate puterile. Se încăierară cu furie, balansându-se într-o parte și-n alta, apoi Daisy simți dintr-odată cum cade pe spate. Oponenta ei își strecurase piciorul în spatele piciorului ei și o împinsese. Daisy se izbi tare de podea, continuând să țină pușca, iar oponenta ei căzu peste ea. Dar în timp ce ea făcea asta, Daisy se răsuci cu putere, făcând-o pe femeie să se rostogolească și folosind și ea acel elan, astfel că acum *ea* era deasupra. Femeia rămăsese fără răsuflare, iar când privi în jos Daisy își dădu seama că e rănită, așa că își exploată avantajul și o izbi în gât cu țevile metalice, împingând cu toată puterea. Femeia se opuse aprig, dar nu putea să respire, icnind și sufocându-se. Se legănară înainte și înapoi, dar Daisy menținea presiunea, hotărâtă să pună capăt vieții acelei vaci nenorocite. În acest timp, oponenta ei se trase în spate, apoi, fără niciun avertisment, se aruncă în față, lovind-o pe Daisy cu fruntea în nas.

Se auzi un trosnet groaznic și Daisy căzu pe spate. Se prăbuși pe cioburile de sticlă, amețită și derutată. Vedea stele și îi venea să vomite, dar văzând că adversară ei era în patru labe, gâfâind, se ridică în picioare. Avea în continuare arma și dacă putea să o reîncarce la timp…

Scoase cartușele din buzunar, dar acestea îi căzură pe jos din mâinile tremurânde. Adversara ei se ridica în picioare, așa că Daisy se repezi după cartușe, printre cioburi. Reuși să găsească unul și îl împinse în culată, apoi luă încă unul și îl plimbă bâjbâit până intră și el. Închise pușca, se ridică și se întoarse ca să ucidă.

Dar după ce făcu asta începu brusc să clipească. O lumină albă tăioasă umplu întregul birou și Daisy auzi pe cineva strigând:

— Poliția înarmată!

Fără să ezite, Daisy se învârti pe călcâie și începu să alerge cât putea de tare. Peste câteva secunde, ieșea afară pe ușa din spate.

100.

18:37

Aerul răcoros și înviorător șfichiuia fața transpirată a lui Daisy, care sprinta pe alee, străduindu-se să se îndepărteze cât mai mult de poliție. Știa că adversara ei încă nu terminase – auzea pași în spate, în timp ce alerga. Coridorul îngust cotea după spatele clădirii, oferindu-i un paravan față de urmăritori, dar era suficient? Continuă să alerge, forțându-și fiecare tendon, hotărâtă să nu se lase prinsă.

Era conștientă de zgomotele din jur. Strigăte, sirene și zumzetul atotprezent al elicopterului poliției, care mătura zona cu reflectorul lui. Se aștepta în orice clipă ca lumina să cadă pe ea. Și apoi? Daisy nu avea habar dacă ruta de fugă îi era blocată de polițiști sau nu, dar cât mai avea un gram de energie în corp va continua să alerge. Trebuia să termine chestia asta în termenii ei.

Acum ajungea la capătul aleii, unde coridorul de cărămidă se îngusta și se transforma într-o intrare. Era nevoie de prudență, dar disperarea o îndemna înainte și Daisy se năpusti de pe alee pe strada liniștită. Stătea cu pușca ridicată, dar, spre surpriza ei, acolo nu era nimeni care s-o oprească. Se opri o clipă să-și tragă răsuflarea, râzând pentru norocul ei desăvârșit. Dar ușurarea îi fu de scurtă durată. Simți brusc pericolul și se roti să vadă cum o mașină se apropie rapid și urcă pe trotuar, ca să-i taie calea.

Fără să ezite, întoarse pușca spre mașină și apăsă pe trăgaci, după care traversă strada în fugă. Se aștepta să audă gloanțe șuierându-i pe la urechi, dar nu răspunse nimeni la focul ei de armă, așa că atunci când ajunse vizavi se repezi pe altă alee. În ciuda tuturor așteptărilor, era încă în viață.

101.

18:39

Helen dădu buzna pe drum, exact când silueta fugară dispărea pe alee. Fără ezitare, se repezi de-a latul străzii în urmărirea ei. O dureau toate – fusese prinsă de mașină în timp ce se arunca la o parte din calea ei și fusese rănită din nou în luptă –, dar știa că nu poate s-o lase pe Daisy să scape. Adolescenta se dovedise a fi o ucigașă expertă și necruțătoare.

Dar în timp ce traversa strada în salturi, văzu o lumină orbitoare stranie, care venea nu de la unitățile ei armate, ci de la farurile unei mașini abandonate pe trotuar într-un unghi ciudat. În spatele farurilor văzu o siluetă mișcându-se frenetic și spasmodic, care o alarmă imediat.

Avu doar o fracțiune de secundă ca să ia o decizie, dar își schimbă traiectoria și se repezi dinspre intrarea aleii înapoi spre mașină. Știa că e o mașină de serviciu, iar când se apropie de ea văzu, spre groaza ei, că parbrizul sfărâmat avea o gaură mare. Motorul continua să meargă, ambalat ușor din cauza accelerației slăbite, dar, în mod straniu, mașina nu mergea nicăieri. Și nici polițistul dinăuntru.

Helen ocoli mașina, apucă portiera din dreapta și o deschise. Interiorul fu iluminat imediat și ea văzu ceva ce aproape îi opri inima în loc. Pe scaunul din dreapta era prăbușită Joanne Sanderson.

Cu fața pământie și ochii umezi, Joanne își apăsa mâna peste gaura imensă din piept.

102.

18:41

— Polițist rănit!

Vocea strangulată a lui Helen se auzi clar, puternic și primul impuls al lui Charlie fu să ia stația și să răspundă. Dar Helen i-o luă înainte.

— E nevoie urgent de asistență medicală pe Garnet Road… rană de foc de armă… pierdere de sânge masivă…

Alți polițiști care erau mai aproape răspunseră, după care interveni o Unitate de Reacție Armată, care ceru noutăți despre amplasamentul trăgătoarei.

— Avansează pe o alee dintre Garnet Road și… Sandowne Road. Ordonați elicopterului să o urmărească de sus și blocați drumurile din jurul Sandowne Road…

După ultimele cuvinte icnite, vocea lui Helen se stinse. Charlie trebui să facă un efort ca să-și mențină concentrarea. Se întorcea la bază cu probele de la fermă, dar tulburarea din vocea lui Helen o destabilizase, abătându-i atenția de la sarcina ei. Helen nu-și pierdea niciodată stăpânirea de sine – niciodată –, dar acum era evident că e zguduită puternic. Ceva mersese foarte, foarte prost.

Mâna lui Charlie plutea deasupra stației – era puternic tentată să o ridice și să ia legătura cu superioara ei. Inima îi bătea rapid, iar mintea ei imagina tot felul de scenarii tenebroase. Dar, din nou, Helen vorbi prima.

— Vă rog, grăbiți-vă. E de-a noastră. E…

Vocea ei se stinse iar, chinuită și înfrântă. Și în clipa aceea Charlie știu.

103.

18:43

— Uită-te la mine, Joanne.

Helen ar fi vrut ca tonul ei să fie liniștitor, dar cuvintele îi sunau spart și nefiresc.

— Eu sunt, Helen. O să fii bine, dar vreau să te concentrezi…

Sanderson clipi de mai multe ori, rostogolindu-și ochii în orbite, ca și cum ar fi încercat, fără să reușească, să găsească un punct fix pe plafonul mașinii. Era încă în stare de șoc, cu organismul paralizat de impactul focului de armă.

— Joanne, te rog, uită-te la mine, se răsti Helen, încercând cu disperare să-i atragă atenția.

Clipitul încetă pentru o clipă. Ochii lui Sanderson părură să se fixeze asupra privirii lui Helen, iar ea încercă să spună ceva.

— Te ro…

Din gură i se prelinse un fir subțire de sânge.

— Nu vorbi, păstrează-ți puterea, o îndemnă Helen. Ambulanța o să ajungă în două minute.

În timp ce vorbea, își ciuli urechile după sunetul sirenelor, dar nu auzi nimic.

— Te ducem la spital și o să fii în regulă.

Clipitul începu iar, de data asta mai repede. Sanderson părea să-și piardă cunoștința, așa că Helen îi pălmui ușor fața.

— Nu-ți pierde cunoștința, Joanne. Trebuie să…

Dar aceasta nu mai reacționa și, dintr-odată, trupul din brațele din Helen deveni mai greu.

— Joanne, te rog…

Sanderson își dădu ochii peste cap.

Helen șopti, înlăcrimată:

— Te rog…

Dar era prea târziu. Detectivul-sergent Joanne Sanderson murise.

104.

18:47

Daisy alerga din toate puterile.

Reușise să scape din Centrul de Recrutare, dar căutarea ei continua. Auzea peste tot în jur sirene, dar ceea ce o îngrijora cu adevărat era huruitul elicopterului de poliție. Chiar dacă nu o localizase încă, reflectorul nemilos părea să-i urmărească mișcările, călcându-i pe urme în timp ce ea fugea dinspre Ocean Village spre nord.

Planul ei inițial fusese să fure o nouă mașină înainte de a merge mai departe. Dar era prea riscant cu elicopterul de deasupra – ar fi atras prea mult atenția asupra ei –, așa că Daisy trebuia să gândească din mers. Dacă o lua la dreapta ajungea la râu, dar era o parte a orașului pe care nu o cunoștea bine și se temea să nu intre într-o fundătură care să o izoleze de apă. Și chiar dacă ajungea la marginea râului, ar fi sărit în apă? Nu era cea mai bună înotătoare și și-ar fi distrus pușca, așa că preferă să fugă spre nord, către Podul Itchen.

Asta o expunea destul de mult, pentru că pe această sosea treceau mașini întruna, dar dacă acționa cu calm putea să scape. Pușca de-abia dacă era ascunsă, băgată în pantaloni la spate, și, chiar dacă bluza ei era sfâșiată și pătată, putea să treacă neobservată, pentru că oricum arăta destul de punk. Problema era fața ei. Avea nasul umflat și simțea sânge închegat pe obraji. Oricine s-ar fi intersectat cu ea probabil s-ar fi oprit s-o întrebe dacă e în regulă și ăsta era ultimul lucru de care avea nevoie.

Huruitul elicelor devenise asurzitor, iar când ridică privirea Daisy fu șocată să vadă că elicopterul era chiar deasupra ei. Ajunsese abia la Salt Marsh Road, la aproximativ o sută de metri de Podul Itchen. Cu siguranță avea să fie descoperită,

și apoi? Mai văzuse lucruri de felul ăsta la televizor – hoți de mașini sau spărgători care fugeau sub reflector ca niște găini fără cap, pentru a cădea în cele din urmă într-o capcană întinsă de ochiul atotvăzător de deasupra.

Raza de lumină a elicopterului trecu pe deasupra ei, părând să-i prindă călcâiele. Daisy era hotărâtă să meargă mai departe, dar își pierdea puterea pe măsură ce epuizarea lua locul adrenalinei. La următoarea trecere aveau s-o vadă cu siguranță. Și asta avea să fie tot.

Acum elicopterul stătea nemișcat și Daisy văzu cu coada ochiului cum cercul larg de lumină revine încet și neîndurător spre ea. Avea cel mult câteva secunde ca să reacționeze și schimbă brusc traiectoria, țâșnind la dreapta spre parapetul de la marginea bretelei care urca pe pod. Lumina continuă să avanseze spre ea, din ce în ce mai aproape. Daisy ajunse dintr-o ultimă zvâcnire la balustradă și sări fără nicio ezitare peste ea.

Simți cum o șfichiuiește aerul, apoi ateriză dur, cu un bufnet, pe asfalt. Glezna i se răsuci la impact și Daisy țipă de durere. Dar chiar înainte ca strigătul ei să se înăbușe, începu să traverseze drumul. Lumina care plutea deasupra aproape că o prinse, dar se repezi în spațiul întunecos de sub pasaj, plin de gunoaie și duhnind a urină, dar perfect pentru intențiile ei. Se ghemui și încercă să rămână cât mai nemișcată, ignorând senzația arzătoare de la gleznă. Următoarele câteva secunde fură insuportabil de tensionate, dar apoi – în mod incredibil – reflectorul începu să se îndepărteze, luând-o iar spre nord și lăsând-o pe Daisy în pace.

Încă nu ieșise la liman – probabil că străzile din jur erau ințesate de zeci de polițiști care o căutau. Deocamdată, cel puțin, era la adăpost.

105.

18:49

Dintr-odată, toată lumea voia să aibă de-a face cu ea.

Emilia Garanita aproape că uitase cum e să fii foarte căutată. De luni bune călca apa, blocată într-o slujbă penibilă de absolvent de la un ziar regional. Știa că are tendința de a fi dificilă, dar de-a lungul anevoioasei ei vieți Emilia afișase întotdeauna o imagine îndrăzneață și autoritară. O parte a acestei imagini era fanfaronadă și o parte, reală, dar funcționase – în general oamenii credeau că Emilia e o forță de temut. Dar în ultimul timp se obișnuise să recunoască dreptatea celuilalt, să cedeze, în parte din cauză că știa că în trecut se comportase egoist – lipsită de respect atât față de colegi, cât și față de familie, în urmărirea ambițiilor ei de carieră –, dar și pentru că încrederea în sine îi fusese dărâmată de experiența îmbrățișării și apoi scuipării ei de către ziarele naționale.

Acum voiau să vorbească cu ea. Emilia era nu doar cel mai bun martor al masacrului, fusese și ostatica criminalei, ajutând-o să pună în practică o evadare complexă de la Liceul Meadow Hall și să treacă de filtrul rutier. *Asta* chiar era o poveste care merita spusă, așa că Emilia ignorase numeroasele apeluri ale lui Gardener și își sunase contactul de la Sky News, care acum se îndrepta spre casa ei. Interviul urma să fie scurt, dar bine plătit. Emilia avea să se asigure de asta.

Cât îi aștepta sosirea, trimisese prin e-mail scurte detalii ale aventurii fostelor contacte de la *The Times* și *Telegraph.* Nu avea să-și încalce promisiunea de exclusivitate făcută jurnaliștilor TV, dar voia să aibă și alte canale media pe care să

le poată exploata, după ce interviul era difuzat. Contactele de la ziarele mari îi răspunseseră imediat, dar le ignorase deliberat, așa cum își ignora și mobilul care vibra pe masa din bucătărie. Cu cât îi lăsa mai mult, cu atât mai înfometați și mai generoși aveau să fie.

— Nu răspunzi?

Claudia, mezina, trecu pe lângă ea și își luă o bere din frigider.

— Încă nu, scumpo.

Emilia decisese deja să facă ceva frumos pentru familia ei din banii ăștia. Când plecase la Londra, Claudia umpluse golul lăsat și, știind că-i mai păstra o anumită ranchiună, Emilia era hotărâtă să se recompenseze față de ea – față de toți – și visa deja la o vacanță de familie. Poate Florida? Los Angeles? Rareori fuseseră plecați, era timpul pentru răsfăț.

Claudia puse o bere pe masă și se așeză alături, acoperindu-i mâna cu un gest afectuos. Emilia era recunoscătoare, dar nu avea nevoie de asta. Mai devreme fusese puternic zguduită, dar acum vedea doar urmările pozitive ale evenimentelor: vremuri mai bune, un loc la masă și pentru ea și o seară plăcută în care avea să se uite cum telefonul ei vibrează ignorat pe masa din bucătărie.

106.

18:52

— Ești bine, Helen?

Era o întrebare stupidă, dar Charlie nu știa ce altceva să spună. Se îndreptase imediat spre Ocean Village când auzise SOS-ul lui Helen și își găsise șefa singură în mijlocul străzii, în timp ce paramedicii se ocupau de Joanne. Oricât ar fi fost de groaznic, după ce ei o declarau moartă, urmau criminaliștii, pentru strângerea probelor de la locul faptei. Abia după încă o oră cadavrul lui Joanne avea să fie luat, în sfârșit, din văzul tuturor.

Doi paramedici stăteau în mașina de serviciu, căutând un puls pe trupul rece și livid. Charlie întoarse privirea, după ce verifică rapid că înăuntru era într-adevăr Joanne. Dar Helen nu-și putea dezlipi ochii de la eforturile disperate ale paramedicilor de a învia morții. Charlie putea să-și imagineze ce îi trece prin cap lui Helen.

Recentele probleme cu detectivul-sergent, evident, dar și amintiri mai îndepărtate, cum ar fi Joanne încercând s-o împiedice să intre într-o casă în flăcări, pentru a o salva pe Ruby Sprackling. Erau nenumărate alte exemple în care ele avuseseră grijă una de cealaltă, când își ținuseră spatele împotriva unor pericole profesionale sau criminale, dar acum, când contase mai mult, Joanne fusese singură. Neprotejată, împușcată de o criminală crudă.

Murise la datorie, încercând să oprească fugara. Asta însemna ceva de care părinții, prietenii și colegii puteau să se agațe în suferința lor.

— E vina mea.

Charlie ridică privirea, surprinsă de exclamația lui Helen.

— E vina lui Daisy Anderson, a nimănui altcuiva, zise ea imediat.

— Am fost prea dură, continuă Helen, părând să nu audă ce spusese Charlie. Am fost furioasă pe ea și am forțat-o prea tare.

— Nu, nu e *deloc* vina ta, Helen. Daisy încerca să ucidă pe cineva și tu ai cerut intervenția unităților. A fost decizia corectă, Joanne încerca să-și facă datoria, îi bloca ruta de fugă…

— Nici măcar nu avea pistol. Nu era o amenințare pentru…

— Tu chiar crezi că lui Daisy Anderson îi păsa de asta? Voia doar să fugă. În lumea ei dementă are voie să facă orice pentru asta. Poate să împuște cu sânge rece o persoană nevinovată…

Vocea lui Charlie șovăi, dar continuă:

— Și e responsabilitatea ei, vina ei. Nimeni nu a *obligat-o* să apese pe trăgaci, a fost decizia ei…

— Dar *de ce* era Joanne aici? Asta vreau să spun…

— Pentru că ai transmis tuturor unităților să se depla…

— Era aici pentru că încerca să mă impresioneze. Am dat-o la o parte și voia să-mi reintre în grații.

— N-ai de unde să știi, replică Charlie, în ciuda faptului că în spusele lui Helen era mai mult de un grăunte de adevăr.

— O unitate înarmată *trebuia* să ocupe prima poziție, Joanne știa. Dar nu i-a așteptat, voia să fie ea cea care o arestează pe Daisy…

— Nu face din asta ceva ce nu e, Helen. A acționat instinctiv. A văzut suspecta fugind și a intervenit…

— Ești amabilă, Charlie, dar nu e nevoie să cosmetizezi lucrurile. Știu cum am tratat-o, știu ce simțea, știu ce încerca să facă. Am împins-o la limită și apoi i-am oferit o cale de întoarcere, iar rezultatul e ăsta…

Ochii lui Helen erau în continuare ațintiți asupra mașinii, dar Charlie refuza să facă la fel. Își îndreptă atenția spre cealaltă parte a străzii, unde erau mai mulți polițiști de la Anchete Majore care le urmăreau dialogul. Toți erau prea speriați să se apropie de șefa lor, mai ales când era atât de tulburată. Charlie era bucuroasă că venise să-și ofere ajutorul, oricât de dificilă ar fi fost discuția.

— Avea asupra ei asta…

Acum tonul lui Helen era mai liniștit, dar mai sec. Scoase din buzunar o bucată de hârtie pe care i-o întinse lui Charlie.

— Am văzut-o în buzunarul hainei, când încercam s-o alin în mașină.

Charlie luă foaia de hârtie, dându-și seama că e împroșcată cu sânge. Ezită, descurajată, apoi o desfăcu rapid și o citi. Era o cerere de transfer, scrisă și semnată de Joanne. Charlie digeră uluită cererea, apoi i-o înapoie lui Helen. Nu știa ce să spună, dar Helen o făcu în locul ei:

— E vina mea.

107.

19:18

Daisy se examină îndelung în oglinda crăpată. Își spălase sângele de pe față, privind cum se colorează apa care se grăbea prin scurgere, iar acum arăta ceva mai uman. Avea în continuare nasul umflat și ușor strâmb, vânătăile din jur începeau să se întindă, dar acum nu avea să mai șocheze.

Obținuse un răgaz. Poliția continua să o caute, dar încă nu o prinsese în bătaia puștii. Rămăsese sub pasajul rutier cât putuse, sperând în mod absurd ca sunetul sirenelor să se stingă, ca echipele de căutare să se împrăștie. Păruse o eternitate, dar probabil că nu trecuseră mai mult de 10 minute. În cele din urmă, Daisy auzise pași apropiindu-se dinspre râu. Nu știa dacă era un polițai, un vagabond sau un drogat care venea să se injecteze în liniște – pur și simplu fugise, ieșind pe furiș din penumbră și șchiopătând pe drum, încercând pe cât posibil să rămână ascunsă.

Auzise zgomote pe drumul de deasupra și se aștepta ca polițiștii înarmați să sară asupra ei, dar mersese mai departe. Ocean Village avea zonele lui șic – blocurile-turn cu vedere la mare –, dar Daisy trecea pe sub ele, prin canalele de scurgere, străduțele laterale și terenurile abandonate care încă așteptau să fie construite. Încet-încet se îndepărtase destul de mult de Bray Road, apoi, când pornise înapoi spre St Mary's, văzuse Red Lion, o crâșmă sinistră, de moși, în care ea încercase cândva să vândă niște telefoane mobile furate. O expediaseră rapid atunci, dar acum ar fi putut să-i facă un serviciu.

Era prea frig ca să fie cineva pe terasă, așa că traversase în grabă drumul și se cățărase pe gardul

din sârmă. Glezna protestase, dar Daisy continuase să urce, sărind ușor pe partea cealaltă. Deschisese ușa din spate și intrase șontâc înăuntru. Toaletele erau în spatele crâșmei și ea se strecurase la Femei. Era un risc să intre într-un loc public, dar nicio femeie care se respecta n-ar fi pus piciorul acolo, așa că Daisy era sigură că avea câteva minute ca să se adune.

Progresele fuseseră lente și minuțioase. Simțea că are nasul rupt – de fiecare dată când îl atingea i se făcea rău, dar știa că trebuie să facă asta dacă voia să arate „respectabil”. Așa că se tamponase cu ghemotoace de hârtie igienică ude, reprimându-și greața, și ștersese urmele luptei. Pantalonii erau în mare OK, după ce îi scuturase de ultimele așchii de sticlă spartă, dar pe bluza verde-închis avea stropi de sânge. Nu știa dacă era sângele polițistei sau al ei – indiferent al cui era, n-ar fi fost bine să apară în public. O scoase, o întoarse rapid pe dos și și-o puse la loc. Nu era perfect, dar trebuia să se mulțumească cu atât.

Daisy se privi trecându-și mâna peste capul ras și simți un val subit de încredere de sine. Chiar îi plăcea noul ei look – nu mai avusese niciodată o tunsoare periuță –, o prinde mai bine decât oricare altă tunsoare din trecut. Arăta ca o războinică. Arăta ca o amazoană.

Arăta ca adevărata Daisy Anderson.

108.

19:28

— Oare sunt blestemată, Charlie?

Era o întrebare stranie și, o clipă, Charlie nu știu cum să răspundă. În cele din urmă, o convinsese pe Helen să se întoarcă la Southampton Central, explicându-i că era nevoie de ea acolo ca să coordoneze eforturile echipelor de căutare și să cearnă probele disponibile, în căutare de indicii despre locul spre care s-ar fi putut îndrepta Daisy.

Se întorseseră fără să rostească vreun cuvânt în timp ce treceau pe coridoarele familiare și urcau la etajul șapte. Abia când se instalară din nou în biroul lui Helen, aceasta decise să vorbească.

— Știi că eu nu cred asta, răspunse Charlie ducându-se la ușă și închizând-o încet.

— Eu asta cred uneori, continuă Helen încet. Mi se pare că oricine se apropie de mine – oricine pe care eu încerc să-l ajut – are de suferit.

— Dar eu sunt încă aici, nu-i așa? o contrazise Charlie.

Helen zâmbi fără convingere, apoi spuse:

— Ai avut și tu momentele tale. Lucruri care n-ar fi trebuit să se întâmple…

Charlie privi fix în podea, zguduită de aluzia lui Helen la copilul pe care îl pierduse când fusese captivă, cu mulți ani în urmă.

— Adică de ce nu mi se întâmplă niciodată mie? se întrebă Helen. Știu că sună morbid și egoist… dar de ce glonțul nu mă nimerește niciodată pe mine? Mă simt… mă simt ca și cum aș fi indestructibilă și nu suport asta.

— Eu nu m-aș plânge din cauza asta. Lui Joanne i-ar fi prins bine astăzi.

Nu voise să fie tăioasă, era doar o observație, dar păru s-o atingă pe Helen.

— Ai dreptate, știu. Doar că mi-aș dori… ca oamenii să nu sufere din cauza mea. Le cer prea mult…

— Nu mai mult decât îți ceri ție însăți.

— Dar de ce? întrebă Helen, pierzându-și din nou stăpânirea de sine. De ce să sufere?

Charlie reflectă cu grijă la răspunsul ei:

— Pentru că tu mergi înspre pericol, Helen. În timp ce ceilalți privesc în jur, în căutarea cuiva care să preia conducerea, tu mergi de bunăvoie înspre pericol. E ceva instinctiv. Pentru că vrei să salvezi vieți, pentru că vrei să-ți faci datoria. Da, îi inspiri și pe alții să te urmeze și, da, uneori au de suferit. Dar asta numai pentru că fac ceea ce trebuie. Iar tu nu trebuie să încetezi niciodată să faci asta, Helen. Niciodată. Ești singura persoană care *poate* să facă asta…

Helen dădu din cap spre podea, apoi ridică încet privirea și se uită iar la Charlie. Ochii ei erau uscați, chiar dacă fața îi era încă pământie.

— Și asta aș vrea să faci acum, continuă Charlie energic. Eu o să mă duc să vorbesc cu mama lui Joanne…

Helen încercă să intervină, dar Charlie nu o lăsă și continuă să vorbească peste șefa ei.

— *Eu* o să vorbesc cu mama lui Joanne. Sunt bună la asta și vreau să fiu cea care îi dă vestea. Iar tu trebuie să faci ce știi tu să faci mai bine…

Helen tăcea acum, iar ochii ei se întâlniră cu cei ai lui Charlie.

— Du-te și aresteaz-o pe Daisy.

109.

19:42

— Detectivul-sergent Joanne Sanderson…

Vocea lui Helen ezită ușor, dar ea continuă.

— … și Michael Anderson.

Helen deschise fotografiile lor pe ecran.

— Ei sunt victimele cinci și șase.

Helen se întoarse cu fața spre echipă. Numărul polițiștilor care lucrau la caz era acum atât de mare, că fuseseră nevoiți să se mute din sala de ședințe în corpul principal al biroului de anchetă. Era unul din avantajele de a nu avea șef – Helen semnase pentru resursele necesare muncii non-stop ale imensei echipe. Voia să folosească orice stătea în puterea lor. Și, după expresia celor de față, polițiștii furioși și îndurerați erau pregătiți să răspundă chemării ei.

Helen vedea acum o coeziune care lipsise până atunci. Poate că își imaginase ea fractura, lipsa de solidaritate a echipei? Oricare ar fi fost adevărul, întregul Departament de Anchete Majore era pregătit s-o urmeze. Și ea era pregătită să-i conducă.

— Ea a fost ucisă pe Bray Road, în timp ce lua parte la un incident, iar el, la ferma sa din Hedge End. Cadavrul lui este examinat acum de Jim Grieves, dar e destul de clar că a fost prima victimă a lui Daisy Anderson.

— De ce l-a ucis? întrebă repede Osbourne.

— Pentru că el i-a cerut să se mute. Nu-i plăcea de Jason Swift, credea că e un golan. Și i se părea că acesta intervenise între el și fiica sa…

— Și ea a fost furioasă că tatăl i s-a întors împotrivă? specul Reed.

— Asta se vede destul de clar din mesajele din căsuța lui vocală. *Existau* probe de iubire în

familia aceea. În modul lui ciudat, Michael Anderson ținea foarte mult la fiica lui. Și de asta a fost atât de dureros când a obligat-o să aleagă. Crimele acestea au legătură cu respingerea…

— Nu putem să știm cu certitudine. Uitați-vă la Jason Swift și la Sanderson…

— Daisy nu a plănuit să-i ucidă pe Jason sau pe Joanne, replică Helen. Au fost crime din necesitate, ca să poată continua. Trebuie să rămânem concentrați asupra cauzei *originare* a masacrului de azi. Daisy nu are reziliență emoțională și reacționează prin furie când e îndepărtată sau respinsă…

— Deci *tatăl* e cauza originară, a iubit-o, dar s-a întors împotriva ei…

— Posibil, dar uitați-vă la cazierul ei. Problemele de comportament au început acum mulți ani…

Helen se întoarse spre panoul de anchetă. Cazierul lui Daisy scosese la lumină un inventar de delicte care începea mult dinaintea vârstei culpabilității penale. Probele formale, în alb și negru, ale comportamentului ei greșit păreau să se afle într-un dezacord curios cu fotografiile drăguțe ale lui Daisy, la care Helen privise lung cu doar câteva ore mai devreme.

— A primit primul avertisment la zece ani. Înainte pare să fi fost un copil destul de normal…

— Asta trebuie să fi fost după ce a plecat mama ei, interveni dintr-odată McAndrew.

— Ce știm despre ea?

— Am scormonit prin rapoartele serviciilor sociale de la acel moment, cererea de divorț…

— Și? o întrerupse Helen, nerăbdătoare să afle detalii.

— Păi, se pare că Karen Anderson avea o aventură. A rămas gravidă, fisura din căsătoria ei era prea mare, așa că și-a părăsit soțul, înainte să se nască băieții ei gemeni…

— Și Daisy?

— Daisy a continuat să meargă la aceeași școală, avea aceeași adresă oficială…

— A lăsat-o acolo, spuse Helen, înțelegând dintr-odată. Karen Anderson și-a abandonat fiica și a plecat.

— Așa se pare. Nu există nicio probă că Daisy ar fi locuit vreodată cu mama ei. Custodia, ferma i-au rămas doar tatălui ei. Karen a fost de acord să renunțe la tot în schimbul noii ei vieți.

— Și Daisy avea zece ani când s-a întâmplat asta?

— Aproape. Maică-sa a plecat cu două săptămâni înainte de aniversarea ei.

Mai mulți membri ai echipei avură o reacție audibilă. Helen simți același lucru – îi apăru brusc în minte imaginea unei fete de zece ani care se uită cum mama ei pleacă din casa familiei, pentru că a decis să acorde prioritate gemenilor săi nenăscuți în defavoarea fiicei. Ce simțise Daisy atunci? Confuzie, suferință, singurătate… dar mai târziu și furie și înverșunare? Acum Helen își aminti ferma din Hedge End și absența totală a fotografiilor cu mama. Era ca și cum Karen Anderson ar fi fost ștearsă din memoria lor.

— Nu merită…

— Poftim, șefa?

Helen își dădu seama că gândise cu voce tare.

— „Nu merită". Asta a spus Daisy Anderson despre Melissa Hill când i-a cruțat, la farmacie, pe tânăra mamă și copilul ei. Atunci am crezut că imaginea unei mame care își apără copilul ar fi putut să aibă ceva care a tulburat echilibrul lui Daisy, i-a provocat anumite sentimente de milă… dar acum cred că a vrut să spună *chiar asta.* Pentru Daisy, tânăra mamă era o pată de rahat, nedemnă de disprețul ei, cu siguranță nedemnă de un glonț.

— Karen Anderson *trebuie* să fie următoarea victimă, dacă toată povestea asta se referă la respingere, spuse Bentham, preluând firul lui Helen.

— Poate, dar nu suntem siguri că Daisy știe măcar unde locuiește, răspunse rapid Osbourne. Nu a luat legătura cu ea în niciun fel.

— Plus că toate victimele au fost până acum oameni care au respins-o *recent,* adăugă Edwards.

— Dar gândiți-vă de unde vin toate astea, insistă Bentham. Maică-sa a *decis* să n-o ia cu ea. Asta trebuie să fi distrus un copil de zece ani și probabil că de-asta a răsfățat-o atât de mult taică-său, de asta i-a luat întotdeauna partea. Dar n-a funcționat – problemele lui Daisy de la școală, cu poliția au început imediat după ce maică-sa a plecat. E o legătură clară.

Helen tăcea în timp ce polițiștii continuau să dezbată chestiunea. Mintea ei se îndreptă spre Daisy, spre furia rece de care era condusă. Abandonată de mamă, devenise nesigură pe ea, paranoică și ostilă, înfuriindu-se cu ușurință pe cei care o răneau sau o nedreptățeau. Chiar dacă o detesta pe Daisy pentru ceea ce făcuse, lui Helen i se păru dintr-odată că înțelege ce o anima. Daisy își iubise mama, avusese încredere în ea, iar mama ei plecase fără să privească în urmă. Cum ar putea orice copil să depășească *vreodată* așa ceva? Trebuia să fi fost terifiant, năucitor și derutant, dar nu era ceva neobișnuit. Helen trăise ceva similar în copilărie, când propria mamă se făcuse că nu vede agresiunea și violența la care îi erau supuși copiii. Și simțise asta și mai recent. Neloialitatea lui Sanderson față de ea distrusese încrederea dintre ele, făcând-o pe Helen furioasă, răzbunătoare și instabilă. *Asta* era ceea ce o conducea pe Daisy. Amărăciunea trădării.

— Ce adresă a ei avem?

Polițiștii amuțiră brusc, întorcându-se spre ea.

— Unde locuiește Karen Anderson? insistă Helen.

— După ce și-a părăsit soțul, s-a mutat cu un anume Bryan Nash, răspunse repede McAndrew, răsfoind dosarul. El e tatăl gemenilor. Nash a avut

câteva afaceri care au mers prost și pare că familia s-a mutat destul de mult… dar ultima adresă pe care o avem e asta.

McAndrew mâzgăli adresa pe o foaie de hârtie și i-o întinse lui Helen. Era la marginea Portsmouth-ului, la mai puțin de jumătate de oră cu mașina de Southampton.

— Mă duc acolo acum, spuse Helen rapid. Încercați să dați de ei, recomandați-le să stea la prieteni sau vecini până ajung.

Spusese asta peste umăr, în timp ce se îndrepta cu pași mari spre ieșire. Ajunse rapid în parcare, apoi demară spre Portsmouth. Nu putea ști sigur că e pe drumul cel bun, dar nici nu mai scăpa de imaginea din mintea ei – o tânără familie pe punctul de a fi sfârtecată cu brutalitate.

110.

19:48

Vântul înghețat șuiera pe lângă ea. Daisy tremura în timp ce șchiopăta pe stradă, pe brațe i se făcuse pielea găinii, în încercarea de a conserva puțină căldură. Nu suporta frigul, dar ce putea să facă? Trebuia să meargă mai departe.

Cât de mult regreta acum că își aruncase trenciul gros. Era o haină adevărată de armată, cu o grosime confortabilă și căptușeală care îi ținea de cald. La acel moment fusese decizia corectă să o arunce – probabil că așa câștigase câteva minute prețioase și îi derutase pe urmăritori –, dar absența ei o făcea să se simtă vulnerabilă. Își pierduse armura, protecția, acum mai avea doar bluza subțire ca s-o apere de frig. Spera ca, dacă o vede cineva, să o considere o elevă care nu avea mintea sau banii de a-și cumpăra o haină bună, dar asta nu o făcea să se simtă mai bine. Înghețase până în măduva oaselor.

Puse mâna pe patul armei, în continuare ascunsă în pantalonii de camuflaj, dar asta nu o liniști. Era obosită, înfometată și înfrigurată. Dacă Jason ar fi fost aici, ar fi ținut-o în brațe. Cât de mult i-ar fi plăcut asta lui Daisy. Jason era de felul lui călduros, împingea mereu plapuma cu picioarele, plângându-se că se încinge. Ea, nu. Resimțea ușor frigul, acum mai mult decât oricând, și îi era groaznic de dor de el. Ea și Jason voiseră să facă asta împreună, să fie frați de arme până la sfârșit. Daisy ajunsese să se bazeze pe buna lui dispoziție, pe optimismul lui în alb și negru, pe hotărârea lui energică. Și totuși… cumva, Daisy știuse întotdeauna că va veni un moment când ea trebuia să preia conducerea. Să înceteze să se mai bazeze

pe sprijinul și pe hotărârea lui și să ia totul în mâinile ei.

La urma urmei, fusese ideea ei – lupta ei –, așa că, dacă cineva trebuia să cadă în timpul acțiunii, acela trebuia să fie Jason. Jason îi stătuse alături mereu, dar nu fusese niciodată vorba despre el. Era povestea ei, răzbunarea ei și poate că era potrivit ca la sfârșit Daisy să se confrunte singură cu dușmanii săi.

111.

19:52

Stăteau împreună în sufragerie, prizoniere ale unei tăceri teribile. Charlie mai făcuse asta de multe ori – oamenilor li se părea că are căldura și sensibilitatea necesare pentru a da vestea unei morți subite –, dar acum fusese, de departe, mai rău decât oricând. O cunoscuse bine pe Joanne Sanderson, desigur, dar, mai mult, o cunoscuse și pe mama ei. Se întâlniseră de multe ori, așa că atunci când Nicola Sanderson îi deschisese ușa, la început fusese relaxată, chiar primitoare.

Dar ezitarea lui Charlie de a intra în casă și atitudinea stingheră o tulburaseră evident pe femeia de 60 de ani. Charlie nu știa prea bine cum să procedeze – soțul Nicolei, Eddie, era plecat să joace cărți –, dar când îi sugeră să-l cheme acasă, Nicola ceru să afle ce se întâmplă. Charlie nu avusese altceva de făcut decât să-i spună, străduindu-se să-i explice că fiica ei murise eroic și nu suferise deloc. Prima parte, cel puțin, era adevărată.

La început Nicola nu reacționase. O privise fix pe Charlie câteva secunde, apoi ceruse să audă totul din nou. Charlie bănuise că nu înțelesese vreun detaliu, deoarece mintea i se desprinsese imediat de relatarea ei, pentru a evita să se confrunte cu realitatea îngrozitoare a informației. Așa că repetase crâncena veste. La puțin timp după aceea sosise un Ofițer de Legătură cu Familiile și, în timp ce aceasta îi făcea o ceașcă de ceai lui Nicola, rostind un șir constant de cuvinte alinătoare, Charlie încercase să ia legătura cu Eddie Sanderson. Apelul intrase în căsuța vocală, așa că lăsase un scurt mesaj prin care îi cerea să se întoarcă acasă cât mai curând posibil. Era prea

puțin, Charlie se simțea groaznic – părea atât de crud ca el să fie undeva unde râdea și glumea cu prietenii, neștiind ce calamitate urma să se abată asupra sa.

Trecuseră 30 de minute fără nicio veste din partea lui, așa că în cele din urmă Charlie trimisese Ofițerul de Legătură să-l aducă, promițând să stea cu Nicola până la întoarcerea lor. De fapt, Charlie știa că avea să stea mult mai mult, deși prezența ei era imperios cerută altundeva. O operațiune majoră era în desfășurare, dar Joanne fusese o prietenă loială cu care Charlie împărțise multe, în vremuri bune sau proaste. Se gândi la propria ei mamă, care își făcea mereu griji pentru ea, și își dădu seama instinctiv că Joanne ar fi făcut la fel pentru ea, dacă rolurile ar fi fost inversate. Joanne Sanderson făcuse unele greșeli de-a lungul anilor, dar fusese o bună polițistă, cu o inimă mare.

Charlie știa că acesta e doar începutul. Nicola și Eddie trebuiau să identifice cadavrul fiicei, să-și anunțe rudele și prietenii, să organizeze înmormântarea și să se ocupe de inevitabilele întrebări ale presei. Fără îndoială, Joanne avea să fie elogiată post-mortem și avea să primească o medalie pentru curaj, dar asta avea să însemne prea puțin pentru părinții ei. În ciuda neliniștii față de cariera aleasă de fiica lor, Charlie știa că aceștia erau foarte mândri de ea și o iubeau din inimă. Următoarele câteva ore aveau să fie cele mai sumbre din viața lor și de aceea Charlie era cât se poate de dispusă să le rămână alături, pe canapeaua din casa modestă a Nicolei, ținând de mână o mamă mută, care se chinuia să accepte faptul că viața putea să fie de o cruzime catastrofală.

112.

19:53

Acul bătea spre 200 de kilometri pe oră, dar Helen nu încetini. Fiecare secundă conta, dar sorții erau împotriva ei. Arhipelagul Portsmouth aproape atingea Insula Hayling, dar cum nu exista niciun pod care să le lege, cei care voiau să ajungă pe insulă erau obligați să o ia spre nord. Helen gonea pe A27 spre trecerea de la Bridge Lake. Era o rută ocolitoare incomodă, care avea să o coste un timp prețios.

Acum principalul era viteza. Karen Anderson avea să fie ultima oprire a lui Daisy – Helen era convinsă și era hotărâtă să fie de față la final. Izbucnirea criminală a lui Daisy durase doar o zi, dar lui Helen i se păruse o eternitate. Acum, pentru prima oară, știau ce anume stă la baza furiei lui Daisy și aveau șansa de a o intercepta, înainte ca ea să-și încheie ciclul răzbunării.

Cu luminile aprinse și sirena urlând, Helen renunțase la orice reținere. Motocicleta ei șerpuia printre mașini, destule chiar și la ora relativ târzie. În mod normal ar fi așteptat răbdătoare ca mașinile și camioanele să treacă, dar timpul era esențial și nu avea voie să ezite. Daisy Anderson era o femeie cu o misiune, hotărâtă să eviscereze familia din care fusese exclusă, să se răzbune pe femeia pe care o ura.

Helen văzuse această ură în mod nemijlocit la sora ei, Marianne. Sora ei mai mare suportase o agresiune teribilă și prelungită din partea tatălui lor. Îndurase în tăcere, fiindu-i rușine să vorbească, dar hotărâtă să înăbușe acea durere și umilință, astfel ca sora ei mai mică să nu aibă de suferit. În cele din urmă povara se dovedise a fi prea mult pentru Marianne, care cedase, omorându-și mama

și tatăl. Daisy trăise ceva similar și le răspundea cu o violență înfricoșătoare celor apropiați. Helen nu aproba acest lucru, dar îl înțelegea. Rănile pe care ți le fac cei de-un sânge cu tine dor cel mai tare.

Atât lui Marianne, cât și lui Daisy le fusese furată copilăria. Rămăseseră dezgustate de lume și rănite de luptele prin care trecuseră, incapabile să accepte posibilitatea speranței, ajungând niște tinere transformate în îngeri ai răzbunării. Acum paralelele îi erau cât se poate de clare lui Helen, care se mustră amarnic pentru că nu-și dăduse seama mai devreme.

Când ajunse în capătul Insulei Hayling, drumul se deschise liber în fața ei și Helen acceleră din nou. Începea să cadă ploaia, care reducea vizibilitatea și făcea ca asfaltul să fie alunecos. Pe viziera căștii se prelingeau stropi care surprindeau strălucirea gălbuie a iluminatului stradal, producând efecte fantastice, stranii. În timp ce avansa pe strada întunecată, lui Helen i se păru că vede în fața ei siluete, fețe pe care le recunoștea. Fetele măcelărite de la Holloway, Ella Matthews zăcând moartă pe patul murdar, silueta lui Ethan Harris pe șinele de cale ferată, dar deasupra tuturor plutea Marianne. Întotdeauna Marianne, privind drept spre Helen, cu zâmbetul acela curios, enigmatic.

Helen strânse ochii o clipă, disperată să alunge aceste viziuni macabre. Avea o misiune de îndeplinit, o familie de salvat. Reduse viteza și încercă să-și încetinească bătăile inimii, să se stăpânească. Trebuia să rămână concentrată.

Viziunile începură să se retragă. Ploaia continua să se reverse, dar Helen goni mai departe, energizată. Era în cursa finală.

113.

20:22

Tremura și își strânse mai bine halatul în jurul trupului. Dormitorul principal era întotdeauna rece, din cauza ferestrelor prost montate și a caloriferelor șubrede, dar în seara asta părea deosebit de glacial. Oare chiar așa era, se întrebă ea, sau îi juca mintea feste? Vântul care urla afară făcuse temperatura să se prăbușească? Sau știrile de la radio o înfriguraseră până în măduva oaselor?

Karen Anderson se așeză pe pat, înconjurată de o tăcere groaznică. Ascultase întotdeauna radioul când se pregătea de culcare – rareori putea să facă asta în timpul zilei –, dar în seara asta închisese aparatul îngrozită, uluită. Auzise că îi vibrează telefonul în geantă după-amiază, dar avea destule pe cap, să-și termine lucrul, să-i ia pe gemeni și să-i pună să-și facă temele înainte de culcare, așa că nu se deranjase să răspundă. Abia la cină scosese telefonul și își dăduse seama că apelurile erau de la mai mulți prieteni. Mesajele lor ușor stângace explicau clar de ce încercaseră să dea de ea cu atâta urgență.

Trebuie să fie mai multe Daisy Anderson. Asta își spusese Karen, după ce șterse și ultimul mesaj. Putea fi oricine, nu neapărat fiica *ei.* Dar faptul că focurile de armă avuseseră loc în Southampton era tulburător, așa că se apucase imediat să caute incidentul pe Google. Erau puține detalii – poliția își ținea cărțile ascunse –, așa că, frustrată, Karen închisese calculatorul și dăduse drumul la radio. Stația locală BBC părea să fi abandonat programul obișnuit pentru a-și concentra întreaga atenție asupra acestei calamități neașteptate și, pe măsură ce Karen asculta, tot mai multe detalii ieșeau la lumină. Daisy Anderson era într-adevăr o fată din

oraș, care până de curând învățase la Liceul Meadow Hall și care locuia împreună cu tatăl ei la o fermă de lângă râul Hamble.

Karen asculta uluită. Reporterii păreau să sugereze că proprietarul fermei fusese una dintre victimele lui Daisy. Dar nu era posibil. Michael ținuse enorm la Daisy și Daisy la el, până la excluderea tuturor celorlalți. Cu siguranță că ea nu l-ar fi atacat.

Primul impuls al lui Karen fusese să-și ia mobilul și să-l sune. Din câte știa, Michael nu-și schimbase numărul de telefon, așa că… Dar apoi i se făcuse frică. Nu îl mai sunase de ani întregi și părea cumva greșit să-l sune acum doar pentru că auzise niște știri tulburătoare la radio. Era macabru și neplăcut, așa că își închisese telefonul, temându-se de jurnaliștii care aveau să sune inevitabil în curând, preferând să asculte teribilele știri la radio.

Fiica ei era căutată de poliție. Daisy era o fugară. În continuare, Karen nu reușea să asimileze acest lucru. Știa că Daisy mai avusese probleme, comisese diverse delicte minore, dar nimic de genul ăsta. În câteva ore devenise faimoasă. Nu, devenise infamă…

Karen închisese radioul, preferând să stea în tăcere pe marginea patului. Gemenii dormeau, ceea ce era bine, dar știa că a doua zi dimineață trebuia să le spună ceva. Dar cum le explici unor copii de opt ani că înstrăinata lor soră vitregă a omorât cu sânge rece șase oameni? Cum Dumnezeu formulezi asta în cuvinte? Cât și-ar fi dorit ca Bryan să fie acum aici. Era exact stilul lui, să fie plecat când avea mai mare nevoie de el…

Dintr-odată, Karen tresări violent. De la parter se auzea un zgomot. Un zgomot oribil, repetitiv și insistent. Ieși rapid pe palier, ascultă concentrată și îl auzi din nou – cineva bătea la ușa de la intrare, cerând să fie lăsat să intre. Karen coborî tiptil câteva trepte și aruncă o privire precaută spre ușă. Partea de sus a acesteia era din sticlă mată, și

Karen distinse cu greu o siluetă neclară care bătea la nesfârșit în ușă…

Primul ei gând fu să se întoarcă și să fugă. Să sune la poliție și să se încuie cu copiii în baie. Dar ceva o opri. Silueta din spatele ușii părea prea înaltă, prea impunătoare ca să fie Daisy. Daisy avusese un complice, dar părea că acesta fusese împușcat și murise.

Era Bryan. *Trebuia* să fie Bryan. Probabil că auzise știrile și se grăbise să ajungă acasă. Poate că o sunase, dar ea, ca o neghioabă ce era, își închisese telefonul. Da, el trebuia să fie…

Fără să mai ezite, Karen coborî în fugă treptele rămase și se repezi la ușă. Dar nu era Bryan. Și nici Daisy.

Era o femeie înaltă în costum de motociclist.

114.

20:29

— Ești sigură, Karen? Ești *absolut* sigură?

Helen și Karen șușoteau în bucătărie, ca să nu-i deranjeze pe băieții de la etaj.

— Bineînțeles că sunt sigură. Cred că aș observa dacă cineva mi-ar vopsi un graffiti pe casă…

Avea o voce ascuțită și frica o făcea să fie agitată, așa că Helen, cu răsuflarea tăiată, își îndulci tonul.

— Niciun graffiti? Nici pe mașină, la locul de muncă, la biroul lui Bryan…

— Nu, nimic de genul ăsta.

— Și n-ai primit niciun mesaj agresiv și n-ai văzut pe nimeni care să dea târcoale prin apropiere?

— Nu, am fi sunat la poliție dacă am fi avut de-a face cu ceva de genul ăsta…

— Și nu ai luat legătura cu Daisy în ultima vreme?

— Deloc, răspunse Karen rușinată.

Helen expiră, încercând să înțeleagă această evoluție neașteptată. Imediat ce Karen o lăsase să intre, făcuse turul casei, verificând pe rând fiecare cameră. Dormitorul lui Karen era liber, la fel camera de oaspeți, baia, camera băieților… Gemenii dormeau liniștiți și, asemenea lui Karen, complet nevătămați.

— Bun, aș vrea ca tu să stai aici. Nu deschizi ușa decât dacă ești sigură că sunt eu, nici măcar soțului tău. O să dau o tură curții. După asta, aș vrea să vă duc de aici, pe tine și pe băieți. O unitate de protecție vă va fi repartizată până când Daisy e prinsă. Înțelegi?

Karen aprobă mut.

— Bun, acum du-te la etaj și așteaptă-mă acolo.

Karen făcu întocmai, așa că Helen o luă spre ușa de la intrare, scoțându-și mobilul din buzunar. Mintea ei lucra, încercând să înțeleagă ce anume îi scapă. Toate probele indicau în direcția lui Karen – nu era posibil să fi ales din nou ținta *greșită.*

Sau era?

115.

20:32

McAndrew stătea lângă el, implorându-l să lucreze mai repede. Imediat ce primise apelul lui Helen, alergase la departamentul tehnic, pe care ea și colegii îl numeau afectuos „vestiarul”, din cauză că era plin de bărbați și avea un miros distinctiv, dar era locul în care trebuia să mergi dacă voiai să găsești amprenta digitală a cuiva.

Majoritatea probelor de la fermă erau la Southampton Central. Băieții avuseseră nevoie de ceva timp ca să spargă parola care proteja laptopul lui Daisy, dar acum intraseră – îi cerneau fișierele personale, istoricul de navigare pe net și profilul din social media, îndrumați de nerăbdătoarea McAndrew.

— Ignoră chestiile legate de Armata Britanică, grupurile rasiste, Serviciul de Probațiune. Concentrează-te pe e-mailuri recente, căutări recente…

— Să-mi zici când să mă opresc, răspunse operatorul de date deschizând browserul lui Daisy și parcurgând căutările în ordine cronologică inversă.

Apărură site-uri legate de explozivi făcuți în casă, cum să devii mercenar și atacurile armate din Statele Unite, ca și articole ale site-urilor de știri despre asasinarea lui Jo Cox și procesul lui Anders Brevik. Printre acestea erau căutări mai lumești, detalii despre rutele de navetă spre și dinspre Ashurst și orarul farmaciei Sansom.

— Asta e cam pe zece zile. Vrei să continui?

— Dar browserul Tor? Ceva cu care să acceseze dark webul?

— Nu e nimic de genul ăsta. Sunt doar chestii destul de simple.

— Urmărește pe cineva pe Twitter?

— Pe nimeni interesant. Sau, oricum, pe nimeni care să fie o țintă realistă.

— Dar pe Facebook?

— Nu. A postat de câteva ori, dar asta a fost acum mai multe luni și oricum nu are niciun prieten, așa că n-a citit nimeni.

— Dar e-mailul?

Scormoniră prin e-mailurile de câteva săptămâni, dar Daisy nu prea folosea e-mailul și majoritatea mesajelor din inbox erau spam. Frustrată, McAndrew privi lung ecranul, încercând să-l forțeze să-i dea ceva – *orice.* Dacă se înșelau în privința țintei alese de Daisy Anderson, atunci era sigură că în laptopul ei erau indicii importante. Era singurul obiect scump deținut de ea, iar Daisy îl folosea aproape zilnic.

— Dar căutările? spuse ea dintr-odată.

— Am parcurs căutările ei în browser…

— Vreau să spun căutările ei pe Facebook.

— Păi, nu are niciun prieten, așa că nu văd…

— Uită-te oricum.

Operatorul dădu din umeri și deschise Facebookul.

— După cum vezi, pagina ei nu are prea multe lucruri, așa că…

Operatorul deschise căsuța de căutare.

— Bagă Karen Anderson.

Operatorul făcu întocmai, dar ajunsese abia la „Kar” când căsuța îi sugeră automat „Karen Anderson”. McAndrew își ținu răsuflarea în timp ce apărea poza de profil a paginii acesteia. Era o poză de vacanță în care Karen, Bryan și băieții zâmbeau spre aparatul de fotografiat.

— Nu ne lasă să trecem de pagina de profil, deoarece Daisy nu era prietenă pe Facebook cu Karen, adăugă operatorul.

— Putem să ne dăm seama cât de des a căutat ea pagina asta de profil?

— Sigur, lasă-mă câteva minute, răspunse operatorul, începând iar să scrie.

McAndrew își primi răspunsul în mai puțin de *un* minut, și acesta nu o înveseli. Daisy căutase profilul lui Karen Anderson în mod regulat – de două sau trei ori pe săptămână în ultimii câțiva ani. Karen era o utilizatoare de Facebook constantă și în această perioadă își schimbase în mod regulat poza de profil. Așa că, deși nu avea acces deplin la pagina ei, de-a lungul anilor Daisy reușise să vadă pozele de vacanță și fotografiile personale ale lui Karen și ale noii sale familii – o familie din care *ea* fusese exclusă ostentativ.

116.

20:37

Karen se privi în oglindă. În urma discuției cu detectivul-inspector Grace, urcase la etaj, verificase de două-trei ori că băieții sunt în regulă, după care se dusese în dormitorul ei. Era în continuare foarte frig, așa că se grăbise să se ducă în sanctuarul băii confortabile în care se intra din dormitorul ei.

Acesta fusese întotdeauna spațiul ei. Bryan obișnuia să folosească baia familiei, lăsându-i-o ei pe aceasta. Viețile lor erau atât de ocupate – amândoi lucrau și copiii le dădeau atâta bătaie de cap –, încât Karen se bucura întotdeauna că se poate retrage aici să facă baie, să-și aplice loțiunile, să aibă puțin timp doar pentru ea. În seara asta însă, baia nu îi oferi niciun răgaz – când se privi în oglindă Karen văzu o femeie neliniștită și vinovată.

Își scoase halatul și apucă robinetul de apă caldă. Apoi ezită, cu mâna încremenită brusc. Acum era în cămașa de noapte, cu umerii și brațele expuse, iar ochii i se abătură imediat spre tatuajele care îi aminteau neplăcut de tinerețea dezlănțuită. Se cuplase cu Michael Anderson în adolescență – era tânără, rebelă și disperată să scape de părinții ei. El îi făcuse cunoștință cu alcoolul și drogurile și, o vreme, trăiseră sălbatic… până când apăruse Daisy și schimbase *totul* – nu plănuiseră și nu îi apropiase mai mult unul de celălalt. Din cauza acestui lucru, tatuajele pe care și le făcuseră împreună începuseră să pară juvenile, chiar puțin obscene. Acum aceleași tatuaje o îngrețoșau pe Karen – mai ales cel cu un șarpe care se autodevora, de pe partea interioară a antebrațului.

Imediat ce detectivul-inspector Grace amintise de graffitiul cu șarpele, Karen se întrebase dacă asta era imaginea la care se referea. Nu insistase ca polițista să-i dea detalii – nu voia de fapt să afle –, dar lui Daisy îi plăcuse la nebunie tatuajul acela când era mică. Chiar voise și ea unul la fel și o implorase pe mama ei s-o lase să meargă la salonul de tatuaje, dar Karen nu fusese niciodată de acord.

Atunci totul era vina ei? Era acest semn distinctiv al șarpelui modul prin care Daisy anunța lumea că *ea* e responsabilă? Că șase oameni muriseră din cauza *ei*? Nu o văzuse pe Daisy și nu-i vorbise de mai bine de opt ani, nu avea idee cine sau ce devenise ea. Părea cumva imposibil ca acea fetiță dulce cu codițe să fi devenit o ucigașă nemiloasă, dar de unde ar fi putut Karen să știe?

Karen simțea cum lumea ei își schimbă sensul, cum păcatele o ajung din urmă. Nu se temea pentru ea însăși – detectivul-inspector Grace dădea un ocol al casei și în curând aveau să fie sub protecția poliției –, dar își făcea griji pentru băieți. Viețile lor aveau să fie perturbate, viziunea lor roză asupra lumii avea să fie distrusă și era posibil ca ei înșiși să fie în pericol – din partea unei surori vitrege răzbunătoare, pe care nu o cunoscuseră niciodată. Gândul acesta o făcea pe Karen să-i vină să vomite. Cum putuse să-și joace atât de prost cărțile? Cum putuse să procedeze atât de greșit în viață?

Se aplecă și deschise robinetul. Se simțea amețită și obosită. Apa se încălzea încet și Karen începu să și-o arunce pe față din abundență, savurând mângâierea ei alinătoare. Pentru o clipă se simți mai calmă, abandonându-se acestui lux simplu, după care realitatea interveni iar în gândurile ei și închise robinetul.

Bâjbâi după un prosop, se îndreptă de spate de la chiuvetă și încremeni imediat. Își dăduse seama, privind în oglindă, că nu e singură în încăpere. Imediat în spatele ei era o siluetă.

Intrusul era slab și ras în cap, cu vânătăi mari în jurul nasului umflat și însângerat. Karen avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că era o femeie și de încă una ca să recunoască ochii căprui, genele lungi și mica gropiță din bărbie. Era Daisy, dar nu fiica pe care și-o amintea. Fantoma slabă ca un băț care o privea lung era cu totul altcineva.

Era ca o imagine din cel mai urât coșmar al ei, iar când aceasta vorbi în sfârșit, Karen simți că i se oprește inima.

— Bună, mamă.

117.

20:41

Se furișa prin întuneric, examinând penumbra în căutarea pericolului.

Mintea lui Helen reflecta încă la strania turnură a evenimentelor, dar ea era hotărâtă să nu aibă odihnă până când nu era *sigură.* Verificase partea din față a casei, acum o luă spre spatele proprietății, strecurându-se printr-un coridor lateral. Casa avea o grădină mare: gardul din spate era la aproximativ 30 de metri distanță, iar cei mai apropiați vecini erau și ei destul de departe. În mod normal, o astfel de retragere ar fi fost atrăgătoare, dar în seara aceasta, în semiîntuneric, izolarea casei o făcea pe Helen să se înfioare.

Dădu colțul casei, pășind încet pe beton, și se grăbi spre ușa din spate. Și ea era asigurată – încuiată și zăvorâtă din interior –, așa că își continuă circuitul. Dar nu era nimic alarmant. Nici urmă de Daisy, nici urmă a graffitiului cu șarpele… pur și simplu nimic.

Helen expiră brusc, se întoarse rapid și se îndreptă spre spatele grădinii. Se lipi de gardul despărțitor, căutând semne că ar fi fost penetrat, dar și el era intact. Chiar dacă ușor de escaladat, poarta din spate era încuiată cu lacăt.

Se duse înapoi spre casă. Acum nu mai avea altceva de făcut decât să aștepte întăririle, apoi să se întoarcă la bază și să pună în mișcare noi căutări ale lui Daisy. Dar ezita încă – fusese atât de *convinsă* că Daisy avea să vină aici, era concluzia logică a campaniei ei de violență. Se înșelase oare, nefăcând altceva decât să-și proiecteze propriile sentimente, propriile emoții asupra nebuniei altcuiva?

Psihanaliza trebuia să mai aștepte. Helen încercă să iasă din această stare și începu să alerge, nerăbdătoare să facă ceva util. Dar când se apropie de spatele casei încetini. Ceva era nelalocul lui. Avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama ce anume, dar apoi înțelese. Una dintre ferestrele dormitorului principal era deschisă – doar o idee, dar era clar deschisă. Era o noapte prea rece și nebună ca să aerisești camera și Helen se apropie în grabă, întinzând gâtul în sus.

Fereastra nu era prinsă de nimic, legănându-se ușor pe măsură ce briza se întețea, ceea ce o alarmă și mai tare pe Helen. Era posibil ca cineva să se fi strecurat prin ea? Își miji ochii, străduindu-se să vadă urme de frecare pe perete sau pervaz, dar de la distanța asta era imposibil să vezi. Exista însă un burlan de scurgere în apropiere, pe care un intrus ar fi putut să se urce; când îl examină, Helen descoperi pe el noroi proaspăt. Asta nu dovedea nimic în sine, dar mintea începuse să-i zbârnâie, iar când întoarse capul dinspre burlan, privirea i se aținti asupra unui lucru care îi confirma cele mai rele temeri.

Pe pervazul de la parter, drept sub dormitorul principal, era o singură picătură de sânge.

118.

20:43

— Ai nevoie de doctor, scumpo? Te doare?

Daisy nu spusese practic nimic de la apariția ei intempestivă. Părea să savureze flecăreala îngrozită a mamei ei.

— Daisy, iubito, vino și stai jos. Îți sângerează nasul… Pot să aduc niște gheață pentru vânătăile alea, să te curățăm…

— Iubito, răspunse în cele din urmă Daisy, rostind cuvântul tărăgănat. Nu e ceva ce te-am auzit să spui prea des. Știi măcar ce înseamnă acest cuvânt?

— Nu… nu… fi așa, spuse Karen mieros, bâlbâindu-se puțin. Vreau doar să te ajut. Știu ce se întâmplă, prin ce ai trecut astăzi. Nu ești într-o stare bună.

— Cred că ăsta e un mic eufemism, nu-i așa? râse tare Daisy. Eufemismul anului, fir-ar al dracu'!

Reacția instinctivă a lui Karen fu să-i spună să vorbească mai încet, să nu-i trezească pe băieți, dar își reprimă acel gând.

Privindu-și primul copil, își dădu seama că fiica ei avea o pușcă atârnată pe lângă corp. Karen se chinuia încă să asimileze această transformare – de la fetița pe care o cunoscuse ea la monstrul ras în cap –, dar nu exista nicio îndoială că această încarnare agresivă a fiicei ei se află acum la putere. Părea ostilă, calmă și absolut neînfricată.

— Uite, știu că ești furioasă pe mine, continuă Karen, reușind cu greu să vorbească coerent. Și înțeleg de ce…

— Serios? replică Daisy. Spune-mi, mamă, de ce crezi că sunt „furioasă"?

Karen șovăi ușor, șocată de vehemența întrebării.

— Pentru că n-am fost alături de tine, răspunse ea în cele din urmă, cu vocea tremurând de emoție. Pentru că te-am lăsat cu *el*…

— Să nu îndrăznești să-l târăști pe tata în chestia asta. El a fost părintele bun, a avut grijă de mine…

— Era un bețiv, Daisy, se înfurie dintr-odată Karen. Poți să spui ce vrei despre mine, dar nu pretinde că omul acela era un sfânt. Era violent, agresiv…

— Taci dracu' din gură! se răsti Daisy, făcând un pas spre mama ei.

— Știu că tu crezi că a avut grijă de tine, dar uită-te puțin, Daisy, uită-te ce ai devenit.

— Mi-a oferit un acoperiș deasupra capului, m-a hrănit, m-a îmbrăcat…

— Da? De câte ori a trebuit să-ți faci singură micul dejun în copilărie? Să-ți găsești singură haine pe care să le porți? De câte ori a trebuit să-l îmbraci pe *el,* pentru că era prea beat ca să o facă singur?

Daisy tăcu. Karen văzu că vorbele ei avuseseră efect.

— Uite, iubito, îmi dau seama că mă urăști… că tu crezi că mă urăști… dar, te rog, înțelege că eu nu te-am părăsit niciodată *pe tine.*

— Aiurea!

— N-am mai suportat. Băutura, agresiunea…

— Erai însărcinată, curvo! Nu mă minți!

— Da, am avut o aventură, da, eram însărcinată, dar de ce crezi că s-a întâmplat? Pentru că soțul meu a renunțat la mine, a renunțat la viață, nu îl interesa altceva decât de unde venea următoarea sticlă, asta în timp ce ferma se prăbușea încet în jurul nostru.

— Minți.

— Bryan mi-a oferit iubire, o cale de scăpare…

— Atunci de ce nu m-ai luat și pe mine?

Acum Karen ezită. Se simțea brusc strivită de vinovăție, copleșită de rușine. Anii de tristețe reprimată o ajungeau din urmă.

— Am… am vrut să fac asta, crede-mă, am vrut…

Daisy o privea fix, furioasă și neconvinsă.

— Dar Bryan, el… el nu voia copilul altcuiva. Eu eram deja însărcinată cu gemeni și, la momentul acela, el nu avea prea mulți bani. Avea un apartament mic cu două camere, în timp ce ferma era atât de mare, tu erai deja stabilită acolo.

— M-ai abandonat.

— Știu, știu, răspunse Karen, cu lacrimile prelingându-i-se pe obraji. Și aș vrea să nu fi făcut asta, să fi avut puterea de a-l înfrunta, dar eram într-o stare proastă. Trebuia să scap de acolo și, la momentul ăla…

— A fost un preț care merita plătit.

Intervenția lui Daisy îi dezvăluia furia crâncenă și Karen lăsă capul în jos.

— Da, murmură ea în cele din urmă. Dar am regretat mereu. Aș vrea foarte, foarte mult să pot da timpul înapoi, să fiu mama care ar fi trebuit să fiu.

— N-ai decât să-ți spui asta. Dar știm amândouă adevărul. Te-am privit cum plecai de acasă, te-am privit până la capătul drumului. Și n-ai întors capul nici măcar *o dată.*

— Te rog, iubito, pune-te în locul meu…

— Nu te-a durut în cur de nimeni în afară de tine.

— Nu e adevărat.

— Te-ai prefăcut că nici nu exist. Eu eram micul tău secret murdar.

— Nu, nu, m-am gândit adesea la tine…

— Dar eu nu apar în profilul tău de Facebook. „Mamă a doi băieți minunați”, scrie acolo.

Karen păru din nou rușinată.

— A fost ideea lui Bryan, s-a gândit că ar fi derutant…

— Bryan, Bryan, Bryan. Când o să-ți dai seama că e vorba doar de *tine,* Karen? Poți să dai vina pe el dacă vrei, dar problema e sufletul *tău* negru.

— Te rog, Daisy, nu face asta!

— Interesant cum acum vrei să vorbești cu mine, nu-i așa? Daisy în sus, Daisy în jos. De câte ori mi-ai rostit numele în ultimii zece ani?

— De multe ori. Am vorbit adesea de tine, m-am rugat pentru tine și…

Daisy chicoti, clătinând din cap a uimire amuzată.

— Și n-am încetat niciodată să te iubesc. Niciodată.

Tonul lui Karen era trist, dar insistent.

— Ți-am scris.

— Mi-ai scris pe naiba!

— Ți-am scris de fiecare zi de naștere a ta, de Crăciun. Bryan nu mă lăsa să te vizitez, dar eu voiam să-ți spun că mă gândesc la tine…

— N-am văzut nicio felicitare.

— Și ți-am trimis bani. Știam că ferma are probleme și nu voiam să suferi, așa că ți-am trimis 50 de lire săptămânal, pentru haine, cărți…

— Nu mă minți.

— Noi aveam atât de mult și tu atât de puțin, dar bănuiesc că tatăl tău a cheltuit banii pe băutură, în loc să ți-i dea ție…

— Taci din gură, curvo! Taci dracu' din gură!

Daisy ridică pușca, înfuriată, îndreptând-o direct spre Karen. Dar în timp ce începea să apese pe trăgaci…

— Nu face asta, Daisy.

Daisy se întoarse și o văzu în dormitor pe Helen, cu răsuflarea tăiată. Se năpusti imediat afară din baie, îndreptându-se spre intrusă.

— Ar fi trebuit să te ucid prima oară când te-am întâlnit, șuieră tânăra, ridicând arma.

— Ai avut ocazia, dar acum s-a terminat. Ai ajuns la capătul drumului, Daisy.

— Pe naiba!

— Vino aici, Karen, spuse Helen ferm, întorcându-se spre mama îngrozită.

Karen se duse imediat în dormitor, apoi încremeni brusc când arma lui Daisy se întoarse iar în direcția ei.

— Nu are niciun rost, Daisy. N-o să scapi, așa că, te rog, dă-mi arma.

Ca la un semn, se auziră din ce în ce mai tare sirenele poliției, apropiindu-se.

— Aiurea! O să vă omor pe amândouă și o să fug înainte ca ei să-mi ia urma.

— O să fie cam greu, mai ales că mai ai doar *un* foc.

Pentru prima oară, Daisy ezită.

— Ți-ai lăsat restul cartușelor pe Bray Road și ai tras deja o dată, așa că…

Ochii lui Daisy zvâcniră de la polițistă la mama ei și înapoi.

— Atunci presupun că va trebui să aleg, nu-i așa?

Ridică arma în timp ce vorbea, îndreptând-o din nou spre fața lui Helen.

— Din…

Daisy roti arma spre mama ei.

— Oceanul…

Apoi din nou spre Helen.

— Pacific…

Karen Anderson se ghemui când țevile armei se rotiră din nou spre ea.

— A ieșit…

Helen nu se clinti când arma se îndreptă din nou spre ea.

— Un pește… ah, dă-o dracu'…

Daisy țintea acum spre capul lui Karen, dar în timp ce făcea asta, Helen traversă rapid încăperea și se puse între mamă și fiică.

— Dă-te la o parte!

— Nu pot să fac asta, Daisy.

— E vorba de ea, nu de tine. Ea merită să moară…

— Nu, nu merită.

— Merită să sufere, să implore, să se roage pentru viața ei și *apoi* să moară. Vreau să știe ce mi-a făcut…

— Știe, Daisy, crede-mă, știe, nu trebuie s-o pedepsești și mai mult.

— Cineva trebuie să plătească pentru viața mea de căcat, pentru toate dățile când am fost lovită și iar lovită…

— Atunci împușcă-mă pe mine.

— Dă-te la o pa…

— Vorbesc serios. Împușcă-mă *pe mine.*

119.

20:53

Simți cum o străpunge țipătul sirenei. Charlie era deja la limită, din ce în ce mai neliniștită, iar urletul pătrunzător nu făcea decât să înrăutățească lucrurile. În trecut îi plăcuse să folosească sirena – luminile intermitente și acel zgomot groaznic și insistent care intimida șoferii, făcându-i să se dea la o parte –, dar în seara asta țipătul familiar o făcea să se cutremure. Părea tulburat, chiar jalnic, ca și cum ar fi prevestit lucruri rele.

Goni mai departe, rareori coborând sub 130 de kilometri pe oră, în ciuda condițiilor neprielnice pentru condus. Era în fruntea unui convoi de mașini ale poliției care se grăbeau spre casa lui Karen Anderson. Descoperirile lui McAndrew fuseseră suficiente pentru a o convinge pe Charlie că Helen avusese într-adevăr dreptate în privința destinației finale a lui Daisy, așa că ordonase ca toate vehiculele disponibile să se îndrepte spre acea locație izolată. Era sigură că sfârșitul e aproape și nu voia ca Helen să se confrunte singură cu o criminală necruțătoare.

Până acum se deplasaseră rapid și continuu, dar acum Charlie văzu în fața ei stopurile înălțate ale unui tractor. Părăsise străzile secundare în favoarea unui drum de țară cu o singură bandă. Pe hartă părea cea mai rapidă rută către casa lui Anderson – dar nu și dacă erai blocată în spatele unui vehicul agricol mătăhălos. Charlie apăsă violent pe claxon, sporind cacofonia, iar șoferul ridică mâna ca să arate că înțelesese și spori puțin viteza. Era prea încet – mult prea încet –, însă, în ciuda furiei ei, Charlie știa că acesta nu prea are ce altceva să facă. Nu avea unde să oprească, așa că trebuia să meargă mai departe, forțând limitele vechiului său

tractor, în timp ce mașinile de poliție se strângeau în spatele lui.

Charlie înjură cu sete, izbind frustrată în volan. Dacă Daisy ajunsese deja la casa lui Karen? Nu era în firea lui Helen să stea deoparte și să aștepte ajutor. Dacă Karen sau băieții erau în pericol, ea trebuia să acționeze pentru a-i proteja. Avea s-o înfrunte pe criminală, singură și neînarmată. Și apoi?

Tractorul se hurducă mai departe, dar acum Charlie, disperată, sesiză o șansă. În față, un drum micuț ducea la un câmp închis cu o poartă. Era doar o porțiune scurtă de noroi plină de făgașe, dar lărgea drumul pe câțiva metri. Charlie ambală motorul, așteptă la nesfârșit și apoi se repezi brusc înainte, țâșnind prin dreapta vehiculului lat și depășindu-l pentru a reveni pe drum. Trecu pe lângă el la câțiva centimetri, împroșcându-l pe fermierul uimit cu noroi și pietricele, și acceleră mai departe pe drum.

Fu convinsă că îl aude pe acesta cum blestemă atât șofatul, cât și femeile, dar nu-i păsa. În sfârșit, era liberă – și goni spre Helen.

120.

20:54

— Nu glumesc. O să trag…

Daisy împunse cu arma spre fața ei. Dar Helen nu clipi, cu ochii ațintiți asupra ochilor lui Daisy. Avea acum o expresie de un calm straniu.

— Bine, răspunse ea. Asta și vreau.

— Aiurea! Nu vrei ca eu să te o…

— Ba da, vreau.

— Fii serioasă…

— Crezi că e o cacealma, dar… nu ai *habar* cum e viața mea…

În timp ce vorbea, vocea lui Helen începu să tremure. Daisy o privi fix, tulburată de această manifestare bruscă de emoție.

— … și poate că nici nu-ți pasă. Dar viața mea a dus la acest moment. M-a dus la tine.

— Ești nebună? Nici măcar nu mă cuno…

— Am văzut lucruri pe care nici nu ți le poți imagina. Am făcut lucruri care ți-ar putea înnegri sufletul. Și asta m-a îmbolnăvit, Daisy, în minte și în suflet. Așa că, te rog, fă-mi un serviciu. Apasă pe trăgaci.

Daisy aruncă o privire spre mama ei, apoi iar spre Helen și își strecură încet degetul în jurul trăgaciului.

— O merit, continuă repede Helen. Merit să fiu pedepsită pentru ce am făcut. Mai mult, vreau să fiu pedepsită. M-am săturat. Nu mai suport să mă privesc în oglindă, am nevoie de puțină… liniște. Așa că nu te rog, Daisy, te *implor.*

— E înmormântarea ta, șuieră aceasta.

— E decizia *mea,* răspunse Helen încet. Așa că hai, fă-o!

Daisy își îngustă ochii și începu să apese pe trăgaci.

— Fă-o! urlă Helen.

121.

20:56

Charlie luă curba cu 80 de kilometri la oră. Mașina alunecă pe partea greșită a drumului, înainte de a se redresa pe traiectoria ei. Casa lui Karen Anderson era imediat în față și Charlie acceleră pentru ultima sută de metri, apoi opri brusc în capătul aleii.

Deschise portiera, sări afară și porni spre casă. Helen dispăruse de ceva vreme din emisie-recepție și, în timp ce se apropia de casă, Charlie observă că ușa de la intrare e deschisă.

Știu instinctiv că ceva mersese foarte prost și începu să alerge. Dar în timp ce făcea asta, auzi un zgomot care îi opri inima în piept.

Un singur foc de armă răsună.

122.

20:57

Explozia umplu încăperea, ricoșând din pereți. Dar acum începu să se audă un nou zgomot – un țipăt prelung, lent și agonizant. Karen Anderson se dădu în spate împleticit, încercând să se sprijine de pereți. Era îngrozită, șocată și plină de stropi groși de sânge care i se lipeau de față și trup. Se izbi de o comodă și se agăță din toate puterile de ea, incapabilă să înțeleagă scena înfiorătoare din fața sa.

Helen era pe podea, la mai puțin de doi metri de ea. Avea fața schimonosită și era plină de sânge, strângând cu mâinile gaura imensă din gâtul lui Daisy. Timpul păruse să se oprească atunci când cea care le ținea prizoniere apăsase pe trăgaci și Helen se pregătise pentru impact. Dar în ultima clipă Daisy smucise țevile în sus, împingându-le în carnea moale de sub bărbia ei. Helen se aruncase spre ea, disperată să o salveze, dar ajunse cu o secundă prea târziu. Pușca erupsese și Daisy se prăbușise pe podea.

Timp de o clipă, Helen fusese dezorientată și amețită, aruncată în spate de forța și volumul exploziei. Dar își reveni și se năpusti lângă femeia rănită. Din rana de glonț curgea sânge, iar carnea era sfârtecată și arsă de explozia fierbinte. Helen își lipise mâinile de rană, într-o tentativă disperată de a opri sângerarea. Dar când studie corpul brutalizat din fața ei, privirea i se opri asupra rănii groaznice de ieșire din creștetul lui Daisy. Jumătate din craniul acesteia și o parte importantă a creierului se desprinseseră, catapultate în celălalt capăt al încăperii.

Helen continuă să apese, nevrând să renunțe, chiar dacă era evident inutil. Tânăra nu mai putea

fi salvată – de fapt, probabil că murise înainte să atingă podeaua.

Daisy vorbise adesea în jurnalul ei despre dorința de autodistrugere, de nevoia de a pune capăt existenței sale dureroase, lipsite de iubire. Acum își împlinise dorința.

123.

21:02

Helen se îndepărtă de casă. Aleea modestă a acesteia era plină de polițiști și paramedici, care se grăbiră s-o ajute. Urechile îi țiuiau în continuare, capul îi zvâcnea și, deși știa că trebuie să arate groaznic, Helen îi dădu la o parte. Charlie nu reușise s-o facă să se lase consultată, așa că probabil n-ar fi reușit s-o convingă nici ei.

Helen nu voia să rămână acolo nicio secundă mai mult decât era necesar. Avea să-și facă datoria și să vorbească cu polițiștii prezenți, dar misiunea ei luase sfârșit. Karen Anderson era tratată pentru starea de șoc, băieții erau duși la tatăl lor și Charlie putea să se ocupe de operațiunea de curățare. Helen nu voia să zăbovească – voia să se curețe, să spele de pe ea sângele lui Daisy, chiar dacă știa că avea să păstreze mulți ani pata acelei nopți.

O salvase pe Karen Anderson, dar nu reușise să o împiedice pe Daisy să pună capăt scurtei și dificilei ei vieți. Fusese Daisy imposibil de salvat, de ajutat? Helen nu credea asta și voise să-i ofere o șansă de a se căi, poate chiar de a se vindeca. Dar în acea fracțiune de secundă Daisy luase o decizie, alegând anihilarea în locul arestării. Și prin asta o cruțase pe Helen.

Vorbise serios Helen când îi spusese acele lucruri? În clipa aceea, cuvintele îi veniseră de la sine și, cu certitudine, i se *păruseră* îndreptățite. În timp ce le rostea, Helen se întorsese în alt spațiu – transportată în urmă cu niște ani în care altcineva îi pusese la cap o armă – și de data aceasta ea se așteptase la un rezultat diferit. Cu certitudine, crezuse că Daisy avea să tragă și privise în țevile puștii cu încrâncenare, sfidătoare și hotărâtă, dar oare chiar voise ca tânăra să apese pe trăgaci?

Era o întrebare la care era imposibil de răspuns. Poate că nu avea să afle niciodată. Singurul lucru clar era că Daisy luase decizia în locul ei. Iar Helen trebuia să suporte consecințele.

124.

10:02

Era o zi foarte friguroasă. Toamna cedase în fața iernii – frunzele erau acum moarte și dispărute –, iar temperatura se prăbușise. Helen stătea la colțul străzii, expusă și înfrigurată, trăgând inhibată de fustă. Purta întotdeauna pantaloni, dar astăzi hainele de lucru n-ar fi fost potrivite, așa că făcuse o excepție, deși o preocupa modul în care arăta. Era încă și mai îngrijorată din cauza machiajului și scoase din geantă o pudrieră, în a cărei oglindă micuță își verifică fața. Două săptămâni se scurseseră de la acea zi teribilă și majoritatea cucuielor și zgârieturilor îi trecuseră. În ciuda tuturor strădaniilor, vânătăile de pe fața ei erau mai greu de ascuns, iar Helen își contemplă resemnată imaginea. Sperase să arate puțin mai bine pentru înmormântarea lui Joanne.

Deși știuse că va veni, ziua aceasta rămânea una terifiantă. Dorise să revină imediat la lucru, să ajute la investigație. Dar intervenise șeful Poliției, care îi ordonase să-și ia liber câteva săptămâni. Drept rezultat, Helen abia se văzuse cu echipa după moartea lui Joanne și nu avusese ocazia să le evalueze reacția la evenimentele traumatice ale acelei zile. Bineînțeles, Charlie o vizitase în mod regulat, asigurând-o că echipa e zguduită, dar rezilientă și hotărâtă să facă treabă bună în continuare, în numele lui Joanne. Helen fusese foarte recunoscătoare pentru sprijinul lui Charlie, cum era și acum, când o văzu oprind lângă trotuar. Decisese să renunțe o vreme la motocicletă și o rugase pe vechea ei prietenă s-o ia.

— Arăți bine, remarcă Charlie, când Helen se așeză lângă ea.

— Nu e nevoie să minți, Charlie. Arăt ca un boxer în fustă.

— Un boxer foarte bine îmbrăcat, replică Charlie jovial, în timp ce pornea.

În drum spre biserică au discutat, Charlie curioasă despre recuperare și, la rândul ei, interogată cu blândețe referitor la starea anchetei. Helen îi auzea răspunsurile, dar nu putea să le asimileze complet, deoarece mintea îi era la ceea ce o aștepta în viitor. Acceptase fără nicio ezitare să vorbească la înmormântare, dar acum se întreba dacă fusese o decizie bună. Fusese superioara lui Joanne, așa că ar fi trebuit să facă asta, dar cum avea să pară elogiul ei familiei, prietenilor și colegilor lui Joanne, majoritatea știind despre asperitățile recente dintre ele? Aveau să creadă că Helen e ipocrită? Nu se punea problema să dea înapoi acum – ar fi fost absolut groaznic –, dar Helen se întreba de ce nu o rugase pe Charlie să facă asta. Charlie o cunoscuse pe Joanne mult mai bine.

Pe măsură ce se apropiau de biserică, tăcerea luă locul conversației. Oamenii stăteau pe trotuar pe trei rânduri, dorind să aducă un ultim omagiu la trecerea sicriului. Helen recunoscu câteva fețe – personal administrativ și social de la Southampton Central –, dar mulți alții erau doar cetățeni obișnuiți care veniseră să cinstească un polițist căzut la datorie. Era o priveliște impresionantă și Helen simți că aceasta o afectează pe Charlie la fel de mult ca pe ea.

Cele două opriră într-o parcare din apropiere și se îndreptară cu hotărâre spre biserică. Experiența o învățase pe Helen că cel mai bine e să abordezi frontal situațiile inconfortabile, așa că merse cu pași energici până la treptele bisericii. Atunci încetiniră și Charlie puse mâna pe brațul lui Helen, în semn de sprijin, în același timp trăgându-se în spate ca să-i lase loc superioarei ei să urce. Helen

luă un program al slujbei și intră în biserica gotică impresionantă.

Antipatia ei față de religie era bine cunoscută, dar până și ea fu uimită de cât de frumos arăta biserica în dimineața aceasta. Costumele celor îndoliați erau pline de culoare (așa cum ceruse familia), lumânările numeroase și pretutindeni erau crini roz și albi. Fuseseră florile preferate ale lui Joanne, iar mirosul și frumusețea lor aveau un efect liniștitor asupra lui Helen. Acum, când se îndreptă spre locul ei din partea din față a bisericii, fu surprinsă să vadă mai multe fețe prietenoase întorcându-se spre ea. Aproape întreaga secție Southampton Central era de față, ca și primarul și alți demnitari locali. O zări până și pe Emilia Garanita, care părea mohorâtă și respectuoasă în taiorul închis, fără îndoială reflectând la cât de aproape de moarte ajunsese ea însăși.

Spre surpriza lui Helen, oamenii o priveau nu cu ostilitate, ci cu ușurare, chiar fericire. Păreau încântați că își revenise după rănile suferite și dorea să fie prima care o omagiază pe colega lor căzută la datorie. Bunăvoința se extindea până și asupra familiei lui Joanne – tatăl acesteia dădu din cap amabil către Helen, în timp ce aceasta își ocupa locul din rândul al doilea. Helen era mai mișcată decât ar fi putut să spună, zâmbind trecător și apoi îngropându-și capul în programul slujbei.

Printre tradiționalele imnuri și rugăciuni erau presărate nenumărate intervenții, deoarece mulți dintre prietenii, colegii și rudele lui Joanne doreau să celebreze o viață trăită cu pasiune și hotărâre, cu un țel clar. Când le studie și se întoarse să privească șirurile de oameni îndurerați, dar demni din spatele ei, Helen nu se putu abține să nu reflecteze la iubirea și afecțiunea inspirate de Joanne. În momentele ei mai sumbre, Helen se gândise uneori cum ar fi arătat propria înmormântare. Dacă ar fi reușit să adune măcar

jumătate din îndoliații pe care îi adunase Joanne ar fi fost foarte mulțumită, căci în biserică nu mai era loc să arunci un ac. Iată dovada, dacă mai era nevoie, a uimitoarei contribuții pe care Joanne o adusese în viața ei relativ scurtă. Fusese o femeie care trăise, iubise, luptase și îndurase fără să-și piardă vreodată fermitatea.

O femeie care contase.

125.

10:48

Femeia solitară în haine cernite stătea lângă mormânt, privind la sicriele de dedesubt. Cimitirul Parohiei Botley era la o aruncătură de băț de ferma în care trăiseră Daisy și Michael, ceea ce convenea tuturor, fiindcă era mic, discret și retras. La început preotul se opusese ideii de a îngropa o criminală în masă împreună cu una dintre victimele ei, dar în cele din urmă fusese convins de rugămințile pasionate ale lui Karen Anderson. Nu se punea problema de a o ierta pe Daisy sau de a-i aproba crimele. Karen argumentase energic că puțina iubire pe care Daisy o *primise* în tulburata sa viață venise aproape exclusiv din partea tatălui și era potrivit ca ei doi să se odihnească împreună. Ignorase orice drept pe care l-ar fi putut avea Jason Swift asupra fiicei ei – nici nu voia să se *gândească* la el. Pentru ea, Jason era problema altora.

Gemenii erau la școală, ignorând înmormântarea de astăzi. Știau prea puține despre Daisy – culeseseră din ziare mai multe despre sora lor vitregă decât aflaseră în precedenții opt ani – și, în plus, Karen nu voia public pentru îndeplinirea acestei datorii personale. Știa că mulți o urau și credeau că întreaga tragedie e din vina ei. În mare măsură, era de acord cu aceștia și fusese tentată să se eschiveze de la datoria ei, dureros de conștientă de ipocrizia de a juca rolul de soție și mamă iubitoare *după* acest eveniment. Dar, până la urmă, acesta era motivul pentru care *trebuia* să fie aici – păcatul omisiunii, absența sa din casa familiei fusese catalizatorul acestor evenimente teribile, așa că era responsabilitatea ei să îi cinstească pe cei care își pierduseră viața, inclusiv pe Daisy.

Alesese o piatră de mormânt obișnuită, având inscripționate doar numele și datele, pentru a-i

descuraja pe oameni s-o vandalizeze. Niciun citat din Biblie, niciun mesaj, doar consemnarea simplă a doi oameni care trăiseră și muriseră.

Slujba fusese tăios de scurtă, dar preotului nu îi lipsise complet empatia. Karen fusese recunoscătoare mai ales pentru discreția lui referitoare la momentul și locul slujbei și fermitatea cu care se ocupase de cei câțiva reporteri care apăruseră nepoftiți la eveniment. O așteptau în fața porților și Karen știa că trebuia să-i înfrunte în curând. Dar mai puteau să aștepte puțin.

Deocamdată era nevoie de ea aici, ca să înalțe rugăciuni pentru o fiică și un soț care ar fi meritat o soartă mai bună.

126.

11:16

— Detectivul-sergent Joanne Sanderson și-a dat viața pentru a o salva pe a altora.

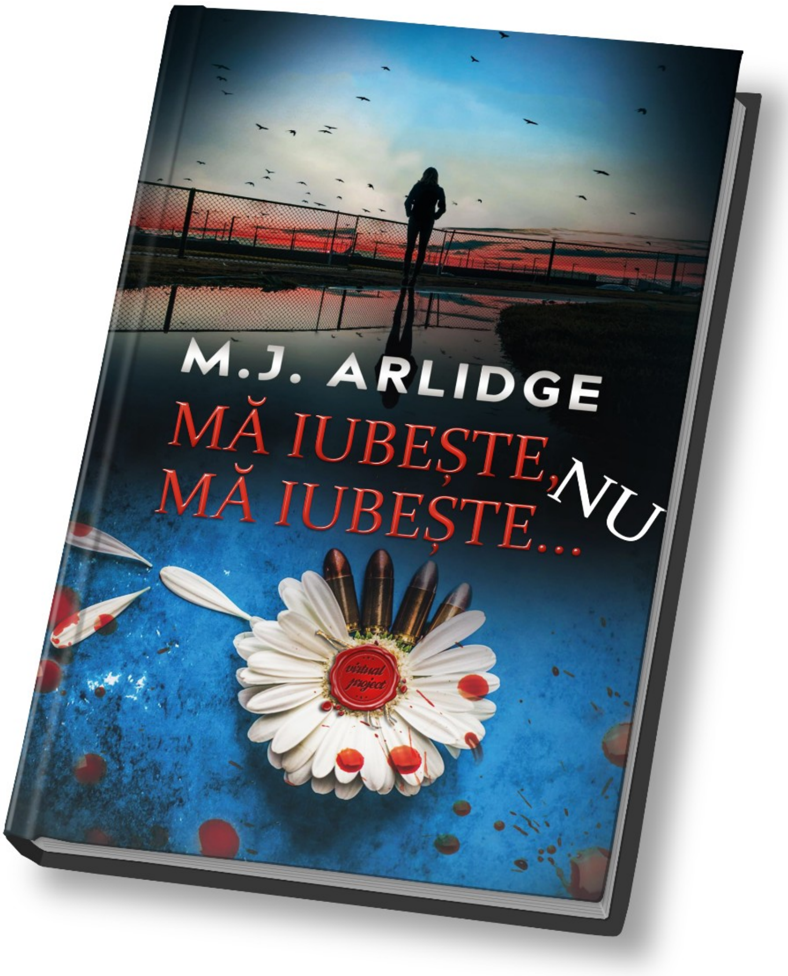
Helen vorbea cu o voce susținută și clară, conștientă că multe fețe erau întoarse spre ea. Își începuse alocuțiunea printr-un mesaj personal pentru familia lui Joanne, dar acum, când se apropia de încheiere, privirea ei era ațintită asupra părții din spate a bisericii.

— Nu a făcut asta pentru gloria personală, ci pentru că era datoria ei. Joanne nu era lipsită de ambiție – cine ar putea să pretindă că este? –, dar nu era niciodată condusă de ea. Pentru ea era important să-și îndeplinească misiunea. Era hotărâtă să se ridice la înălțimea așteptărilor, să privească în ochi fiecare criză și pericol fără a șovăi, să apere viața și libertatea celor a căror protecție îi fusese încredințată. Nu s-a sustras niciodată de la datoria ei, nu a pus niciodată pe primul loc interesele personale – era altruistă, curajoasă și dedicată. Reprezenta ce e mai bun în fiecare dintre noi și, chiar dacă o regretăm adânc, va continua să ne inspire, să le amintească celor care vor urma că prima noastră responsabilitate în viață e întotdeauna față de *alții,* niciodată față de noi înșine.

La puțin timp după aceea, când se alătură celorlalți lângă mormântul lui Joanne, Helen reflectă la aceste cuvinte. Ultimele câteva luni fuseseră unele dintre cele mai sumbre din viața ei și la un moment dat devenise neîncrezătoare, suspicioasă și furioasă. Drept rezultat, greșise față de Joanne, iar asta poate a costat-o viața. Nimeni altcineva nu vedea lucrurile astfel, dar pentru Helen testamentul personal al lui Joanne era clar.

Dacă era să continue să-și îndeplinească datoria *ei,* ca polițist și om, Helen trebuia să reînvețe să aibă încredere. Doar așa putea să redevină un adevărat lider.

Era timpul să se întoarcă dinspre întuneric spre lumină, să îmbrățișeze tot ce era bun în ceilalți și în ea. A face orice altceva ar fi fost cea mai mare trădare și de aceea Helen hotărâse să devină un om mai bun, să se pună din nou în slujba celorlalți, să lupte pentru bine. Avea să continue să meargă către pericol.

virtual-project.eu

Table of Contents

38.
39.
40.
41.
42.
43.
44.
45.
46.
47.
48.
49.
50.
51.
52.
53.
54.
55.
56.
57.
58.
59.
60.
61.
62.
63.
64.
65.
66.
67.
68.
69.
70.
71.
72.
73.
74.
75.
76.
77.

78.
79.
80.
81.
82.
83.
84.
85.
86.
87.
88.
89.
90.
91.
92.
93.
94.
95.
96.
97.
98.
99.
100.
101.
102.
103.
104.
105.
106.
107.
108.
109.
110.
111.
112.
113.
114.
115.
116.
117.

118.
119.
120.
121.
122.
123.
124.
125.
126.

Table of Contents